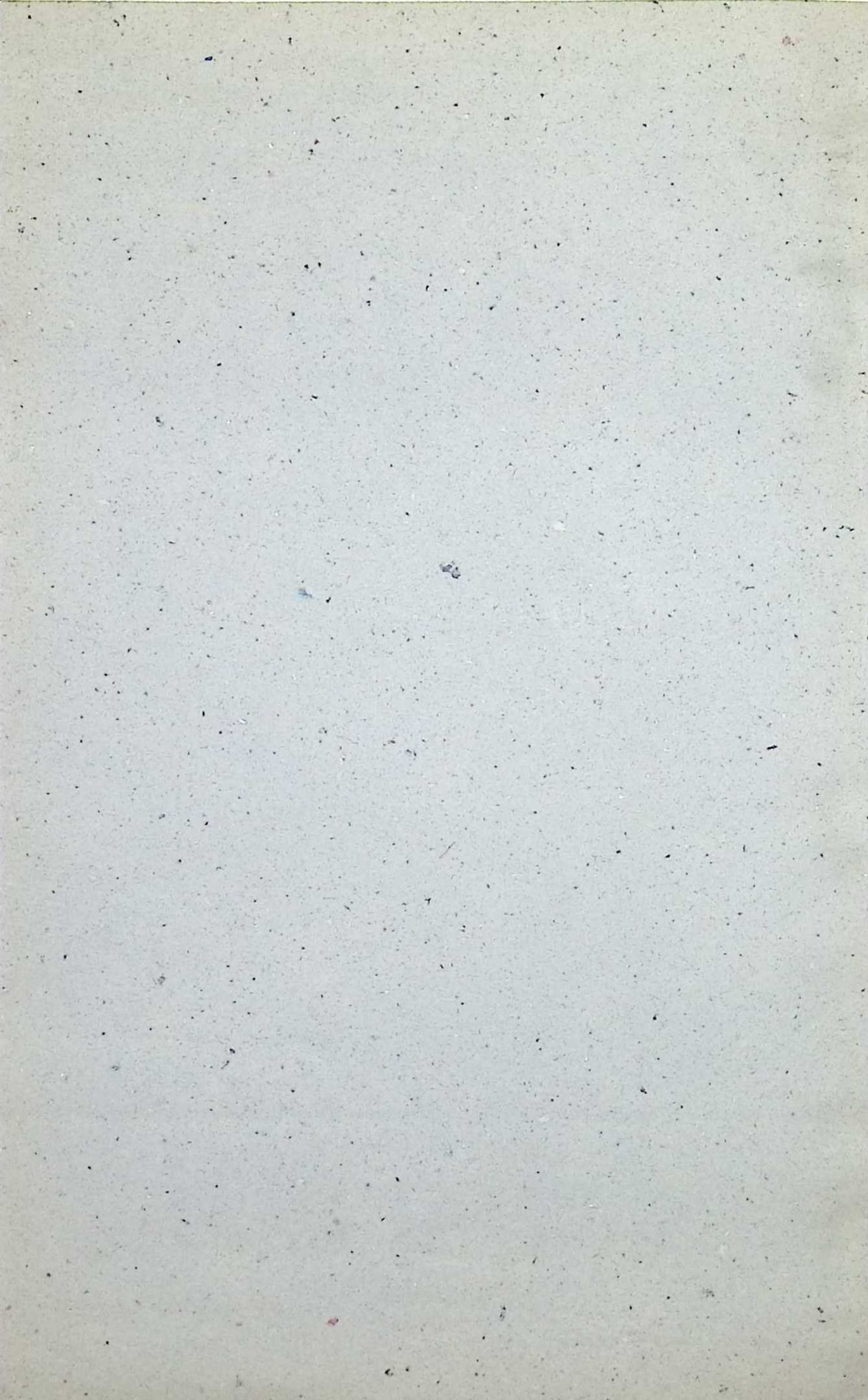
பிற்காலச்
சோழர்
சரித்திரம்.

KMM0726.

KMM0726.
KARTHIKA

SAW. GANESAN,
MEMBER, LEGISLATIVE COUNCIL

KMM0726

26

2393

முன்னுரை

பேராசிரியர், வித்துவான் G. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள்
M. A., B. L.
தமிழாராய்ச்சித்துறைத் தலைவர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

KMM0726

பிற்காலச் சோழர் சரித்திரத்தின் மூன்றும் பகுதியாகிய இந் நூல் கி. பி. 846 முதல் கி. பி. 1279 வரை சிறப்புற்று விளங்கிய சோழர் பேரரசின் ஆட்சிமுறையினை விரித்துக் கூறுவதாகும்.

ஒரு நாட்டு வரலாறு அந்நாட்டு மக்களின் தாய்மொழியில் வெளியிடப்படுமானுல், அந்நாட்டு மக்கள் அவற்றை ஆர்வத்துடன் படித்து, உணர்ச்சியும் ஊக்கமுமெய்தி முன்னேற்றத்திற்குரிய துறைகளில் சிறப்புற்று விளங்குவார்கள் என்பது திண்ணம்.

நம் தமிழ் நாடு பண்டை நாளில் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் வேந்தர்களால் அரசாளப்பெற்று ஒப்புயர்வற்ற நிலையில் விளங்கியது என்பதனைப் பழந்தமிழ் நூல்களால் நன்குணரலாம். அவ்வரசர்களின் வரலாற்றைத் தெளிவாக விளக்கும் முறையில் தமிழ் மொழியில் வெளிவந்துள்ள வரலாற்று நூல்கள் மிகச்சிலவே யாம். இத்துறையிற் பெரிதும் முயன்று சிறந்த வரலாற்று நூல்களை எழுதி உதவியவர்களுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சித்துறை விரிவுரை யாளர், ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் என்பதைத் தமிழகம் நன்குணரும். அவர்கள் ஆராய்ச்சித் துறை யில் பணிபுரிந்த காலத்தில், பிற்காலச் சோழர் வரலாற்றினை நன்கு ஆராய்ந்து, 'பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்' என்ற நூலினை இரண்டு பகுதிகளாக வெளியிட்டுள்ளார்கள். இது பிற்காலச் சோழ வேந்தர்களைப்பற்றி இதுவரை வரலாற்றாசிரியர் பலர் ஆராய்ந்து வெளியிட்ட செய்திகளோடு, சிறந்த சிலபுதிய உண்மை களைத் தன்னகத்துக் கொண்டு விளங்குவதை அறிஞர் பலரும் நன்குணர்வர்.

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞராகிய அவர்கள், தமிழாராய்ச்சித்துறை யிற் பணிபுரியும் நிலையில் நோய்வாய்ப்பட்டுக் காலஞ்சென்றமை வருந்தத் தக்கதாகும். இவர்களால் எழுதப்பெற்ற 'சோழர் அரசியல்' என்ற இந்நூல், பிற்காலச் சோழர் சரித்திரத்தின் மூன்றும் பகுதியாக இப்பொழுது வெளியிடப் பெறுகிறது.

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் எடுப்பித்த திருக்கோயில்களில் காணப்படும் பல்லாயிரக் கணக்கான கல்வெட்டுக்களையும், அவ்வரசர்கள் வழங்கிய கொடைத்திறனைக் கூறும் செப்பேடுகளையும், அன்னோர் ஆட்சியில் வழங்கிய நாணயங்களையும், அவர்கள் ஆதரவினால் வெளிவந்த தமிழ் நூல்களையும், வெளிநாடுகளிலிருந்து நம்நாட்டிற்கு வந்து சென்ற யாத்திரிகர்களின் குறிப்புக்களையும், புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினர் கண்டு வெளியிட்ட உண்மைகளையும் ஆதரவாகக் கொண்டு ஆசிரியர் இந்நூலைச் சிறந்த முறையில் இயற்றியுள்ளார்.

இந்நூலில் சோழ வேந்தருடைய அரசியல் முறை, அவர்கள் காலத்தில் நடந்த ஊராட்சி முறை, குடிமக்கள் அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறைகளும் பிறவரிகளும், நில அளவு, நில உரிமை, நீர்வளமும் நீர்ப்பாசனமும், பொது மக்களும் சமூக வாழ்க்கையும், வாணிகமும் கைத்தொழிலும், நாணயங்களும் அளவைகளும் என்பவை தக்க சான்றுகளைக் கொண்டு நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

அறிஞர் பண்டாரத்தார் அவர்கள் இந்நூலில் அரிதின் முயன்று வெளியிட்டுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் சில இங்குச் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தக்கனவாகும்.

(1) சோழர் ஆட்சியில் அமைச்சர் குழுவும் முதன் மந்திரியும் இருந்தமை இலக்கியச்சான்றுகொண்டு வலியுறுத்தப்பெற்றுள்ளது.

(2) புரவுவரித் திணைக்களம் என்ற நிலவரி ஆட்சிக்குழுவினைப் பற்றி இவ்வாசிரியர் தரும் விளக்கம் இதுவரை பிற வரலாற்றாசிரியர்களால் விளக்கப்படாத தனிச்சிறப்புடையதாகும்.

(3) ஊராட்சி மன்றங்களின் அமைப்பும், செயல் முறையும் ஆகியவற்றைச் சிறந்த சில கல்வெட்டுச் சான்றுகளைக் கொண்டு தெளிவாக விளக்கியிருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஊராட்சி மன்ற நடைமுறைபற்றி இதுவரை வெளியிடப் பெறாத சேய்ஞலூர்க் கல்வெட்டு இந்நூலில் எடுத்துக்காட்டி விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

(4) சோழர் ஆட்சியில் கிராமசபை, நகரசபை, நாட்டுச்சபை ஆகியவற்றின் தலைமைப் பேரவையாக இவற்றிலிருந்து தேர்ந்து கொண்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மண்டலப் பேரவை ஒன்று இருந்தது என்பதனை இந்நூலால் நன்குணரலாம்.

(5) சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும், மற்றொரு பகுதி பிரமதேயமாகவும், வேறு சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவ

தானமாகவும் மற்றொரு பகுதி பிற வகுப்பினர்க்குரிய வெள்ளான் வகை நிலமாகவும் அமைந்த செய்தி இந்நூலில் நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

(6) கடைச்சங்க காலத்தில் பெருவேந்தனாக விளங்கிய சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் காவிரிக்கு முதன்முதல் கரை யமைத்தான் என்பதனை இந்நூலாசிரியர் தக்க சான்றுகாட்டி நிறுவி இருப்பது, அவ் வேந்தன் வாழ்ந்த கடைச் சங்க காலம் இதுவெனத் திட்டமாகத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்குச் சிறந்த சான்றாக அமைந்துள்ளது.

(7) கி. பி. 1063 முதல் கி. பி. 1070 வரை ஆட்சி புரிந்த வீர ராசேந்திர சோழன் என்பான் திருவரங்கத்திற்குக் கிழக்கே பத்து மைல் தூரத்தில் கோயிலடிக்கு அருகில் காவிரியில் கல்லணையை அமைத்த செய்தியை ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

(8) 'இரட்டபாடி ஏழரையிலக்கம்' எனவும், 'கங்கபாடி தொண்ணூற்றாறாயிரம்' எனவும் வழங்கும் தொகைக் குறிப்புக்கள், அங்கு வாழும் மக்களது குடிமதிப்பு பற்றியன அல்லவென்றும், அந்நாட்டின் நில அளவு பற்றியன என்றும் இந்நூலாசிரியர் புதிய தொரு விளக்கம் தந்தமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

(9) சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில், தமிழகத்தில் குலப்பிரிவுகள் சில நிலைபெற்றிருந்தனவாயினும், நாட்டு மக்களிடையே அப்பிரிவு காரணமாக எத்தகைய வேற்றுமையும், பூசலும் நிகழாத முறையில் தமிழ் மக்களது சமுதாய வாழ்வு அமைதியாக நடைபெற்றதென்ப தனை இந்நூல் நன்கு வலியுறுத்துகின்றது.

(10) இனி சோழர் ஆட்சியில் காணப்படும் ஊராட்சி மன்றங் கள், வடநாட்டார் தொடர்பால் ஏற்பட்டன வென்று வரலாற்றாசிரி யர்கள் சிலர் எழுதியுள்ளனர். இக்கருத்து சிறிதும் பொருந்தாது என்பதனையும், இம் மன்றங்கள் தொல்காப்பியனார் காலந் தொட்டே தமிழ் நாட்டில் வழி வழியாக நிலவி வரும் பேரவைகளே என்பதனை யும் தக்க சான்றுகள் தந்து இந் நூலாசிரியர் நிறுவியுள்ளமை பாராட்டத் தக்கதாகும்.

(11) சோழர் ஆட்சியில் அதிகாரிகளுக்குத் திங்கள் தோறும் ஊதியம் கொடுக்கப்படவில்லை யென்றும், அவர்கள் பதவிக்கெனச் சீவிதமாக (அவர் தம் வாழ்நாள் வரை) நிலங்கள் வழங்கப்பெற்றன என்றும் இந்நூலில் ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

(12) சோழர் ஆட்சியில் விதிக்கப் பெற்றனவாகப் பலவகை வரிகள் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவை அனைத்தும் இக்காலத்தில்

அரசினரால் வாங்கப்பெறும் தொழில் வரி என்ற ஒன்றிலேயே அடங்கும் என்பதனை இந்நூலாசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

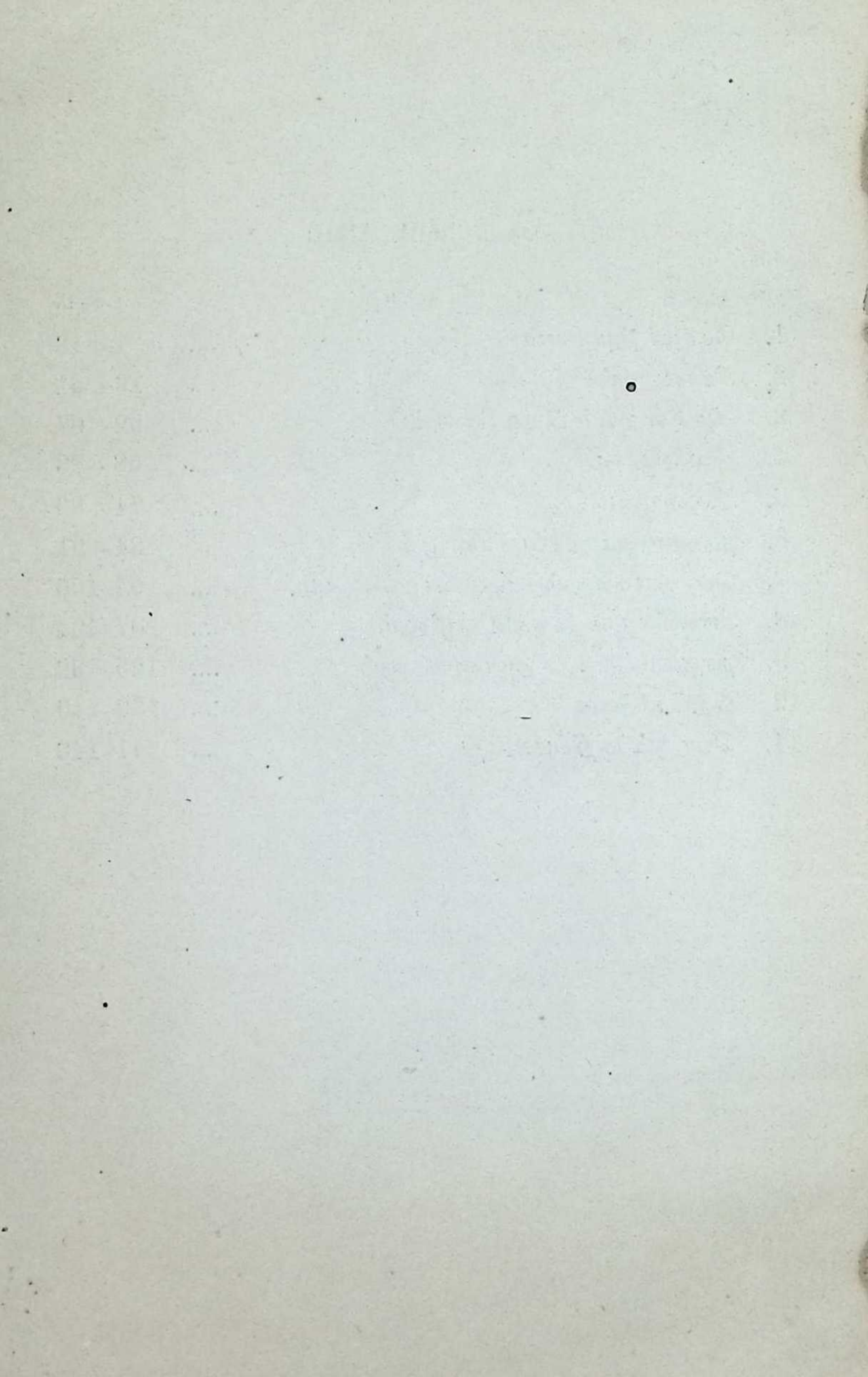
இங்ஙனம் பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியின் அரசியல் முறையினை நன்கு ஆராய்ந்து தக்க சான்றுகளுடன் விளக்கும் முறையில் இந் நூல் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர்களுக்கும், கல்லூரி மாணவர் களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் பயன்படும் முறையில் அரிய பல வரலாற்று உண்மைகளை எளிய, இனிய தமிழ் நடையில் விரித்துக் கூறும் இந்நூலினைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஆர்வமுடன் படித்துப் பயன் பெறுவர் என்ற துணி வுடையேன்.

தமிழாராய்ச்சித் துறையில் பண்டாரத்தார் அவர்கள் தாம் தொடங்கிய இப்பணியினை இனிது நிறைவேற்றும் முறையில் அவர்களை மீளவும் இங்கு அழைத்து ஆவன புரிந்துதவிய அண்ணா மலைப் பல்கலைக் கழக இணைவேந்தர் டாக்டர் இராசா சர் மு. அ. முத்தைய செட்டியார் Kt., B. A., M. L. A., அவர்களுக்கும், துணை வேந்தர் திருவாளர் தி. மு. நாராயணசாமி பிள்ளை எம். ஏ., பி. எல்., அவர்களுக்கும் தமிழ் மக்களின் பாராட்டும் நன்றியும் என்றும் உரியனவாகும். இதனை விரைவில் வெளியிட உதவி புரிந்த பல்கலைக் கழகப் பதிவாளர் அவர்களின் தமிழார்வம் பாராட்டத் தக்கதாகும்.

இந்நூல் அச்சாகுங்கால் அச்சுப் படிகளைத் திருத்தி உதவியவர் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர் வித்துவான் திரு. க. வெள்ளை வாரணனார் அவர்கள். இந்நூலின் பொருட்குறிப்பு அக ராதியினைத் தொகுத்துதவியவர் திரு. க. த. திருநாவுக்கரசு, எம். எ. ஆவர். இந்நூலின் பிற்சேர்க்கையாக உத்தர மேரூர்க் கல்வெட்டுக் களையும், சேய்ஞலூர்க் கல்வெட்டினையும் படியெடுத்துதவியவர் பண்டாரத்தாரின் மகனும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வர லாற்றுத் துறை விரிவுரையாளருமான திரு. ச. திருஞான சம்பந்தம் எம். ஏ. அவர்களாவர். மேற்குறித்த அனைவர்க்கும், இந்நூலை வனப்புற அச்சிட்டுதவிய திருச்சிராப்பள்ளி கீதா பிரஸ் உரிமை யாளருக்கும் நமது நன்றி உரியதாகும்.

கோ. சுப்பிரமணியம்

பொருளடக்கம்

SAW. GANESAN,
MEMBER, LEGISLATIVE COUNCIL

பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்

1. சோழர் அரசியல்

சோழர்களின் அரசியல் முறைகளையும் அக்கால நாகரிகங்களையும் விளக்கக்கூடிய பல்லாயிரக்கணக்கான கல் வெட்டுக்கள், நம் தமிழகத்திலும் இதற்கப்பாலுள்ள ஆந்திர நாட்டிலும் கன்னடதேயத்திலும் உள்ளன. இப் பெருநிலப் பரப்பு, ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளுக்குமேல் சோழர் களின் பேரரசிற்கு உட்பட்டிருந்த செய்தி ஆராய்ச்சியால் நன்கு புலனாகின்றது. தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் அவ் வேந்தர்களும் அவர்களுடைய அரசியல் அதிகாரிகளும் பிற அன்பர்களும் எடுப்பித்த சைவ வைணவக் கோயில்களும் பௌத்த சைனப் பள்ளிகளும் பலவாகும். அவற்றின் நாள் வழிபாட்டிற்கும் திருவிழாக்களுக்கும் பிறவற்றிற்கும் அவர் கள் வழங்கிய நிவந்தங்களும் மற்றும் பல வரலாற்றுண்மை களும் அக்கோயில்களின் கருங்கற் சுவர்களில் வரையப்பட் டிருத்தலை இன்றும் பார்க்கலாம். அக்கல்வெட்டுக்கள் எல் லாம் சோழ மன்னர்களுடைய அரசாங்க அதிகாரிகளின் கண் காணிப்பில் அந்நாட்களில் பொறிக்கப்பெற்றவை என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இன்றியமையாத கல்வெட்டுக்களின் படிகளும் அதேகாலத்தில் செப்பேடுகளிலும் எழுதப்பட்டுக் கோயில் அதிகாரிகளிடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன என்று தெரி கிறது. 'இதனைக் கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்ளச் சொன்னோம்' என்று கல்வெட்டுக்களின் இறுதியில் குறிக்கப் பட்டுள்ள வேந்தர்களின் ஆணையால் இவ்வுண்மையை நன்கறியலாம்.

நம்நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்த அன்னியர் களால் கோயில்களிலிருந்த மூல ஆதரவுகளாகிய பல செப்பேடுகள் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும்

போயின. எஞ்சியிருந்த செப்பேடுகளும் அவற்றின் அருமை யறியாத கோயிலதிகாரிகளின் கையில் அகப்பட்டுப் பற்பல பண்டங்களாக மாறி அழிந்தொழிந்தன. அன்னியரான புறச்சமயத்தரசர்களது ஆட்சிக்கு நம்நாடு உட்பட்டிருந்த காலத்தில் இடிபட்டுப்போன கோயில்கள் பல என்பது பல ரும் அறிந்ததேயாம். அக்கோயில்களிலிருந்த ஆயிரக் கணக் கான கல்வெட்டுக்களும் சிதைந்தழிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இடிபடாமல் நன்னிலையிலுள்ள கோயில் களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களில் காலப்போக்கில் உதிர்ந்துபோன பகுதிகளும் உண்டு; பிற்காலங்களில் அமைக்கப்பட்ட புதிய சுவர்களால் மறைக்கப் பெற்றொழிந்த பகுதிகளும் உண்டு. மாயூரத்திற்கண்மையிலுள்ள பல்லவ ராயன் பேட்டையிற் காணப்படும் உதிர்ந்த கல்வெட்டொன் ருல், எத்தனை வரலாற்றுண்மைகள் பின்னுள்ளோர் அறிந்து கொள்ள முடியாதவாறு மறைந்து போயின என்பதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்துவரும் அறிஞர் பலரும் நன்குணர் வர். ஆங்கிலேயர் சோழர்களின் தலைநகராகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தை இடித்துக்கொணர்ந்து திருப்பனந் தாளுக்கு வடக்கே மூன்று மைலில் கொள்ளிடப் பேராற்றிற்கு அணையும் பாலமும் அமைத்த ஞான்று உபயோகித்த கருங் கற்களில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பயனின்றிக்கழிந்த கல் வெட்டுகள் எத்தனையோபல. கொள்ளிடத்திற்கு அமைக்கப் பெற்றுள்ள அப்பெரும் பாலத்தின் கீழே சில கருங்கற்களில் கல்வெட்டுக்கள் சிறுசிறு துணுக்குக்களாக இருத்தலை இன் றும் காணலாம். செப்பேடுகளுக்கும் கல்வெட்டுக்களுக்கும் இத்துணை இன்னல்கள் நேர்ந்தும் சோழர் வரலாற்றையும் அவர்களுடைய அரசியல் முறைகளையும் உணர்த்தவல்ல கல் வெட்டுக்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் நம் நாட்டில் இக்காலத்தும் இருத்தல் மகிழ்தற்குரியது. இமயம் முதல் குமரி முனைவரை யில் பரவிக்கிடக்கும் இப்பெருநில வரைப்பில் அமைந்துள்ள நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் பேரரசர்களாகவும் சிற்றரசர்களாக வும் வீற்றிருந்து முற்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த வேறு எந்த அரச குடும்பத்தினர்க்கும் அத்தனை கல்வெட்டுக்கள் இல்லை என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். அரசாங்கத்தினரால் இன்னும்

படியெடுக்கப்படாமலிருக்கும் சோழர்களின் கல்வெட்டுக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உண்டு; படியெடுக்கப்பட்டவற்றுள் அச்சிட்டு வெளியிடப்படாமல் இருப்பனவும் ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கின்றன. இந்நிலையில், இதுகாறும் அச்சிட்டு வெளிவந்துள்ள சோழர்களின் கல்வெட்டுக்களையும், யான் நேரிற் சென்று படியெடுத்துவந்த கல்வெட்டுக்களையும் கல்வெட்டு இலாகாவின் ஆண்டறிக்கைகளையும், பண்டைத் தமிழ் நூல்களையும் வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களின் நூல்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து சோழர்களின் அரசியல் முறைகளும் அக்கால நாகரிகநிலை முதலான பிறவும் இப்பகுதியில் இயன்றவரையில் விளக்கப்படும்.

சோழ மண்டலம்: தொன்றுதொட்டுச் சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக்குரியதாய் அன்னோரால் அரசாளப்பட்டுவந்த தமிழகப்பகுதி, சோழமண்டலம் என்று வழங்கப் பெற்றது என்பதும், அது தமிழகத்துள் கிழக்குப்பகுதியாக அமைந்துள்ள காரணம்பற்றிக் குணபுலம் என்று முன்னோர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அஃது இக்காலத்தில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவையும், திருச்சிராப்பள்ளி, தென்னார்க்காடு ஜில்லாக்களில் சில பகுதிகளையும், புதுக்கோட்டை நாட்டில் ஒரு பகுதியையும் தன்னகத்துக் கொண்டு நிலவும் பெருநிலப்பரப்பாகும். சுருங்கக் கூறுமிடத்து, சிதம்பரத்திற்கு வடக்கேயுள்ள பரங்கிப்பேட்டைக்கு அண்மையில் கடலொடு கலக்கும் வெள்ளாறு அதன் வட எல்லையாகவும், அறந்தாங்கித் தாலூகாவில் ஆளுடையார் கோயிலுக்கு வடபுறமாக ஓடி மணமேற்குடிக்கருகில் கடலில் கலக்கும் வெள்ளாறு அதன் தென்னெல்லையாகவும் இருந்தன எனலாம். அதன் மேல் எல்லை, திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள குளித்தலைக்குமேற்கே மதுக்கரையைச் சார்ந்துள்ள கோட்டைக்கரையாகும். அதன் கீழெல்லையாக மாபெருங் கடல் அமைந்திருந்தது. அக்கடற்கரையும் சோழ மண்டலக் கரை என்று வழங்கி வந்தமை அறியத் தக்கது. இப்பேரெல்லைகட்கு உட்பட்டிருந்த சோழ மண்டலத்தை முற்காலத்தில் அரசாண்ட சோழ மன்னர்கள், தென்கரை நாடு, வடகரை நாடு என்ற இருபெரும் பகுதிகளாகப் பிரித்துத்

தம் ஆட்சியை இனிது நடத்தி வத்தனர் என்பது பழைய கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இவற்றுள் தென்கரை நாடு என்பது வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத காவிரியாற்றிற்குத் தெற்கேயிருந்த சோழ மண்டலத்தின் தென்பகுதியாகும்; வடகரை நாடு என்பது அப்பேராற்றிற்கு வடக்கேயிருந்த அதன் வடபகுதியாகும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பல நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முற்காலத்தில் சோழ மண்டலத்திலிருந்த நாடுகள் எல்லாம் முதல் இராசராச சோழனது ஆட்சிக் காலம் வரையில் எத்தகைய மாறுதல்களுக்கும் உள்ளாகாமல் இருந்து வந்தமை உணரற்பாலதாகும்.

சோழ இராச்சியமும் அதன் உட்பிரிவுகளும்: சோழ மன்னர்கள் தம் ஆற்றலாலும் படை வலிமையாலும் பிற நாடுகளை வென்று தம் ஆட்சிக்குட்படுத்திப் பேரரசு நிறுவிச் சக்கரவர்த்திகளாக வீற்றிருந்து அரசாண்ட காலத்தில் அவர்களது ஆளுகையின்கீழ் அமைந்திருந்த நாடுகளெல்லாம் ஒருங்கே சோழ இராச்சியம் என்ற பெயர் உடையதாயிருந்தமை அறியத் தக்கது. இந்த இராச்சியம் முதல் இராசராச சோழனது 17-ம் ஆட்சியாண்டில் பல மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை, சோழ மண்டலம், இராசராசப் பாண்டி மண்டலம், சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம், மும்முடிச் சோழ மண்டலம், முடிகொண்ட சோழ மண்டலம், நிகரிலி சோழ மண்டலம், அதிராச ராச சோழ மண்டலம், மலை மண்டலம், வேங்கை மண்டலம் என்பனவாம். இவற்றுள், சோழ மண்டலம் யாண்டையது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இராசராசப் பாண்டி மண்டலம் என்பது மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட பாண்டிநாடேயாம். சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்பது, தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் பெரும் பகுதியையும் செங்கற்பட்டு, வட ஆர்க்காடு, சித்தூர் ஜில்லாக்களையும் தன்னகத்துக் கொண்ட தொண்டை நாடாகும். மும்முடி சோழ மண்டலம் என்பது, இலங்கையாகிய ஈழ நாடாகும். முடிகொண்ட சோழ மண்டலம் என்பது, மைசூர் நாட்டின் தென் பகுதியையும் சேலம் ஜில்லாவின் வட பகுதி

யையும் தன்னகத்துக் கொண்ட கங்கபாடி நாடாகும். நிகரிலி சோழ மண்டலம் என்பது, மைசூர் நாட்டின் கீழ்ப் பகுதியை யும் பல்லாரி ஜில்லாவையும் தன்னகத்துக் கொண்ட நுளம்ப பாடி நாடாகும். அதி ராசராச மண்டலம் என்பது, சேலம் ஜில்லாவின் தென் பகுதியையும் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவை யும் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவின் மேற் பகுதியையும் தன்ன கத்துக் கொண்ட கொங்கு நாடாகும். மலை மண்டலம் என்பது திருவாங்கூர் கொச்சி நாடுகளையும் மலையாளம் ஜில்லாவையும் தன்னகத்துக் கொண்டதாய் மேற்குத் தொடர்ச்சிமலைத் தொடருக்கு மேற்கே கடற்கரை யோரமாக நீண்டமைந் திருந்த சேர நாடாகும். வேங்கை மண்டலம் என்பது, கிருஷ்ணை கோதாவிரி ஆகிய இரு பேராறுகளுக்கும் இடை யில் அமைந்திருந்த கீழைச் சளுக்கிய நாடாகும். இவற்றுள் சோழ மண்டலம், மலை மண்டலம், வேங்கை மண்டலம் என் பன தொன்று தொட்டு வழங்கிவந்த பழைய பெயர்களே யாம். மற்ற ஆறு மண்டலங்களும் புதிய பெயர்களை உடை யனவாயிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. மண்டலங்களுக்கு இடப்பெற்ற புதிய பெயர்கள் எல்லாம் சோழ மன்னர்களின் இயற் பெயர்களும் பட்டப் பெயர்களுமேயாம்.

ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல வளநாடுகளாகவும் ஒவ் வொரு வளநாடும் பலநாடுகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. நாடுகளுள் சில கூற்றங்கள் எனவும் வழங்கி வந்தன. ஒவ் வொரு நாடும் பல சதுர்வேதி மங்கலங்களையும் சில தனி ஊர்களையும் தன்னகத்துக் கொண்டு நிலவியது. ஒவ்வொரு சதுர்வேதி மங்கலமும் சில சிற்றூர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டிருந்தது என்று தெரிகிறது. தம் நாட்டில் யாண்டும் நல்லாட்சி நடைபெறவேண்டுமென்னும் கருத்தினை யுளத்திற் கொண்டுதான் சோழ மன்னர்கள் தம் ஆளுகைக்குட்பட்ட மண்டலங்களை இவ்வாறு பிரித்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது. முதல் இராசராச சோழன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ மண்டலத்தை ஒன்பது வளநாடுகளாகப் பிரித்திருந்தான். அவை, இராசேந்திரச் சிங்க வளநாடு, இராசாசிரய வள நாடு, கேரளாந்தக வளநாடு, பாண்டிய குலாசனி வளநாடு, நித்த விநோத வளநாடு, உய்யக்கொண்டார் வளநாடு, க்ஷத்

திரிய சிகாமணி வளநாடு, அருமொழிதேவ வளநாடு, இராச ராச வளநாடு என்பனவாம். பெரும்பான்மையாக நோக்கு மிடத்து, ஒவ்வொரு வளநாடும் இரண்டிரண்டு பேராறு களுக்கு நடுவில் அமைந்திருந்த நிலப்பரப்பேயாம் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகும். எடுத்துக் காட்டாக ஒரு வள நாட்டை ஈண்டு விளக்குவாம். சோழ மண்டலத்தில் அரிசி லாற்றுக்கும் காவிரியாற்றிற்கும் இடையிலுள்ள நிலப்பரப்பு முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் உய்யக் கொண்டார் வளநாடு என்று வழங்கி வந்தது என்பது 'அரி சிலுக்கும் காவிரிக்கும் நடுவான உய்யக் கொண்டார் வள நாட்டுத் திரைமூர் நாட்டுப் பள்ளிச் சந்தம் இறக்கின நெற் குப்பை அளந்தபடி நிலம், என்னும் தஞ்சைப் பெரிய கோயில் கல்வெட்டுப் பகுதி யொன்றால் நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

சோழ மண்டலத்திலிருந்த ஒன்பது வளநாடுகளின் பெயர்களும் முதல் இராசராச சோழனுடைய இயற்பெயரும் சிறப்புப் பெயர்களுமாயிருத்தல் உணரற்பாலது. எனவே, அவ்வரசர்பெருமான் ஆட்சிக்காலத்திற்குமுன் சோழ மண்டலத்தில் வளநாடு என்ற உட்பிரிவு இருந்திலது என்பதும், அப்பெருவேந்தனே அதனை முதலில் அமைத்த வன் என்பதும் நன்கு தெளியப்படும். அவனுக்குப்பிறகு அரசாண்ட சிலசோழமன்னர்கள், அவ்வளநாடுகளுள் சில வற்றின் பெயர்களை நீக்கித் தம் இயற்பெயர்களையும் சிறப் புப்பெயர்களையும் அவற்றிற்கு இட்டு வழங்கிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாடு, முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் குலோத்துங்க சோழவளநாடு என்னும் பெயர் எய்தியது. காவிரி யாற்றிற்கு வடக்கேயிருந்த இராசேந்திரசிங்க வளநாடு அவ்வேந்தன் காலத்தில் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டதோடு அவற்றுள், மேற்கிலுள்ள பகுதி உலகுய்யவந்த சோழவளநாடு எனவும் கிழக்கிலுள்ள பகுதி விருதராச பயங்கர வளநாடு எனவும் வழங்கப்பட்டன. உலகுய்யவந் தான், விருதராசபயங்கரன் என்பன, முதற்குலோத்துங்க சோழனுடைய சிறப்புப் பெயர்கள் என்பது கலிங்கத்துப்

பரணியால் அறியப்படுகின்றது. முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய புதல்வன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் உலகுய்யவந்த சோழவளநாடு என்பது விக்கிரம சோழ வளநாடு என்னும் பெயர் எய்தியமை உணரற்பாலது. இங்ஙனமே பிற்காலத்தில் பெயர் மாற்றப்பெற்ற வளநாடுகள் பல உள்ளன. வளநாடுகளுக்குத் தலைநகரங்கள் இருந்திருப்பின் அந்நகரங்களின் பெயர்களாலேயே அவை வழங்கப்பெற்றிருக்கும். அவற்றிற்கு யாண்டும் தலை நகரங்கள் அமைக்கப்படாமையால், அரசர்களின் இயற் பெயர்களும் சிறப்புப்பெயர்களுமே அவற்றின் பெயர்களாக அமைந்தன எனலாம்.

சோழர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டனவாய்ச் சோழ இராச்சியத்திலிருந்த இராசராசப் பாண்டிமண்டலம், அதிராசராச மண்டலம் முதலான பிறமண்டலங்களும் இங்ஙனமே பல வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. தொண்டை மண்டலமாகிய சயங்கொண்ட சோழமண்டலம் மாத்திரம் இருபத்து நான்கு கோட்டங்களைத் தன்னகத்துக்கொண்டு பழைய நிலையினின்றும் மாறுபடாமல் இருந்தது. எனினும் 'புலியூர்க்கோட்டமான குலோத்துங்க சோழ வளநாடு' என்னுங் கல்வெட்டுத் தொடரால் அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு கோட்டமும் ஒவ்வொரு வளநாட்டிற்குச் சமமானது என்று கருதப்பட்டிருந்தது என்பதை நன்கறியலாம். அன்றியும் கோட்டத்தின் பெயரும் வளநாட்டின் பெயரும் இணைத்தே வழங்கப்பெற்று வந்தமை இக்கல்வெட்டுத் தொடரால் தெள்ளிதிற் புலனாதல் காணலாம்.

வளநாட்டின் உட்பகுதிகளாகிய நாடுகளுள் சில, கூற்றங்கள் என்று வழங்கிவந்தன என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. நாடுகளும் கூற்றங்களும் அவ்வவற்றிலுள்ள பேரூர் ஒன்றைத் தலைநகரமாகக் கொண்டிருந்த காரணம் பற்றி, அவை அப்பேரூர்களின் பெயர்களையே தம் பெயர்களாகக் கொண்டு நிலவிவந்தன என்பது அறியத்தக்கது. இவ்வுண்மையை நல்லூர் நாடு, திரு நறையூர் நாடு, இன்னம்பர் நாடு, திருவழுந்தூர் நாடு, திருவிந்தளூர் நாடு, நாங்கூர் நாடு, ஆக்கூர் நாடு, அம்பர் நாடு, மருகல் நாடு,

திருக்கழுமல நாடு, திருவாலி நாடு, வெண்ணையூர் நாடு, குறுக்கை நாடு, நல்லாற்றூர் நாடு, மிழலை நாடு, உறையூர்க் கூற்றம், தஞ்சாவூர்க்கூற்றம், ஆவூர்க்கூற்றம், வெண்ணிக் கூற்றம், திருவாரூர்க் கூற்றம், பட்டினக்கூற்றம், வலிவலக் கூற்றம், ஆர்க்காட்டுக்கூற்றம் என்ற நாடுகளின் பெயர்களும் கூற்றங்களின் பெயர்களும் நன்குணர்த்துவனவாகும்.

இனி, நாடுகளும் கூற்றங்களும் இக்காலத்திலுள்ள தாலூகாக்கள் போன்றவை என்றும், வள நாடுகள் ஜில்லாக் களுக்கு ஒப்பானவை என்றும், மண்டலங்கள் மாகாணங் களுக்குச் சமமானவை என்றும் கூறலாம்.

அரசனும் இளவரசனும்: இவ்வாறு அமைந்திருந்த சோழ இராச்சியத்திற்குத் தலைமை பூண்டு அதனை ஆட்சி புரிந்து வந்தவர்கள் முடிவேந்தர்களாகிய சோழர்களேயாவர். அத்தகைய ஆட்சியுரிமையை அன்னோர் எக்காலத்தில் எய்தினர் என்றுஆராய்ந்து காண இயலாதவாறு அஃது அத்துணைத் தொன்மைவாய்ந்ததாக உளது. இந்நாளிலுள்ள பழந்தமிழ் ,நூல்களுள் காலத்தால் எல்லாவற்றிற்கும் முந்திய தும் தமிழ் மக்களின் பண்டை நாகரிகத்தை எடுத்துரைப்பதில் இணையற்றதுமாகிய தொல்காப்பியத்தில், சேர பாண்டிய சோழர் ஆகிய மூவேந்தருமே தமிழகத்தை முற்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளமையால் [1] சோழர்களின் ஆட்சியுரிமை எத்துணைப் பழமைவாய்ந்தது என்பது நன்கு தெளியப்படும். எனவே, சரிதகாலத்திற்கு முன்னரே அன்னோர் சோழமண்டலத்தின் ஆட்சியுரிமையை எய்தியவராதல் வேண்டும். அவ்வுரிமையும் தந்தை மகற் களிக்க, வழிவழித் தொடர்ந்து வந்துள்ளது எனலாம். மக்கட்பேறின்றி இறந்த மன்னர்களும் அரசாளுவதற்கேற்ற புதல்வர் இல்லாதவரும் அவ்வாட்சியுரிமையைத் தம் உடன் பிறந்தார்க்கு அளித்துச் சென்ற வரலாறுகளும் உண்டு.

சோழ மன்னர்கள் தம் மூத்த புதல்வர்க்கே அரசுரிமை வழங்கியுள்ளனர் என்பது பல நிகழ்ச்சிகளால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. அன்னோர்தம் ஆட்சிக்காலத்திலேயே அரசுப்

---

1 'வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பு' தொல்-செய்யுள்.79.

பேற்றிற்குரிய முதல் மகனுக்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டி, அரசியல் முறைகளில் சிறந்த பயிற்சி பெறுமாறு செய்து வந்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது. இதனை முதற் பராந்தக சோழன் இராசாதித்தனுக்கும், சுந்தர சோழன் ஆதித்த கரிகாலனுக்கும், முதல்இராசராச சோழன் முதல் இராசேந்திரனுக்கும், முதல் இராசேந்திரசோழன் முதல் இராசாதிராசனுக்கும், முதல் குலோத்துங்க சோழன் விக்கிரமனுக்கும் இளவரசுப் பட்டங்கட்டி அரசியல் நிகழ்ச்சிகளில் அன்னோரை ஈடுபடுத்திப் பல துறைகளிலும் வல்லுநராக்கியுள்ளமையால் தெள்ளிதின் உணரலாம். இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற அரசிளங்குமரன் இறந்துவிட்டால் அப்பட்டத்தை அவன் தம்பிக்குக் கட்டுவது வழக்கம்.

இனி, சோழர்களின் ஆட்சியை ஒரு தனி அரசனது செங்கோல் ஆட்சியாகக் கூறலாம். அவர்கள் அரசியலில் தலைமை வகித்து எவற்றிற்கும் பொறுப்புடையவர்களாய் நீதி தவருமல் ஆட்சி புரிவதையே தம் முதற் கடமையாகக் கருதி ஒழுகி வந்தவர்கள் என்பது புனைந்துரையன்று. அவ் வேந்தர்கள் தாம் விரும்பியவாறு எதனையும் செய்யும் ஆற்றலும் உரிமையும் உடையவர்களெனினும், அமைச்சர் முதலானவர்களுடன் நன்கு ஆராய்ந்துதான் எக்கருமத்தையும் நிறைவேற்றுவது வழக்கம். அன்னோர்க்கு அரசியல் நிர்வாகங்களில் உசாத் துணைகளாயிருந்து வேண்டுவன கூறி உதவி புரிந்து வந்தவர்கள் 'உடன் கூட்டத்ததிகாரிகள்' ஆவர். அன்னோர் அரசர்களோடு யாண்டும் உடன் செல்லும் உரிமை படைத்தவர்கள் என்று தெரிகிறது. அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் அரசியற் பிரிவிற்குத் தலைமை வகித்த அரசியல் அதிகாரியாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. ஒருகால் அமைச்சர் குழுவினரே உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளாகவும் இருந்திருத்தல் கூடும். இவ்வதிகாரிகள் அரசனுல் அளிக்கப்பட்ட பல வகைச் சிறப்புக்களையும் பெற்ற பெருமையுடையவர் ஆவர்.

இனி, சோழ மன்னர்கள் முடிசூட்டப் பெறும் நன்னாளில் உடையார், சக்கரவர்த்திகள், திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்,

கோனேரின்மை கொண்டான் என்னும் பட்டங்களைப் புனைந்து கொண்டு அரசாண்டனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது; அன்றியும், கோஇராசகேசரிவர்மன் கோப்பரகேசரிவர்மன் என்ற பட்டங்களையும் ஒருவர் பின் ஒருவராக மாறிமாறிப் புனைந்து வந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் உணரக்கிடக்கின்றது.

பண்டைக்காலத் தமிழ் மக்கள் அரசர்களைக் காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலின் அவதாரமாகக் கருதிப் போற்றி வந்தனர் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. அங்ஙனமே சோழ மன்னர்களையும் அவர்களது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட சோழ இராச்சியத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள் எல்லோரும் திருமாலின் அவதாரமாகவே எண்ணிப் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகி வந்தனர் என்று தெரிகிறது. சோழர்களும் தம் நலத்தைக் காட்டிலும் தம் ஆளுகையின் கீழ் அமைந்த நாட்டிலுள்ள பொதுமக்களின் நலத்தையே பெரிதாகக் கருதி ஆட்சி புரிந்து வந்தனர்.

அரசியல் அதிகாரிகள்: அரசியலை நடத்துவதற்கு அக்காலத்தில் அதிகாரிகள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் ஒழுக்கம், அறிவு, ஆற்றல், குடிப்பிறப்பு இவை பற்றிச் சோழ மன்னர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற நல்லறிஞர் ஆவர். அரசியல் அதிகாரிகளில் பெருந்தரம் சிறுதரம்* என்ற இருவகையினர் இருந்தனர். சில கல்வெட்டுக்களில் இவ்விரு வகையினரும் பெருந்தனம் சிறுதனம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளனர். ஒவ்வொரு வகையிலும் அதிகாரிகள் பலர் இருந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது.

---

* பெருந்தரம், சிறுதரம் அல்லது பெருந்தனம் சிறுதனம் என்ற இருவகை அதிகாரிகளைப் பற்றி நாம் அறிந்துகொள்வதற்கு இக்காலத் தரசியலில் பணிபுரியும் 'கெசட்டெட் உத்தியோகஸ்தர்' 'நான் கெசட்டெட் உத்தியோகஸ்தர்' (Gazetted Officers and Non Gazetted Officers) ஆகிய இருவகை அதிகாரிகளின் நிலை பெரிதும் துணைபுரியும். இதன் உதவி கொண்டு நோக்குமிடத்து, அன்னோர் அரசியல் அலுவல்களில் உயர்நிலையிலும் அவர்கட்கடுத்த கீழ்நிலையிலும் இருந்த இருவகை அதிகாரிகளாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

இக்காலத்தில் அரசாங்க அலுவல் பார்ப்போர்க்குத் திங்கள் தோறும் சம்பளம் கொடுப்பது வழக்கமாக உளது. சோழர்களின் ஆட்சியில் அரசியல் அலுவலாளர்க்குத் திங்கள் தோறும் சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால், அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒவ்வொருவரும் தம்தம் தகுதிக் கேற்ப அரசனிடமிருந்து நிலம் பெற்று அதனை அனுபவித்து வந்தனர். அவ்வாறு அரசனால் கொடுக்கப்பட்ட நிலத்தை அவ்வதிகாரிகள் தம் வாழ்நாள் முழுமையும் அனுபவிக்கலாம். அன்னோரின் வழித்தோன்றல்களுக்கு அந்நிலத்தில் சிறிதும் உரிமையில்லை. அக்காரணம் பற்றியேதான் அரசியல் அதி காரிகளுக்குச் சோழ மன்னர்கள் அளித்த நிலம் சீவிதம் என் னும் பெயர் பெறுவதாயிற்று. அதிகாரிகள் சிலர் நாட்டிற்குப் புரிந்த அருந்தொண்டுகள் பற்றி அன்னோர்க்குச் சோழ அர சர்கள் இறையிலி நிலங்கள் வழங்கியுள்ளனர். அத்தகைய நிலங்களை அரசிறையின்றி அவர்கள் வழியினரும் என்றும் அனுபவித்துக்கொள்ளும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். பொது வாகச் சோழர்களின் அரசியல் அமைப்பை நோக்குங்கால் பெரும் பொருட்செலவின்றியே அவ்வேந்தர்களது ஆட்சி நடைபெற்று வந்தது என்று கூறலாம். அவ்வுண்மை ஊராட்சி என்ற பகுதியில் பின்னர் விளக்கப்படும்.

அமைச்சர் குழு: தலைநகரில் அரசனோடு உடனிருந்து நாட்டை ஆட்சி புரிவதில் துணை புரிந்தவர்கள் அமைச்சர் களே யாவர். அவ்வமைச்சர்களுள் தலைவனாயிருந்தவன் முதல்மந்திரி என்று வழங்கப்பெற்றான். 'பலர் முடிமேல் — ஆர்க்குங் கழற்கால் அனகன் தனதவையுள் — பார்க்கும் மதி மந்த்ர பாலகரில்' என்ற விக்கிரம சோழனுலா வடிகளாலும் 'அவனி ருந்துழி யறிக வென்றனன் அபயன் மந்திரி முதல் வனே' என்ற கலிங்கத்துப் பரணியாலும் சோழர் ஆட்சியில் அமைச்சர் குழுவும் முதல் மந்திரியும் இருந்தமை தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. அவ்வமைச்சர் குழுவில் எத்தனை அமைச் சர்கள் இருந்தனர் என்பது தெரியவில்லை. சௌ-ஜுகுவா என்ற சீன ஆசிரியன் ஒருவன் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற் றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதியுள்ள ஒரு நூலில் சோழ மன்னன் தன் அவைக்களத்தில் நான்கு அமைச்சர்களோடு

வீற்றிருந்ததைத் தான் நேரில் பார்த்ததாகக் குறித்துள்ள னன். வெளிநாட்டானுகிய அவ்வாசிரியன் எழுதியுள்ள ஒரு குறிப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு சோழமன்னர் எல்லோருடைய ஆட்சியிலும் அமைச்சர் குழுவில் நால்வரே இருந்தனர் என்று ஒருதலையாகத் துணிவது எவ்வாற்ருனும் ஏற்புடைத்தன்று. அச்சீன ஆசிரியன் சோணுட்டிற்கு வந்து அரசனைக் கண்டு பேசியநாளில் சோழ அரசனது அவைக் களத்தில் இருந்த அமைச்சர்கள் நால்வராதல் வேண்டும் என்று கொள்வதே சாலப் பொருந்தும்.

அதிகாரிகளும் அவர்களுடைய கடமைகளும்: சோழ மன்னனது தலைநகரில் அமைச்சர் குழுவினரேயன்றி நால் வகைப் படைகளுக்கும் தனித்தனியே தலைவர்களாகவுள்ள படைத்தலைவர்களும் அவர்களுக்குத் தலைவராகவுள்ள மா சாமந்தரும் இருந்தனர். அரசனிடத்தில் அண்மையிலிருந்த அரசாங்க அதிகாரிகள், திருமந்திர ஓலை, திருமந்திர ஓலை நாயகன், விடையில் அதிகாரி, அரசியற் கருமங்களை ஆராயும் அதிகாரிகள் என்போர். ஒவ்வோர் உள் நாட்டின் தலைநகரிலும் நாடு காவல் அதிகாரி ஒருவன் இருந்தனன்.

இனி, திருமந்திர ஓலை என்பான், அரசன் திருவாய் மொழிந்தருளிய உத்தரவுகளையும் செய்திகளையும் நேரில் கேட்டு வந்து அவ்வப்போது ஓலையில் எழுதும் ஓர் அதிகாரி யாவன். திருமந்திர ஓலை நாயகன் என்பான், திருமந்திர ஓலை திருவாய்க் கேள்வியாலுணர்ந்து ஓலையில் எழுதியுள்ள வற்றை மேற்பார்த்துக் கையொப்பம் இடும் அதிகாரியாவன். அரசன் இன்னஇன்ன காலத்தில் இன்னஇன்ன கருமங்கள் நிகழ்த்தல் வேண்டும் என்ற நிகழ்ச்சிக் குறிப்பினை நினைவூட்டி அவற்றைத் தவருமல் நிறைவேற்றி வைப்பவனும் இவனே. விடையில் அதிகாரி என்பான் அரசனுடைய திருமுகங்களை உரியவர்களுக்குப் பணிமக்கள் மூலம் சேர்ப்பித்தலும் விடையிறுத்தலும் ஆகிய கடமைகளை மேற்கொண்டவன் ஆவன். அரசாங்கத்தில் அமைந்த பல துறைகளிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை அரசனது ஆணையின்படி ஆங்காங்குச் சென்று ஆராயும் அலுவல்களை மேற்கொண்டவர்களே கரு

மம் ஆராயும் அதிகாரிகள் ஆவர். நாடு காவல் அதிகாரி என் போன் தன் நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் களவு, கலகம் முதலான தீச்செயல்கள் நிகழாமல் காத்து, உள் நாட்டில் அமைதி நிலவுமாறு கண்காணித்து வந்த ஒரு தலைவன் ஆவன். அச் செயலுக்காகப் பொதுமக்களிடம் நாடு காவல் அல்லது பாடி காவல் என்ற வரி ஒன்று நெல்லாக வாங்கப்பட்டு வந்தது. நாடு காவல் தலைவனை இக்காலத்தில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலு முள்ள போலீஸ் சூப்ரிண்டெண்டுக்குச் சமமானவன் என்று கூறலாம். பிற்காலத்தில் சோழர்களின் ஆட்சி வீழ்ச்சியுற்ற மைக்குரிய காரணங்களுள் நாடு காவல் அதிகாரிகளின் படை வலிமையும் துரோகச் செயல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை எனலாம்.

புரவுவரித்திணைக்களத்தார் : சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் தலைமை அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்து வந்த வருவாய்களுள் பெரும் பகுதி, நில வரியால் வந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். ஆகவே, விளை நிலங்களை நன்கு அளந்து தரமிட்டு அவற்றிற்குரிய வரிகளை முறைப் படி விதித்து ஆண்டுதோறும் குடிகளிடம் அவற்றை வாங்கு வது அரசாங்கத்தின் இன்றியமையாக் கடமையாயிற்று. அதன் பொருட்டு அதிகாரிகள் பலரை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட நிலவரிக் கழகம் ஒன்று ஒவ்வொரு மண்டலத்திற் கும் தனித்தனியாக அமைக்கப் பெற்றிருந்தது. அக்கழகம் புரவுவரித்திணைக்களம் என்ற பெயருடையது. அஃது, இக்காலத்தரசாங்கத்தில் சென்னை மாகாணத்திலுள்ள 'ரெவின்யூ போர்டு' (Revenue Board)-க்குச் சமமாகச் சொல்லத்தக்க ஒரு கழகம் என்று கூறலாம். புரவுவரித் திணைக்களத்தின் உறுப்பினர் புரவுவரித்திணைக்களம் எனவும் புரவுவரித்திணைக்களக்கூறு எனவும் அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றனர். புரவுவரித்திணைக்களத்திலிருந்து பல அலுவல்களைப் பார்த்து வந்தோர், புரவுவரித்திணைக்கள நாயகம், புரவுவரித்திணைக்களத்துக் கண்காணி, வரிப் பொத்தகம், வரிப்பொத்தக நாயகம், வரிப்பொத்தகக் கணக்கு, வரியிலிடு, முகவெட்டி, கீழ்முகவெட்டி, பட்டோலை ஆகியோர் ஆவர். இவர்களுள், புரவுவரித்திணைக்கள

2393

நாயகம் என்போர் புரவுவரித்திணைக்களம் என்னும் நிலவரிக் கழகத்தின் தலைவர் ஆவர். புரவுவரித்திணைக் களத்துக் கண்காணி எனப்படுவோன் ஊர்தோறும் சென்று, நிலவரிக்கணக்குகள் ஒழுங்காக எழுதப் பெற்றுக் கிராமசபை களில் வைக்கப் பெற்றுள்ளனவா என்பதை மேற்பார்த்து வரும் ஓர் அதிகாரியாவன். இந்நாளில் அரசாங்க அலுவ லகங்களிலுள்ள தாசில்தார் முதலான ரிவினியூ உத்தி யோகஸ்தர்கள் போன்றவன் இவ்வதிகாரி என்று சொல்ல லாம். வரிப் பொத்தகம் என்பது, அரசாங்கத்திற்கு ஒவ்வோர் ஊரினின்றும் வருதற்குரிய காணிக் கடனாகிய அரசிறை எவ் வளவு என்பதை உணர்த்தும் புத்தகம் ஆகும். இஃது இந் நாளிலுள்ள 'டைகலட் ரிஜிஸ்டர்' போன்றது எனலாம். இதில் இன்ன ஊரிலுள்ள இன்னான் வெள்ளான் வகையில் அனுபவித்து வரும் இத்துணை நிலங்களுக்கு இவ்வளவு நில வரி செலுத்தும் கடமையுடையவன் என்பது தெளிவாகக் குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் காணலாம். அன்றியும், ஒவ்வோர் ஊரிலும் சீவிதமாகவும் இறையிலியாகவும் அரசன் நிலங்கள் வழங்க நேர்ந்தால் அவற்றைப் பற்றிய விளக்கமும் நில வுரிமைபற்றிக் காலந்தோறும் ஏற்படும் மாறுதல்களும் இவ் வரிப் பொத்தகத்தில் அவ்வப்போது தவறாமல் குறிக்கப்படு வது வழக்கம். இப்புத்தகம் வைத்திருக்கும் அதிகாரிகளும் 'வரிப் பொத்தகம்' என்று அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றனர். இவர்களுக்குத் தலைவன் வரிப் பொத்தக நாயகன் என்று கூறப்பட்டுள்ளனன். ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஒவ்வோர் ஊரும் நிலவுரிமையாளர்களாகவுள்ள காணியாளரிடம் வாங்க வேண்டிய நிலவரியும் பிறவரியும் இவ்வளவு என்பதும், அவற் றுள் அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்தியுள்ள நிலவரி இவ்வளவு என்பதும் செலுத்தாமல் எஞ்சி நிற்கும் தொகை இவ்வளவு என்பதும் வரையப் பெற்றுள்ள கணக்குப் புத்தகம் வரிப் பொத்தகக் கணக்கு எனப்படும். அக் கணக்கினை வைத்தி ருக்கும் அதிகாரியும் வரிப் பொத்தகக் கணக்கு என்று வழங் கப் பெற்றனன். வரியிலிடு என்ற அதிகாரி வரிப் புத்தகத் தில் நிலவுரிமை பற்றி அவ்வப்போது ஏற்படும் மாறுதல் களைச் சில தலைவர் முன்னிலையில் குறிப்பவன் ஆவன். முக

வெட்டி, கீழ்முக வெட்டி, பட்டோலை என்போர் புரவு வரித் திணைக்களத்தில் அலுவல் பார்த்து வந்த கீழ்நிலை அலுவலாளர் ஆவர். அவர்களுள் முக வெட்டி என்பான் ஊர்களின் பெயர்கள் முதலான எல்லாவற்றிற்கும் அட்டவணை தயாரித்து அவற்றை வரிப் புத்தகம் முதலியவற்றில் எளிதில் தேடிக் காண்பதற்குத் துணைபுரிந்து வருபவன் எனலாம். அவனுக்கு உதவியாயிருப்போனைக் கீழ் முக வெட்டி என்று கூறுவது வழக்கம். பட்டோலை என்பான் நாள் தோறும் நடப்பவற்றை நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் எழுதி வைப்பவன் ஆவன். இவர்கள் ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் தனித்தனியாக இருந்த புரவுவரித்திணைக்களம் ஒவ்வொன்றிலும் இருந்தனர் என்பது தேற்றம். இவர்களேயன்றி நாடுகளைக் கூறுபட அளப்பவர்களும் விளை நிலங்களுக்குத் தரங்கண்டு வரி விதிக்கும் அதிகாரிகளும் இருந்தனர். அன்னோர் முறையே நாடு கூறு செய்வார் எனவும் நாடு வகை செய்வார் எனவும் வழங்கப்பட்டனர். அவர்கள் இக்காலத்துள்ள சர்வே ஆபீசர்களுக்கும் செட்டில்மெண்டு ஆபீசர்களுக்கும் ஒப்பானவர்கள் என்று கூறலாம்.

அரசன் குடிகள் குறைகளைக் கேட்டு நீக்கும் முறை: அரசன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாட்டைச் சுற்றிப்பார்த்து மக்கள் நலங்களைப் பெருக்குவதற்கு இன்றியமையாத செயல்களை மேற்கொள்வது அக்கால வழக்கமாகும். அங்ஙனம் சுற்றிப் பார்த்து வருங்கால் அரசன் தன் பரிவாரங்களோடு தங்குவதற்கு முக்கியமான ஊர்களில் அரண்மனைகள் இருந்தன; பிற ஊர்களில் கோயில் மண்டபங்களிலும் தனியாக அமைக்கப்பெற்ற விடுதிகளிலும் அரசன் தங்குவது வழக்கம்.

அவ்வாறு அரசன் நாட்டில் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று பார்க்குங் காலங்களில் குடிகள் தம் தம் குறைகளைத் தெரிவித்து அவற்றைப் போக்கிக் கொள்வதற்கு முயலுவது உண்டு. அம்முயற்சியும் எளிதில் நிறைவேறி வந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். அரசனிடம் தம் குறைகளை விண்ணப்பிக்க விரும்பிய குடி மக்கள் முதலில் அவற்றை உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளுள் ஒருவனிடமாதல் அல்லது வேறு ஓர்

அதிகாரியிடமாதல் தெரிவித்தல் வேண்டும். அவ்வதிகாரி அவற்றை அப்படியே அரசனிடம் விண்ணப்பஞ் செய்வான். அரசன் உடனேயாவது அக் குடிகளை நேரில் வருவித்துக் கேட்டாவது, அவர்களுடைய வேண்டுகோளை நன்கா ராய்ந்து, அதனை நிறைவேற்றக் கட்டளையிடுமாறு உடனே ஓர் அதிகாரியை நியமனஞ் செய்வான்; சிக்கலான செய்தி களாயிருப்பின் பிறகு அமைச்சர்கள் உடன் கூட்டத்ததிகாரி கள் முதலானவர்களோடு கலந்து கொண்டு ஒரு முடிவிற்கு வருவது அவ் வேந்தர்கள் கையாண்டு வந்த முறையாகும். எவ்வாறாயினும் குடிகளின் வேண்டுகோள் விரைவில் ஆரா யப்பெற்று ஏற்ற முறையில் எளிதில் நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தது என்பது தேற்றம். இந் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் குடி கட்கு எத்தகைய பொருட் செலவுமின்றி நடைபெற்று வந் தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புரவுவரித்திணைக்களத்து உறுப்பினர்களும் பிற அதி காரிகளும் அரசனைப் போல நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துக் குடிகளின் நலங்களைக் கவனித்து வந்தனர். அன்றியும் அவ் வதிகாரிகள், கிராமசபை நிகழ்ச்சிகள், அற நிலையங்கள், கோயில்களின் வரவு செலவுகள் முதலானவற்றைத் தாம் செல்லுங் காலங்களில் கண்காணித்து வருவது வழக்கம்.

அரசன் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு வழங்கும் பட்டங் கள்: ஆங்கிலேயர், தம் ஆட்சியில் அரசாங்க அதிகாரி களுள் சிறந்தோர்க்கு அவர்கள் ஆற்றலையும் அரசியல் ஊழி யத்தையும் பாராட்டி, 'ராவ் பகதூர்', 'திவான் பகதூர்' 'சர்' முதலான பட்டங்கள் வழங்கியமை போல, சோழ மன்னர்களும் தம் அரசியல் அதிகாரிகளுக்குப் பல பட்டங்கள் வழங்கி அவர்களைச் சிறப்பித்துள்ளனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. தொல்காப் பியம் புறத்திணையியலில் காணப்படும் 'மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி' என்னும் வஞ்சித்திணைக்குரிய துறையொன் றால் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் தம் அதிகாரிகளுள் தக் கோர்க்குப் பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்துள்ளனர் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அப்பழைய வழக்கத்தைப் பின்பற்றிச்

சோழ மன்னர்கள் தம் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு வழங்கிய பட்டங்கள், மாராயன், பேரரையன், அரையன், மூவேந்த வேளான், தொண்டைமான், பல்லவராயன், காலிங்கராயன், காடவராயன், கச்சிராயன், சேதிராயன், வாணகோவரையன், மாவலிவாணராயன், கேரளராசன், விழுப்பரையன், மழவ ராயன், நாடாள்வான், பிரமாதிராசன், பிரமமாராயன், சோழ கோன் முதலியனவாம். இப்பட்டங்களைப் பெரும்பாலும் தம் இயற் பெயர் அல்லது சிறப்புப் பெயர்களோடு இணைத்தே சோழ மன்னர்கள் தம் அரசியல் தலைவர்க்கு அளித்து வந் தமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றும். இவ்வுண்மையை இராச ராச மாராயன், விக்கிரம சோழ மாராயன், இராசேந்திர சோழ மூவேந்த வேளான், வீரசோழப் பல்லவராயன், விருத ராச பயங்கர வாணகோவரையன், சனநாதக் கச்சிராயன், வீரராசேந்திர மழவராயன், குலோத்துங்க சோழ கேரள ராசன், இராசராசக் காடவராயன், வீரராசேந்திர பிரமாதி ராசன் என்று வழங்கப்பெற்றுள்ள பட்டங்களால் தெள்ளி தின் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இப்பட்டங்கள் நீண்ட தொடர்களாயிருப்பினும் இவை இன்ன இன்ன சோழ மன் னர் ஆட்சிக்காலங்களில் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு அளிக்கப் பட்டன என்பதை எடுத்துணர்த்துவனவாயிருத்தல் அறியற்பாலது.

மேலே குறிப்பிட்ட பட்டங்களுள் மாராயன், பேரரை யன் ஆகிய இரண்டும், அரசாங்க அலுவலாளர்களேயன்றி வேறு துறைகளிலும் மேம்பட்டவர்களுக்குச் சோழ அரசர் களால் அளிக்கப்பெற்றுள்ளன என்று தெரிகிறது. இதனை வாச்சியமாராயன், கடிகை மாராயன், நாடகப் பேரரையன், நிருத்தப் பேரரையன் என்ற பட்டங்களால் நன்கறியலாம். அக்காலத்தில் மாராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவனுடைய மனைவி மாராசி என்று வழங்கப்பெற்றுள்ளனள். அங்ஙனமே, அரசியல் அதிகாரியின் மனைவி அதிகாரிச்சி என்று கூறப் பெற்றுள்ளனள். அன்றியும், சோழ மன்னரின் தேவிமார் களிடம் அலுவல் பார்த்து வந்த பெண்டிர்களுள் சிலர்க்கும் அதிகாரிச்சி என்ற பட்டம் வழங்கியுள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்ட பட்டங்கள் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று உயர்ந்தவையாகவோ தாழ்ந்தவையாகவோ கருதப்படாமல் சமமாக மதிக்கப்பெற்று வந்தவை என்று தெரிகிறது. அவற்றுள், பிரமமாராயன், பிரமாதிராசன் என்ற பட்டங்கள் பிராமண குலத்தினராகிய சில அதிகாரிகளுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பது அறியத்தக்கது.

---

2. கிராம ஆட்சி

சோழமன்னர்களின் ஆட்சி சிறப்புற்றிருந்தமைக்கும் நாட்டுமக்கள் பன்னலங்களும் எய்தி அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தமைக்கும் முதற்காரணம் அக்காலத்தில் ஊர்தோறும் நிலைபெற்றிருந்த ஊராட்சி மன்றங்களின் தன்னலமற்ற தொண்டேயாகும். சோழர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றிருந்த அந்த ஊர்ச்சபைகள் எல்லாம் பொறுப்புணர்ச்சியுடையனவாய் அறநெறி பிறழாமலும் நடுவு நிலைமை குன்றாமலும் ஒழுங்காகத் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வந்தமையால், பொதுமக்கள் அச்சபைகள் பால் பெருமதிப்பும் நம்பிக்கையும் வைத்து அவற்றின் முடிவுகளை ஏற்றுக்கொண்டு கீழ்ப்படிந்து நடந்து வந்தனர். அத்தகைய ஊர்ச்சபையின் நேரான ஆளுகையின் கீழ்க் கிராமங்கள் அமைந்திருந்தமையால்தான் அந்நாட்களில்பொது மக்களுடைய வாழ்க்கை அமைதியாக இனிது நடைபெற்று வந்தது என்பது உணரற்பாலதாகும். நன்மக்கள் தீயோரால் நலிவுறாமல் நல்வாழ்வெய்தவும், தீயோர்கள் அடங்கியொழுகவும், எந்நிலையினரும் பொருட்செலவின்றி விரைவில் நீதிபெறவும், அறநிலையங்கள் தமக்குரிய கடமைகளை ஆற்றி வரவும், அறப்புறங்கள் நன்கு பரிபாலிக்கப்படவும், ஊர்க்காரியங்கள் ஒழுங்காக நடந்து பொதுமக்கள் வாழ்வு வளம்பெற்றுத் திகழவும் கிராம சபைகள் செய்துவந்த அரும்பெருந் தொண்டுகள் அளவிலடங்கா என்பதை ஆங்காங்குக் காணப்படும் ஆயிரக் கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் நன்கு அறிவிக்கின்றன. அச்சபைகள் எல்லாம் சோழ அரசர்களுக்கும் அன்னோரின் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும் கீழ்ப்பட்டு அவர்களுடைய கண்காணிப்பிற்கு உட்பட்டிருந்தன என்பது தேற்றம்.

இனி, சோழ மன்னர்களின் ஆளுகையில் ஊராட்சி நடத்தி வந்த சபைகளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், நான்கு வகைப்பட்ட சபைகள் அந்நாட்களில் இருந்தன என்று தெரிகிறது. அவை, பிராமணர்கள், பிரமதேயவுரிமையுடன் வசித்து வந்த சதுர்வேதிமங்கலங்களில் இருந்த சபை,

திருக்கோயிலுக்குரிய தேவதானங்களில் இருந்த சபை, பிராமணரல்லாத பிற வகுப்பினர் வசித்த ஊர்களில் இருந்த சபை, வணிகர்கள் வசித்த நகரங்களில் இருந்த சபை ஆகிய நான்குமேயாம். அவற்றை முறையே, கிராம சபை, தேவதானத்துச்சபை, ஊர்ச்சபை, நகரசபை என்று கூறுவது மிகப் பொருந்தும். அத்தகைய சபைகள் சோழ மன்னர்கட்கு முன்னர் ஆட்சிபுரிந்த பல்லவ அரசர்கள் காலத்திலும் சோழ மண்டலத்தில் இருந்துள்ளன என்று கல்வெட்டுக்களாலும் தமிழ்நூல்களாலும் தெரிகிறது. இருக்கு வேதத்தில் அச்சபைகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவை வடநாட்டார் தொடர்பால் தமிழ்நாட்டில் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பது சிலர் கொள்கை. அஃது எவ்வாற்றுனும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று. 'எட்டு வகை நுதலிய அவை யத்தானும்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பகுதியினுல் பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் அறங்கூறவைகள் யாண்டும் நிலைபெற்றிருந்தன என்பது பெறப்படும். 'மறங்கெழு சோழர் உறந்தையவையத்—தறம் நின்று நிலையிற்றுகலின்' (புறம். 39) எனவும், 'ஆரங்கண்ணி யடுபோர்ச் சோழர் — அறங்கெழு நல்லவை யுறந்தை' (அகம். 93) எனவும், 'மறங்கெழு சோழர் உறந்தையவையத்—தறங்கெட வறியா தாங்கு' (நற். 400) எனவும் போதரும் கடைச்சங்கப் புலவர் களின் பாடல்களால் உறையூரின்கண் சோழர்களின் அறங் கூறவையம் ஒன்று இருந்ததென்பதும், அது நடுவு நிலைமை குன்றுமலும் அறங்கெடாமலும் எல்லோர்க்கும் நீதி வழங்கி வந்தது என்பதும் நன்கறியக்கிடக்கின்றன. அத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த மன்றங்கள் கடைச்சங்க காலத்தில் பல ஊர்களில் இருந்தன என்பது சங்கத்துச் சான்றோர் பாடல் களால் புலப்படுகின்றது. அம்மன்றங்களின் உறுப்பினர்கள் ஊர்ப் பொதுமக்களடங்கிய மாசபையால் குடவோலை வாயி லாக அந்நாட்களில் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்றனர் என்பது அகநானூற்றிலுள்ள 'கயிறுபிணிக் குழிசி யோலை கொண்மார் -பொறிகண்டழிக்கும் ஆவணமாக்களின்' என்ற 77-ஆம் பாடற் பகுதியால் நன்கு வெளியாகின்றது. அம்மன்றங்கள் எல்லாம் நீதி வழங்கும் அறங்கூறவைகளாகவே அக்காலத்

தில் இருந்தன. பல்லவர் ஆட்சிக் காலங்களில் கிராமசபைகள் தோன்றுவதற்கு முதற் காரணமாக அவை இருந்தன என்பது திண்ணம். எனவே, வடநாட்டார் தொடர்பால் தமிழ்நாட்டில் கிராமசபைகள் தோன்றின என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. ஆனுல் பல்லவர் காலத்தில் கிராமசபைகள் நீதி வழங்குவதோடு அமையாமல் ஏரி, குளம் முதலிய வற்றையும் தோட்டங்களையும் பாதுகாத்தல், பெருவழி அமைத்தல் அறப்புறங்களை ஏற்று நடத்தல், அற நிலையங் களை ஏற்று நடத்தல், அவற்றைக் கண்காணித்தல், அரசிறை வசூலித்தல் ஆகியவற்றையும் தம் கடமைகளாகக் கொண்டி ருந்தன என்று தெரிகிறது.

ஆகவே, அவற்றின் கடமைகள் வரவரப் பெருகிக் கொண்டே வந்தன என்று கூறலாம். கடமைகள் பெருகவே, அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குச் சில உட்கழகங்கள் அமைப் பது இன்றியமையாததாயிற்று, ஆகவே, ஏரிவாரியம், ஆட்டைவாரியம் முதலான உட்கழகங்கள் பல்லவர் ஆட்சிக் காலங்களிலேயே தோன்றிவிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வாறு வளர்ச்சியுற்று ஊராட்சி நடத்தி வந்த ஊர்ச் சபைகளும், கிராம சபைகளும், நகரசபைகளும் சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தேதான் மிகச் சிறந்த நிலை யில் அமைந்து தம் கடமைகளை நன்கு நிறைவேற்றிப் பேரும் புகழும் எய்தின என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். சோழர்களது ஆட்சி மாறிய பிறகு நம்நாடு அயலார் ஆட்சிக் குட்பட்டு எத்தனையோ துன்பங்களுக்குள்ளாகிய காலங் களிலும் கிராம சபைகள் தம் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறை வேற்றிப் பொதுமக்கள் வாழ்வு குலையாமல் பணிபுரிந்து வந்தமை வரலாற்ருராய்ச்சியாளர்களின் குறிப்புக்களால் தெள்ளிதிற் புலனுகின்றது. கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற் ருண்டின் தொடக்கத்தில் இந்நாட்டிற்கு வந்து இதன் ஆளுகையைக் கைப்பற்றிய ஐரோப்பிய அதிகாரிகள் கூட அச்சபைகளைப் பெரிதும் புகழ்ந்துள்ளனரெனின் அவற்றின் பெருமைக்கு வேறு சான்றும் கூறவேண்டுமோ? இனி அச் சபைகளைப் பற்றிய செய்திகளை ஆராய்வாம்.

ஊரிலுள்ள ஆண்மக்கள் எல்லோரும் கிராம சபையின் உறுப்பினராயிருந்தனர். அவர்கள் திருவடியார் எனப்படுவர். அச்சபைகள் குறி எனவும் பெருங் குறி எனவும் மகா சபை எனவும் வழங்கப்பட்டன. கிராம சபையால் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற உறுப்பினர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட நிறைவேற்றுக் கழகங்களே கிராம காரியங்கள் முழுவதையும் நடத்தி வந்தன. இக்கழகங்கள் வாரியங்கள் என்று அக்காலங்களில் வழங்கிவந்தன. இங்ஙனமே ஊர்ச்சபையாலும் நகரசபையாலும் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கழகங்களே ஊர்க் காரியங்களையும் நகர காரியங்களையும் நடத்தி வந்தன என்பது அறியற்பாலதாம்.

சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலங்களில் நடைபெற்ற கிராமசபைகளைப்பற்றிய செய்திகளையுணர்த்தும் கல்வெட்டுக்கள் பல உள்ளன. அவைகள் எல்லாம் கிராமசபைகள் செய்த முடிவுகளை உணர்த்துகின்றன. அவற்றுள் சில கல்வெட்டுக்களே நிறைவேற்றுக் கழகங்களாகிய வாரியங்களின் அமைப்பு முறைகளைக் கூறுகின்றன. இத்தகைய கல்வெட்டுக்களுள், முதற்பராந்தக சோழனது ஆட்சியில் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள உத்தரமேரூரில் வரையப் பெற்றுள்ள இருகல்வெட்டுக்கள் * கிராமசபையாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிறைவேற்றுக்கழகங்களின் உறுப்பினர்களின் தகுதி, அன்னோரைத் தேர்ந்தெடுத்த முறை, நிறைவேற்றுக் கழகங்களின் அமைப்பு முதலான பலவற்றை நன்கு விளக்குகின்றன.

I

(1) ஸ்வஸ்திஸ்ரீ "மதுரைகொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மர்க்கு யாண்டு பனிரண்டு ஆவது" உத்திரமேருச் சதுர்வேதிமங்கலத்து சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்களூர் ஸ்ரீ முகப்படி ஆஞ்ஞை. (2) யினால்தத்தனூர் மூவேந்த வேளான் இருந்து வாரியமாக ஆட்டொருக்காலும் சம்வத்

* Archaeological Survey of India, 1904-5 p. p. 131 Ff

ஸரவாரியமுந்தோட்ட வாரியமும் ஏரிவாரியமும் இடு வதுக்கு வியவஸ்தை செய் (3) தபரிசாவது" குடும்பு முப்பதாய் முப்பது குடும்பிலும் அவ்வவகுடும்பிலாரே கூடி கானிலத்துக்கு மேல் இறைநிலம் உடையான் தன்மனை யிலேஅ (4) கம் எடுத்துக்கொண்டு இருப்பானையே அறு பதுபிராயத்துக்கு உள் முப்பது பிராயத்துக்கு மேல்பட்டார் வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுண ரென்னப்பட்டி (5) ருப்பாரை அர்த்த சௌசமும் ஆத்ம சௌசமும் உடையாராய் மூவாட்டினிப்புறம் வாரியஞ்செய்தி லாதார் வாரியஞ்செய்தொழிந்த பெருமக்களுக்கு (6) அணியபந்துக்கள் அல்லாதாரைக் குடவோலைக்குப் பேர் தீட்டிச் சேரிவழியே திரட்டி பன்னிரண்டு சேரியிலும் சேரியான் ஒருபேராமாறு ஏதுமுருவறியாதானொரு (7) பாலனைக்கொண்டு குடவோலை வாங்குவித்துப் பன்னிருவரும் சம்வத்சரவாரிய மாவதாகவும்" அதின்பின்பேய் தோட்ட வாரியத்துக்கு மேற்படி குடவோலை (8) வாங்கிப் பன்னிரு வரும் தோட்டவாரியமாவதாகவும், நின்ற அறுகுடவோலை யும் ஏரிவாரியமா (9) வதாகவு முப்பது குடவோலை பறிச்சு வாரியஞ் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியமும் முன்னூற் றறுபது நாளும் நிரம்பவாரியம் ஒழிந்த அனந்தரம் இடும் வாரியங்கள் இவ்வியவஸ்தை யோலைப்படியேய் குடும்புக்குக் குடவோலையிட்டுக் குடவோலை பறிச்சுக்கொண்டே வாரியம் இடுவதாகவும்" வாரியஞ் செய்தார்க்குப் பந்துக்களும் சேரி களில் அந்யோந்யம்மே .... (10) ம்குடவோலையில் பேர் எழுதி இடப்படாதாராகவும். பஞ்சவாரவாரியத்துக் கும் பொன்வாரியத்துக்கும் முப்பது குடும்பினும் முப்பது குடவோலையிட்டு சேரியால் ஒருத்தரைக் குடவோலை பறித்து பன்னிருவரிலும் அறுவர் பஞ்சவாரவாரியமாவதாகவும்" அறுவர் பொன்வாரியமாவதாகவும் || சம்வத்சரவாரியம் அல் லாத (11) வாரியங்கள் ஒருக்கால் செய்தாரை பின்னை அவ்வாரியத்துக்குக் குடவோலை இடப்பெருததாகவும்" இபபரி சேயிவ்வாண்டு முதல் சந்த்ராதித்தவத் என்றும் குடவோலை வாரியமேய் இடுவதாக தேவேந்த்ரன் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ வீர நாராயணன் ஸ்ரீ பராந்தக தேவராகிய பரகேசரிவர்மர்

ஸ்ரீ முகம் அருளிச்செய்து வரக்காட்ட (12) ஸ்ரீ ஆஞ்ஞையி னுல் தத்தனூர் மூவேந்த வேளானுடனிருக்க நம் கிராமத்து துஷ்டர் கெட்டு சிஷ்டர் வர்த்தித்திடுவாராக வியவஸ்தை செய்தோம் உத்தரமேரு சதுர்வேதிமங்கலத்து சபை யோம் ||"

II

(1) "ஸ்வஸ்திஸ்ரீ || மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரி வன்மர்க்கு யாண்டு பதினுலாவது நாள் பதினறு || காலியூர் || கோட்டத்து தன் கூற்று உத்தரமேரு சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்களுக்கு பெருமானடிகள் எம்பெருமான் ஸ்ரீவீரநாராயணன் ஸ்ரீ பராந்தகதேவன் ஸ்ரீ பரகேசரிவன்மருடைய ஸ்ரீ முகம் வரக் காட்ட ஸ்ரீ முகப்படிஆ (2) ஞ்ஞையினுல் சோழ நாட்டுப் புறங்கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீ வங்கநகர்க்கரஞ்செய்கை கொண்ட யக்ரமவித்தபட்டனுகிய சோமாசி பெருமான் இருந்து வாரியமாக ஆட்டொருக்காலும் சம்வத்சர வாரியமும் தோட்டவாரியமும் ஏரிவாரியமும் இடுவதற்கு வியவஸ்தை செ(ய்)த பரிசாவது || குடும்பு முப்பதா முப்பது குடும்பிலும் அவ்வவ குடும்பிலா (3) ரே கூடிக் கா னிலத்துக்குமேல் இறை நிலமுடையான் தன்மனையிலே அகம்மெடுத்துக் கொண்டிருப்பானை எழுபது பிராயத்தின் கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்பட்டார் மந்த்ர பிராமணம் வல்லான் ஓது வித் தறிவானைக் குடவோலை இடுவதாகவும் || அரைக்கா நிலமே யுடையானுயிலும் ஒரு வேதம் வல்லனுய் நாலு பாஷ் யத்திலும் ஒருபா (4) ஷ்யம் வக்காணித்தறிவான் அவனை யுங் குடவோலை எழுதிப்புக இடுவதாகவும் || அவர்களிலும் கார்யத்தில் நிபுணராய் ஆசாரமுடையராஞரையேய் கொள்வ தாகவும் || அர்த்த சௌசமும் ஆன்ம சௌசமும் உடையா ராய் மூவாட்டினிப்புறம் வாரியஞ் செய்திலாதாரை கொள்வ தாகவும் || எப்பேர்ப்பட்ட வாரியங்களும் செய்து கணக்குக் காட்டாதே இருந்தாரையும் இவர்களுக்குச் சிற்றவைப் பேரவ்வை ம (5) க்களையும் அவர்களுக்கு அத்தை மாமன் மக் களையும் இவர்களுக்குத் தாயோடு உடப்பிறந்தானையும் இவர்

கள் தகப்பனேடுடப் பிறந்தானையும் தன்னேடுடப் பிறந்தாளை வேட்டானையும் உடப் பிறந்தாள் மக்களையும் தன் மகளை வேட்ட மருகனையும் தன் தமப்பனையும் (6) தன் மகனையும் ஆக இச்சுட்ட............ பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெருதாராகவும் || அகமியாகமனத்திலும் மகாபாதகங் களில் முன்படைந்த நாலுமகாபாதகத்திலு மெழுத்துப்பட்டா ரையும் இவர்களுக்கும் முன் சுட்டப்பட்ட இத்தனை பந்துக் களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெருதாராகவும் || சம் சர்க்க பதிதரை ப்ராயஸ்சித்தஞ் செய்யுமளவும் (7) குடவோலை இடாததாகவும்............தியும் சாகசியராயிருப்பாரையும் குட வோலை எழுதிப்புகவிடப் பெருதாராகவும் || பரத்ரவியம் அபகரித்தானையும் குடவோலை எழுதிப்புகவிடப் பெருதாராக வும் || எப்பேர்ப்பட்ட கையூட்டுங்கொண்டான் க்ருதப்ராயஸ் சித்தஞ் செய்து சுத்தராளுரையும் அவ்வவர் ப்ராணுந்திகம் (8) வாரியத்துக்குக் குடவோலை யெழுதிப் புகவிடப் பெருத தாகவும்........பாதகஞ் செய்து ப்ராயச்சித்தஞ் செய்து சுத்தரா ளுரையும் கிராம கண்டகராய் ப்ராயஸ்சித்தஞ் செய்து சுத்தராளுரையும் அகமியாகமனஞ் செய்து பிராயஸ்சித்தஞ் செய்து சுத்தராளுரையும் ஆக இச்சுட்டப்பட்ட அனைவரை யும் ப்ராணுந்திகம் வாரியத்துக்குக் குடவோலை எழுதிப்புக விடப்பெருததாக (9) வும் || ஆக இச்சுட்டப்பட்ட இத் தனைவரையும் நீக்கி இம் முப்பது குடும்பிலும் குடவோ லைக்குப் பேர்தீட்டி இப் பன்னிரண்டு சேரியிலுமாக இக்குடும்பும் வெவ்வேறே வாயோலை பூட்டி முப்பது குடும்பும் வெவ்வேறே கட்டிக் குடம்புக இடுவதாகவும் || குட வோலை பறிக்கும்போது மகாசபைத் திருவடியாரை சபால விருத்தம் நிரம்பக்கூட்டிக்கொண்டு அன்றுள்ளீரில் இருந்த நம்பிமார் ஒருவரையம் ஒழியா (10) மே மகாசபையிலேயுளும் மண்டகத்திலே யிருத்திக்கொண்டு அந்நம்பிமார் நடுவே அக் குடத்தை நம்பிமாரில் வ்ருத்தராய் இருப்பாரொரு நம்பி மேல் நோக்கி எல்லா ஜனமுங் காணுமாற்ருலெடுத்துக்கொண்டு நிற்க பகலே யந்தரமறியாதா ஞெருபாலனைக் கொண்டு ஒரு குடும்புவாங்கி மற்ரெரு குடத்துக்கே புகவிட்டுக் குலைத்து அக்குடத்தி லோரோலை வாங்கி மத்யஸ்தன் கையிலே

(11) குடுப்பதாகவும் || அக்குடுத்தவோலை மத்தியஸ்தன் வாங்கும்போது அஞ்சுவிரலும் அகலவைத்து உள்ளங்கை யிலே ஏற்றுக்கொள்வானாகவும் || அவ்வேற்று வாங்கின வோலை வாசிப்பானாகவும் || வாசித்த அவ்வோலை அங்குள் மண்டகத்திருந்த நம்பிமார் எல்லாரும் வாசிப்பாராகவும் || வாசித்த அப்பேர் தீட்டுவதாகவும் ! இப்பரிசே முப்பது குடும் பிலும் ஓரோ(ர்) பேர்கொள்வதாகவும் || இக்கொண்ட முப்பது பேரிலுந் தோட்ட வாரியமும் ஏரிவாரியமும் செய்தாரையும் விச்சையா வ்ருத்தரையும் (12) வயோவ்ருத்தர்களையும் சம்வத் ஸர வாரியராக கொள்வதாகவும் || மிக்குநின்றாருட் பன்னிரு வரைத் தோட்டவாரியங் கொள்வதாகவும் || நின்ற அறுவரை யும் ஏரிவாரியமாகக் கொள்வதாகவும் || இவ்விரண்டு திறத்து வாரியமும் கரை காட்டி கொள்வதாகவும் || இவ்வாரியம் செய் கின்ற மூன்றுதிறத்து வாரியப் பெருமக்களும் முன்னூற் றறுபது நாளும் நிரம்பச்செய்து ஒழிவதாகவும் || வாரியஞ் செய்யா நின்றாரை அபராதங் (13) கண்டபோது அவனை யொழித்து (விடு) வதாகவும் || இவர்கள் ஒழிந்த அனந்தர மிடும் வாரியங்களும் பன்னிரண்டு சேரியிலும் தன்ம க்ருத்யங் கடைக்காணும் வாரியரே மத்யஸ்தரைக்கொண்டு குறிகூட்டிக் குடுப்பாராகவும் || இவ்வியவஸ்தை யோலைப்படியே........க்குக் குடவோலை பறித்துக்கொண்டே வாரியம் இடுவதாகவும் || பஞ்சவார வாரியத்துக்கும் பொன்வாரியத்து 14) க்கு முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப் பேர் தீட்டி முப்பது வாயோலை கட்டும் புக இட்டு முப்பது குடவோலை பறித்து முப்பதிலும் பன்னிரண்டுபேர் பறித்துக்கொள்வதாகவும் பறித்த பன்னி ரண்டிலும் அறுவர்பொன்வாரியம் அறுவர் பஞ்ச்வாரவாரிய மும் ஆவனவாகவும் || பிற்றை ஆண்டும் இவ்வாரியங்கள் குடவோலை பறிக்கும்போது இவ்வாரியங்களுக்கு முன்னம் செய்(15)த குடும்பன்றிக்கே நின்ற குடும்பிலே கரைபறித்துக் கொள்வதாகவும் || கழுதை ஏறினாரையும் கூடலேகை செய் தானையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெறுததாகவும் || மத்யஸ்தரும் அர்த்த சௌசமுடையானே கணக்கெழுது வானாகவும் கணக்கெழுதினான் கணக்குப் பெருங்குறிப் பெரு மக்களோடுகூடக் கணக்குக்காட்டி சுத்தன் ஆச்சிதின்பின்

னன்றி மற்றுக் கண (16) க்குப் புகப் பெருதானாகவும் || தான் எழுதின கணக்குத் தானே காட்டுவானாகவும் || மற்றுக்கணக் கர் புக்கு ஒடுக்கப் பெருதாராகவும் || இப்பரிசே இவ்வாண்டு முதல் சந்த்ராதித்யவத் என்றும் குடவோலை வாரியமே இடுவ தாக தேவேந்த்ரன் சக்ரவர்த்தி பண்டிதவத்சலன் குஞ்சர மல்லன் சூரசூளாமணி கல்பகசரிதை ஸ்ரீ பரகேசரி பன்மர் கள் ஸ்ரீ முகம் அருளிச்செய்து வரக்காட்ட ஸ்ரீ ஆஜ்ஞையா (17)ல் சோழ நாட்டுப் புறங்கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீ வங்க நகர்க் கரஞ்சை கொண்ட யக்ரமவித்தபட்டனாகிய சோமாசி பெருமா னுடன் இருந்து இப்பரிசு செய்விக்க நம் கிராமத்துக்கு அப் யுதயமாக துஷ்டர் கெட்டு விசிஷ்டர் வர்த்திப்பதாக வியவஸ்தை செய்தோம் உத்தரமேரு சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையோம் || இப்பரிசு குறியுள் இருந்து பெருமக்கள் பணிக்க வியவஸ்தை எழுதினேன் மத்யஸ்தன் (18) காடாடிப் போத்தன் சிவகுறி இராஜமல்ல மங்கலப்ரியனேன்" || என் பனவாம்.

உத்தரமேரூரில் காணப்படும் இவ்விரண்டு கல் வெட்டுக் களும் முறையே கி. பி. 919, 921-ஆம் ஆண்டுகளில் வரையப் பெற்றனவாகும். இவற்றுள் முதல் கல்வெட்டு அவ்வூர்ச் சபையார், சம்வத்சர வாரியம், தோட்ட வாரியம், ஏரி வாரியம், பஞ்சவார வாரியம், பொன் வாரியம் ஆகிய நிறைவேற்றுக் கழகங்களை நிறுவுதற்குரிய விதிகளையும் முறைகளையும் எடுத் துணர்த்துகின்றது. இதிற் கண்டவை முதல் பராந்தக சோழனது ஆணையின்படி அக்கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த தத்தனூர் மூவேந்த வேளான் என்ற அரசியல் அதிகாரியின் முன்னிலையில் உத்திரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபை யார் தாமே அமைத்துக்கொண்ட விதிகளாகும். பிறகு இரண்டு ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தால் அவ்விதி களைத் திருத்தியும் விளக்கியும் அமைப்பது இன்றியமையாத தாயிற்று. ஆகவே. முதற் பராந்தக சோழனது பதினான்காம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 921-ல் அவ்வேந்தனது ஆணையின் படி அங்கு வந்திருந்த சோமாசிப் பெருமான் முன்னிலையில் உத்தரமேருச் சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையார் நிறைவேற் றுக் கழகங்களாகிய வாரியங்களை அமைத்தற்குரிய விதிகளை

விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் வரையறையுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இச்செய்திகளையே இரண்டாங் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. எனவே, இதன் துணைகொண்டு நிறை வேற்றுக் கழக அமைப்பிற்குரிய விதிகளை ஆராய்வாம்.

உறுப்பினராதற் குரிமையுடையோர் : கிராம சபையால் வாரியப் பெருமக்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறும் உரிமை யுடையவர்கள், தம் சொந்த மனையில் வீடு கட்டிக் குடி யிருப்பவர்களாகவும் காணிக்கடன் செலுத்தற்குரிய கால் வேலி நிலமுடையவர்களாவும் சிறந்த கல்வியறிவுடையவர் களாய் அறநெறி பிழையாமல் நடப்பவர்களாவும் தூயவழி யில் பொருள் ஈட்டி வாழ்ந்து வருபவர்களாகவும், காரியங்களை நிறைவேற்றுவதில் வன்மையுடையவர்களாகவும், முப்பத் தைந்துக்கு மேல் எழுபதுக்கு உட்பட்ட வயதினர்களாகவும் மூவாண்டிற்குள் எந்த வாரியத்திற்கும் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெருதவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். பெருங் கல்விமான்களாயிருப்போர் அரைக்கால் வேலி நில முடையவர்களாயிருப்பினும் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறும் உரிமை யுடையவராவர்.

உரிமை இழந்தவர்கள் : நிறைவேற்றுக் கழகத்தில் உறுப்பினராயிருந்து இறுதியில் கணக்குக் காட்டாமல் இருந் தவர்களும், இவர்களுடைய நெருங்கிய உறவினர்களும்* கூடத்தகாதவர்களோடு கூடியவர்களும், ஐம்பெரும் பாதங் களில் முதல் நான்கும் புரிந்தவர்களும் இவ்விரு வகையா ருடைய நெருங்கிய சுற்றத்தினர்களும் தீயோர்கள் கூட்டுற வினல் கெட்டுப்போனவர்களும், கொண்டது விடாத கொடி யோர்களும், பிறர் பொருளைக் கவர்ந்தவர்களும், எத்தகைய கையூட்டும் (இலஞ்சம்) வாங்கிப் பிறகு பிராயச்சித்தம் செய்து தூய்மை அடைந்தவர்களும், மாபாதகஞ் செய்து பிராயச்சித்தம் புரிந்தவர்களும், ஊர்க்குத் துரோகஞ் செய்து பிராயச்சித்தம் செய்தவர்களும், கூடத் தகாதவர்களோடு

---

* நெருங்கிய உறவினர்களும் சுற்றத்தினர்களும் இன்னவர் இன்னவர் என்பது இரண்டாங் கல்வெட்டில் தெளிவாகக் குறிக்கப் பட்டிருத்தல் காண்க.

கூடிப் பிராயச்சித்தஞ் செய்தவர்களும், குற்றம் காரணமாகக் கழுதை மேல் ஏற்றப்பட்டவர்களும், கள்ளக் கையெழுத்திட லாகிய கூடலேகை செய்தவர்களும் ஆகிய இன்னோர் கிராம காரியஞ் செய்யும் வாரியப் பெருமக்களாகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெறும் உரிமையினைத் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் இழந்தவ ராவர். தீயோர்களின் கூட்டுறவால் கெட்டுப்போனவர்கள் மாத்திரம் பிராயச்சித்தஞ் செய்த பின்னர் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உரிமையை மீண்டும் பெறுவர்.

உறுப்பின்ரைத் தெரிந்தெடுக்குமுறை: ஒவ்வொரு சதுர்வேதி மங்கலமும், ஊரும், நகரமும் அக்காலத்தில் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு பகுதி யையும் குடும்பு (Ward) என்று வழங்கினர். ஒவ்வொரு குடும்பிற்கும் பிரதிநிதியாக ஒவ்வோர் உறுப்பினரே தெரிந் தெடுக்கப்பட்டனர். குடும்புகளின் எண் அவ்வவ்வூரின் பெருமை சிறுமைக்கு ஏற்றவாறு மிகுந்தும் குறைந்தும் இருந்தன.

செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள உத்தரமேரூர் முப்பது குடும்புகளையுடையதாகவும், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் திருக் காட்டுப்பள்ளிக் கண்மையிலுள்ள செந்தலை அறுபது குடும்பு களை யுடையதாகவும் இருந்தமை இதற்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஊரிலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பிலுள்ளவர்களும் தாமே கூட்டம் நடத்தி நிறைவேற்றுக் கழகத்தில் உறுப்பினராக இருத்தற்குரிய தகுதியும் உரிமையும் உடைய எல்லோ ருடைய பெயர்களையும் தனித்தனி ஓலைத்துண்டுகளில் எழுதி, அவ்வோலைகளை ஒருங்கு சேர்த்து, அவை எக்குடும்பிற் குரியவை என்பது நன்கு புலப்படுமாறு அக்குடும்பின் பெயர் வரையப்பெற்ற வாயோலை யொன்றைச் சேர்த்துக் கட்டி அவ்வோலைக் கட்டை ஒரு குடத்திலிட்டு வைப்பர். இங்ங னமே எல்லாக் குடும்புகட்கும் செய்து வெவ்வேறு வாயோலை யுடன் தனித்தனியாகக் கட்டிக் குடத்திலிடுவர். பிறகு, உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தற்குக் குறிக்கப்பட்ட நாளிலே அவ்வூரிலுள்ள இளைஞர் முதல் முதியோர் ஈருக

வுள்ள எல்லோரும் ஓர் இடத்தில் கூட்டப்பெறுவர். அக் கூட்டத்திற்கு அரசர் பெருமானது ஆணையின்படி அரசாங்க அதிகாரி ஒருவர் வந்திருந்து அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சி களைக் கவனிப்பது வழக்கம். அன்றியும், அவ்வூர் நம்பிமார் அனைவரும் தவறாமல் அக்கூட்டத்திற்கு வந்து மகாசபை மண்டபத்தில் அமர்ந்திருத்தல் வேண்டும். அங்குள்ள நம்பி மாருள் வயது முதிர்ந்தோர் ஒருவர், குடும்புகளின் ஓலைக் கட்டுக்கள் போடப்பெற்றிருந்த குடத்தை மேல் நோக்கி எல்லோருங் காணுமாறு எடுத்துக்கொண்டு அக்கூட்டத்தின் நடுவில் நிற்றல் வேண்டும். பிறகு, ஒன்றும் உணராத இளைஞன் ஒருவனைக்கொண்டு அக்குடத்திலிருந்து ஒரு குடும்பிற்குரிய ஓலைக்கட்டை எடுப்பித்து, அதனை அவிழ்த்து வேறொரு குடத்திலிட்டுக் குலுக்கி, அக்குடத்திலுள்ள ஓலைத் துண்டுகளுள் ஒன்றை அச்சிறுவனைக் கொண்டு எடுக்கச் செய்து, அதனை மத்தியஸ்தன் கையில் கொடுப்பித்தல் வேண்டும். அவன் தன் ஐந்து விரல்களையும் அகல விரித்து அவ்வோலைத் துண்டை உள்ளங்கையில் ஏற்று, அதில் எழுதப்பெற்றுள்ள பெயரைச் சபையிலுள்ளோர் யாவரும் தெரிந்து கொள்ளுமாறு படிப்பான். பின்னர், அங்குள்ள நம்பிமார் எல்லோரும் ஒவ்வொருவராக அதனை வாசிப்பார் கள். அதன் பிறகு அப்பெயர் ஓலையில் வரைந்துகொள்ளப் படும். அவ்வோலையில் குறிக்கப்பெற்றவரே அக்குடும்பிற் குரிய நிறைவேற்றுக் கழக உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றவராவர். இங்ஙனமே மற்றைக் குடும்புகளுள் ஒவ் வொன்றுக்கும் ஒவ்வோர் உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறுவர். ஊரிலுள்ள எல்லாக் குடும்புகளுக்கும் உரிய உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த பின்னர், நிறைவேற்றுக் கழகங்களாகிய வாரியங்கள் அமைக்கப்பெறும்.

இவ்வாரியங்கள் சம்வற்சரவாரியம், தோட்டவாரியம், ஏரிவாரியம், பொன்வாரியம், பஞ்சவாரவாரியம், கழனி வாரியம், கணக்குவாரியம், கலிங்குவாரியம், குடும்புவாரியம் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் முதலில் குறிப்பிடப் பெற்ற ஐந்து வாரியங்களே உத்தரமேரூர்ச் சபையால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பது இரண்டாங் கல்வெட்டால்

நன்கறியக்கிடக்கின்றது. பிறவாரியங்கள் இருந்தமை வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருப்பாற் கடலில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. வாரியங்கள் எல்லாம் நிறைவேற்றுக் கழகங்களாதலின் ஒவ்வொரு கிராம சபையும் அவ்வவ்வூர்க்கும் சூழ்நிலைக்கும் இன்றியமையாத சில வாரியங்களை மாத்திரம் அமைத்துக்கொண்டனவேயன்றி எல்லா வாரியங்களையும் அமைத்துக்கொள்ளவில்லை என்பது அறியற்பாலதாகும். எனவே, எல்லா ஊர்ச் சபைகளாலும் எல்லா வாரியங்களும் அமைக்கப்படவில்லை என்பது தேற்றம். சம்வற்சரவாரியம் எல்லா ஊர்களிலும் இருந்தது. இதனை ஆட்டை வாரியம் என்றும் கூறுவர்.

உத்தரமேரூரிலிருந்து முப்பது குடும்புகளிலுமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படும் முப்பது உறுப்பினருள் பன்னிருவர் சம்வற்சரவாரியராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெறுவர். மற்றை யோருள், பன்னிருவர் தோட்டவாரியராகவும் எஞ்சி நின்ற அறுவர் ஏரிவாரியராகவும் இருப்பார்கள். மேற்குறித்த முப்பது குடும்புகளிலுமிருந்து குடவோலை வாயிலாக மீண்டும் பன்னிரண்டு உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர்; அவர்களுள் அறுவர் பஞ்சவார வாரியராகவும் எஞ்சியுள்ள அறுவரும் பொன்வாரியராகவும் இருப்பர். ஈண்டுக் குறிக்கப் பெற்ற வாரியங்களுள், சம்வற்சர வாரியத்திற்கு உறுப்பினராகத் தெரிந்தெடுக்கப்படுவோர், முன்னர் ஏரிவாரியத்திலும் தோட்டவாரியத்திலும் உறுப்பினராயிருந்து அனுபவம் பெற்றவர்களாகவும் கல்வியிலும் வயதிலும் முதிர்ந்தவர் களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

கிராம சபையால் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந் தெடுக்கப்பெற்று இவ் வாரியங்களில் உறுப்பினராயமர்ந் துள்ளோர் எல்லோரும் ஏதேனும் குற்றம் பற்றி இடையில் விலக்கப்பட்டாலன்றி ஓராண்டு முடிய எவ்வகை ஊதியமும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் கிராம காரியங்களைச் செய்வதற்கு உரிமையுடையவர் ஆவர். இவ்வுறுப்பினருள் எக்காரணம் பற்றியேனும் அபராதம் கொடுக்க நேர்ந்தவர் அவ்வாரியத்தி லிருந்து விலக்கப்படுவர். உடனே குடவோலை வாயிலாக

வேறொருவர் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறுவர். நிறைவேற்றுக் கழக உறுப்பினர் எல்லோரும் ஆளுங்கணத்தார் எனவும், வாரியப் பெருமக்கள் எனவும், பெருமக்கள் எனவும் அந்நாளில் பொதுமக்களால் பெருமையாக வழங்கப் பெற்றுள்ளனர்.

சபை கூடும் இடம் : இப்பெருமக்கள் கூடிக் காரியங்களை நடத்துவதற்குப் பல ஊர்களில் தனியாக மாளிகைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் இவர்கள் கோயில் மண்டபங்களிலும் மன்றங்களிலும் கூடுவதும் உண்டு. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் குடவாசலுக்குப் பக்கத்தேயுள்ள நாலூர் சபையார், முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் அவ்வூர்க் கோயிலில் கண்டராதித்தன் மண்டபத்திலும்[1] இராசராசன் மண்டபத்திலும்[2] வண்ணக்கனார் அம்பலத்திலும்[3] கூட்டம் நடத்தியுள்ளமை அங்குக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. திருவிடைமருதூர் நகர சபையாரும் திரைமூர் சபையாரும் திருவிடைமருதூர் நாடகசாலையில் கூட்டம் நடத்திய செய்தி ஒரு கல்வெட்டில்[4] காணப்படுகின்றது. மேலே குறித்துள்ள நாலூர் சபையும்[5] தென்னார்க்காடு ஜில்லா பிரம தேசத்துச் சபையும்[6] புளிய மரத்தின்கீழ் கூடிப் பொதுக்காரியங்களைக் கவனித்தன என்று அவ்வூர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. ஆகவே, அவ்வப்போதுள்ள நிலைக்கேற்ப இடங்கள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவது வழக்கம் போலும்.

சபை கூட்டும் முறையும் காலமும் : காளம் ஊதுவித்தும் முரசடிப்பித்தும்* சபை கூடும் இடத்தையும் நேரத்தையும் பொதுமக்களுக்கு அறிவிப்பது கிராமசபையார் தொன்று தொட்டுக் கைக்கொண்டிருந்த முறையாகும். நிறைவேற்றுக் கழகங்களாகிய வாரியங்களில் உறுப்பினராயமர்ந்து கிராம

1. Ins. 326 of 1910.
2. Ins. 322 of 1910.
3. Ins. 308 of 1910
4. Ins. 199 of 1907; S. I. I. Vol III No.
5. Ins 332 of 1910.
6. Ins. 260 of 1915.

* Travancore Archaeological Series, Vol. II, p. 7; S. I. I., Vol. VI, No. 57; 553 of 1921; 72 of 1914.

காரியங்களைச் செய்து வந்த பெருமக்கள் எல்லோரும் எத் தகைய ஊதியமும் பெருமல் வேலை பார்த்து வந்தமையாலும் வெவ்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டு வாழ்ந்து வந்தமையா லும் அவர்கட்கு ஒழிவு கிடைக்கும் காலத்தேதான் சபை கூடு வது வழக்கம். எனவே, பகல் இரவு என்ற வேறுபாடில்லா மல் எந்த நேரத்திலும் கிராம சபைகள் கூடிக் காரியங்களைச் செய்து வந்தன என்று தெரிகிறது. நாகப்பட்டினம் தாலூகா விலுள்ள செம்பியன்மாதேவி என்ற ஊரில் காணப்படும் கல் வெட்டொன்று,[1] அவ்வூர்ச் சபையார் இரவில் கூட்டம் நடத்துவதில்லை என்று தீர்மானஞ் செய்தனர் என்று கூறு கின்றது. அங்ஙனம் முடிவு செய்தமைக்கு இரண்டு காரணங் கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவை, இரவில் நடத்தப்பெறுங் காரியங்கள் திறமையாகச் செய்து முடிக்கப்படாமையும் இர வில் விளக்கெரித்தற்கு ஏற்படும் பெருஞ் செலவுமேயாம். இதனுல் இரவிலும் சபை கூடும் வழக்கமிருந்தமை காண்க.

சபைக்குரிய பணிமக்கள் : கிராம சபையார் பணித்த வற்றைச் செய்யும் பணிமக்கள், மத்தியஸ்தன், கரணத்தான், பாடிகாப்பான், தண்டுவான் (தண்டல்), அடிக்கீழ் நிற்பான் என்போர்.[2] இவர்கள் எல்லோரும் கிராம சபையில் ஊதியம் பெற்றுப் பணிபுரிவோர் ஆவர். இவர்களுள், கரணத்தான் என்பவன் கணக்கு எழுதுபவன் ஆவன். நல்வழியில் ஈட்டிய பொருளும் நல்லொழுக்கமும் உடையவனையே கரணத்தானுக நியமனஞ் செய்வது வழக்கம். இவன், தான் எழுதிய கணக் கைச் சபையார் விரும்பிய போது, தானே நேரில் காட்டல் வேண்டும். இவன் சபையாரது நன்மதிப்பைப் பெருவிட்டால் அடுத்த ஆண்டில் இவனுக்கு அவ்வேலை அளிக்கப்பட மாட்டாது. ஒரு நாளைக்கு நானுழி நெல்லும் ஓராண்டிற்கு ஏழு கழஞ்சு பொன்னும் இரண்டு கூறையும் கரணத்தானுக் குச் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுவது வழக்கம். இவன், தான் எழுதிய கணக்கை அவ்வாண்டின் இறுதியில் சபையாரிடம் கொடுக்கும்போது, சிவக்கக் காய்ச்சிய மழுவைக் கையில்

1. Ins. 500 of 1925.
2. S. I. I., Vol. VI. No. 362 (77 of 1898).

ஏந்தி, உறுதி மொழி கூறிக் கொடுத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் கொடுக்குங்கால் கையில் ஊறுபாடு நேராதாயின், கணக்கனுக்கு ஏழு கழஞ்சிற்கு மேல் காற்பங்கு பொன் சேர்த்துக் கொடுக்கப்படும். ஊறுபாடு நேர்ந்துவிடுமாயின், சபையாரால் பத்துக் கழஞ்சு பொன் தண்டம் விதிக்கப்படும்[1]. பேரூர்களில் கணக்கனுக்கு உதவியாகக் கீழ்க் கணக்கனும் இருந்துள்ளான். ஒவ்வொரு வாரியத்திற்கும் தனித்தனிக் கணக்கன் இருந்தனன் என்று தெரிகிறது. பாடிகாப்பான் என்போன், கலகம், திருட்டு முதலான குற்றங்கள் நிகழாதவாறு ஊரைக் காத்து வருபவன். இவ்வேலை பார்த்து வந்த பாடிகாவலர்க்கும் இவர்களுடைய தலைவனாகிய நாடுகாவல் அதிகாரிக்கும் ஊதியம் அளித்தற்பொருட்டு ஆண்டுதோறும் ஒவ்வோர் ஊரிலும் பாடிகாவல் என்ற வரியொன்று வாங்கப்பட்டு வந்தமை அறியத் தக்கதாகும். பழைய செப்பேடுகளில் இவ்வரி நாடுகாவல் என்ற பெயருடன் காணப்படுகிறது. தண்டுவான் என்போன், கிராமத்திலுள்ள மக்கள் அரசாங்கத்திற்கும் ஊர்ச்சபைக்கும் கொடுக்க வேண்டிய நில வரியையும் பிற வரிகளையும் வசூலிப்பவன். இவனைத் தண்டல் என்று வழங்குவதும் உண்டு. அடிக்கீழ் நிற்பான் என்போன், ஊர்ச்சபையார்க்குக் குற்றேவல் புரியும் பணிமகன் ஆவன். மத்தியஸ்தன் என்போன், கிராம சபையார் கூட்டம் நடத்துமிடத்து, அங்குச் செய்யப்படும் முடிவுகளை அவர்கள் நடுவிலிருந்து அவர்கள் கூறியபடி நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் எழுதுபவன். இவன் சபையின் அமைச்சன் நிலையில் இருந்தவனாதல் வேண்டும். சில ஊர்களில் இவனே கணக்கெழுதும் கரணத்தானாகவும் இருப்பதுண்டு[2]. கிராம சபைகளில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் எத்தகைய தொடர்புமின்றி நடுநிலைமை வகித்து வந்த காரணம் பற்றி இவன் மத்தியஸ்தன்

---

1. A. R. E. for 1916, Page 116.

2. 'இப்படிக்கு சபை உள்ளிருந்து பணித்தார் ... பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு இவ்வூர் மத்யஸ்தன் அமிதரவல்லி உடையான் கேசவன் நொய்யனுன பண்டித ப்ரியனேன் இவை என்னெழுத்து' (S. I. I. Vol. VIII 204) என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதியால் இவ்வுண்மையை நன்கறியலாம்.

என்று வழங்கப்பட்டனன் போலும். இவனும் கணக்கனைப் போலவே ஊதியம் பெற்று வந்தவன் ஆவன்.

கிராம சபைக்குரிய வருவாய் : ஊர்தோறும் சபையார் தம் செலவின் பொருட்டுப் பொதுமக்களிடம் ஒரு வரி வாங்கி வந்தனர். இவ்வரி 'சபா விநியோகம்' எனவும் 'ஊரிடு வரிபாடு' எனவும் அந்நாட்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக் காலத்திலும் பஞ்சாயத்து போர்டும், யூனியனும், முனிசிபாலிட்டியும் முறையே கிராமங்களிலும் பேரூர்களிலும் நகரங்களிலும் மக்களிடம் வரி வாங்கிப் பல்வகைப்பட்ட பொதுப்பணிகள் புரிந்துவருதலைக் காண்கின்றோம். ஆனால், மக்களிடம் அமைதியும் மனநிறைவும் காணப்படவில்லை. முற்காலத்தில் மக்கள் இந்நிலையில் இருந்திலர் என்பது திண்ணம்.

கிராம சபைக்குரிய கடமைகள் : கிராம காரியங்களையும் கடமை காரியங்களையும் செய்து நல்லோர் வாழவும், தீயோர் அடங்கி யொடுங்கவும் காண்பதே கிராம சபையின் கடமையாகும். இதனை நிறைவேற்றுவதற்குக் கிராம சபையார் அவ்வவ்வூர்க்கு இன்றியமையாத உட்கழகங்கள் சிலவற்றை அமைப்பது வழக்கம். இவ் வுட்கழகங்களே வாரியங்கள் என்று முற்காலத்தில் வழங்கி வந்தன என்பதும், இவற்றைக் கிராம சபையார் எவ்வாறு அமைத்து வந்தனர் என்பதும் முன்னர் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஈண்டு, இவ்வாரியங்களின் கடமைகள் யாவை என்பதை ஆராய்வோம். நியாய விசாரணை செய்து முடிவு கூறுவதும், அறங்களை ஏற்று நடத்துவதும், அறநிலையங்களைக் கண்காணிப்பதும் சம்வற்சர வாரியரது கடமைகள் ஆகும். ஏரி, குளம், ஊருணி முதலிய நீர் நிலைகளைப் பாதுகாத்தலும் விளைவிற்கு வேண்டும் நீரைப் பாய்ச்சுவித்தலும் ஏரிவாரியரது கடமைகளாகும். புன்செய் நிலங்களையும் தோட்டங்களையும் பற்றிய எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்ளுதல் தோட்டவாரியரது கடமையாகும். ஊரில் வழங்கும் பொன் நாணயங்களை ஆராய்வது பொன் வாரியரது கடமையாகும். அரசனுக்குக் குடிகள் செலுத்த வேண்டிய நிலவரியையும் பிற வரிகளையும் வாங்கி அரசாங்கத்

திற்கு ஆண்டு தோறும்அனுப்பும் கடப்பாடுடையவர் பஞ்ச வாரவாரியர் ஆவர்.

இவ்வாரியங்களே யன்றித் திருப்பாற் கடல் கல்வெட்டில்* கழனிவாரியம், கணக்கு வாரியம், கலிங்கு வாரியம், தடிவழிவாரியம், குடும்பு வாரியம் ஆகிய வாரியங்களும் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. நீர் நிலங்களாகிய நன்செய்களைக் கவனித்து வேண்டியவற்றைச் செய்தல் கழனிவாரியரது கடமையாகும். ஊர்க் கணக்கரும் மத்தியஸ்தரும் எழுதும் கணக்குகளை ஆராய்ந்து உண்மை காண்பது கணக்கு வாரியரது கடமையாகும். கலிங்குகளில் நீரைத் தேக்கி அவரவர்க்கேற்பட்ட முறை நாட்களில் கால்வாய்களில் தண்ணீர் விடுவது கலிங்குவாரியரது கடமையாகும். அவ்வவ்வாண்டில் குடிகள் பயிரிடும் நிலங்களைக் கோல் கொண்டளந்து விளை நிலங்களின் பரப்பையும் விளையும் பொருளையும் கணக்கனைக் கொண்டு கிராமக் கணக்கில் எழுதி வைப்பது தடிவழி வாரியரது கடமையாகும். ஒவ்வொரு குடும்பிலும் வாரியத்தில் உறுப்பினராதற்குத் தகுதியுடையவர்களைத் தெரிந்தெடுத்துரைப்பது குடும்புவாரியரது கடமையாகும். குடும்பு வாரியம் என்பது இக்காலத்திலுள்ள (Adhoc) அட்ஹாக் கமிட்டி போன்றது எனலாம். இவ்வாரியங்கள் எல்லாம் அவ்வவ்வூர்களின் பெருமை சிறுமைகளுக்கேற்ப மிகுந்தும் குறைந்தும் இருந்தன என்று தெரிகிறது. அன்றியும், ஒவ்வோர் ஊரிலும் சூழ்நிலைக்கேற்ப இன்றியமையாத வாரியங்களை அமைப்பதுதான் பழைய வழக்கமேயல்லாமல் எல்லா ஊர்களிலும் எல்லா வாரியங்களையும் அமைப்பதில்லை என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. சில ஊர்களில் சம்வற்சர வாரியம் ஒன்றே கிராம காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்து வந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

இனி வேறு ஊர்களில் காணப்படும் சில கல்வெட்டுக்களில், கிராம சபையார் உட் கழகங்களாகிய வாரியங்களை அமைப்பதில் சில திருத்தங்களும் நிகழ்ச்சிமுறை பற்றிய

* S. I. I., Vol. III, Nos. 99 and 156.

விதிகளும் வலியுறுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றையும் ஈண்டு ஆராய்வாம்.

செங்கற்பட்டு ஜில்லா பிள்ளைப் பாக்கத்திலுள்ள கல் வெட்டொன்று[1], திருநின்றவூர் கிராம சபையார் முதற் பராந் தக சோழனது 19-ஆம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 926-ல் பாகூர்த் திருவடி என்ற அரசியல் அதிகாரியின் முன்னிலை யில் நிறைவேற்றிய முடிவுகள் சிலவற்றைக் கூறுகின்றது[2] அவற்றை அடியிற் காண்க.

(1) ஒவ்வொரு வாரியத்திலும் முன்னே உறுப்பின ராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெருத இருவர் தவருமல் தெரிந் தெடுக்கப் பெறுதல் வேண்டும்.

(2) நிலவரிகள் எல்லாம் வாரியத்தின் மூலமாகச் செலுத்தப் பெறுதல் வேண்டும்.

(3) நிலவரி செலுத்தப்படாத நிலங்களைக் கிராமசபை யார் சபைப் பெருவிலையில் விற்று, உரிய வரிப் பொருளை அரசாங்கப் பொருள் நிலையத்தில் சேர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

(4) இந்த விதிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் முரண்பட்டு நடப்போர்க்கு நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு மஞ்சாடி பொன் தண் டம் விதித்து, அதனை உரிய காலத்தே தவருமல் வசூலித்தல் வேண்டும்.

(5) மத்தியஸ்தனுக்குத் திங்கள் ஒன்றுக்கு ஒரு கழஞ்சு பொன்னும் ஆறு திங்களுக்கு ஒருமுறை உடுத்திக் கொள் ளுதற்கேற்ற உடைகளும் கொடுத்தல் வேண்டும்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா சீகாழித் தாலுகாவிலுள்ள தலை ஞாயிறு என்ற ஊரில் காணப்படும் கல் வெட்டொன்று[3], கிராம சபையின் அமைப்பைப்பற்றி மூன்ரும் குலோத்துங்க

---

1. A. R. E. for 1929 - 30, part II, para 16.

2. இதில் இறுதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பது, கல் வெட்டு முழுவ தையும் படித்துப் பார்த்தாலன்றி அறிய முடியாத நிலையில் உளது. ஆதலால் அதனை ஆராய்ந்தெழுத இயலவில்லை,

3. A. R. E. 148 of 1927.

சோழன் கி. பி. 1185-ஆம் ஆண்டில் அனுப்பிய உத்தரவு ஒன்றைக் கூறுகின்றது. அதில்,

1. இவ்வாண்டுமுதல் சபை வாரியத்திற்கு உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறுவோர் இதற்குமுன் பத்து ஆண்டுகள் அதில் உறுப்பினராக இருந்திருத்தல் கூடாது.

2. சிறந்த கல்வியறிவு உடையவர்களாகவும் நடுவு நிலைமையுடையவர்களாவும் நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

3. கடந்த ஐந்தாண்டுகள் சபையின் உறுப்பினராக இருந்தவர்களின் உறவினர்கள் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுத்தற்குரியரல்லர்.

4. உறுப்பினராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்றோர் ஊர் மக்களிடம் வரி வாங்குதலில் முறைதவறி நடப்பின் தண்டிக்கப் பெறுவர்.

என்ற விதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

தஞ்சாவூர்ஜில்லா நன்னிலம்தாலூகா அய்யம்பேட்டைக் கோயிலிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டிலும்[1] அதற்கு அண்மையில் உள்ள இராப்பட்டீச்சுரங் கோயிற் கல்வெட்டொன்றிலும்[2] நாற்பது வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களும் அதற்கு முன் பத்தாண்டுகள் வரையில் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறாதவர்களுமே கிராம சபையிலுள்ள வாரியங்களில் உறுப்பினராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெறுதற்கு உரிமையுடையவர் ஆவர் என்னும் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனது உத்தரவு ஒன்று வரையப் பட்டுள்ளது. இது நுளம்பாதராயன் என்ற அரசியல் அதிகாரி ஒருவன் விண்ணப்பித்துக் கொண்டவாறு கி. பி. 1190-ல் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் அவ்வூர்ச் சபையார்க்கு அனுப்பிய உத்தரவு என்று தெரிகிறது.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார் பாளையந் தாலூகா காமரச வல்லியிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] அவ்வூர் மகா

1. Ins. 113 of 1928.
2. Ins. 120 of 1928.
3. Ins 92 of 1914.

சபையார் ' முன்பு பண்ணின வியவஸ்தைப்படியே சம்வத்சர வரணமாக ஆமென்றுரைக்கொண்டு கிராம காரியஞ் செய்யக் கடவோமாக ' எனக் கி. பி. 1232-ஆம் ஆண்டில் முடிவு செய்தார்கள் என்று உணர்த்துகின்றது. இதனல் ஓராண்டு முடிய ஊர்ச் சபையிலிருந்து தொண்டு புரிவதற்கு உடன் பட்டவர்களையே வாரியப் பெருமக்களாகத் தெரிந்தெடுத்தல் வேண்டும் என்பது மகாசபையாரின் கருத்தாதல் காண்க.

நாகப்பட்டினந் தாலூகா செம்பியன்மாதேவிக் கல்வெட்டொன்றில்* கிராம சபையிலுள்ள வாரியங்களில் உறுப்பின ராயமர்ந்திருப்பவர்களை ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் மறுபடியும் உறுபினராகத் தேர்ந்தெடுத்தல் கூடாது என மகாசபையார் கி. பி. 1233-ல் முடிவு செய்தமை காணப்படுகின்றது.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா கும்பகோணந் தாலூகாவிலுள்ள சேய்ஞலூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று, அவ்வூரில் வாரியம் அமைப்பது பற்றியும் கடமை முதலியவற்றை வசூலிப்பது பற்றியும் சபா விநியோகம் என்னும் வரிவாங்கிச் செலவிடுவது பற்றியும் அவ்வூர்க்கோயில் சபையார் செய்த முடிவுகளைத் தெரிவிக்கின்றது. மூன்ரும் இராசராச சோழனது ஆட்சியில் கி. பி. 1245-ஆம் ஆண்டில் செய்யப்பட்ட முடிபுகளைக் கூறும் இக்கல்வெட்டு, அக்காலத்து ஊராட்சி நிலையை நன்குணர்த்துவதாயிருத்தலால் இதனை அடியிற் காண்க.

(1) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜ ராஜ தேவர்க்கு யாண்டு முப்பதாவது கன்னிநாயற்று பூர்வ பக்ஷத்து பிரதமையும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற சித்திரை நாள் விருதராஜ பயங்கர வளநாட்டு மிழலைநாட்டு சேய்ஞலூர் உடையார் விஸ்வேஸ்வர தேவர் கோயில். (2) மூல பருஷை யார் கூட்டங் குறைவறக் கூடியிருந்து கிராம காரியம் வியவஸ்தை பண்ணினபடி: நம்மூர்க் கூட்டம் இடுமிடத்து ஒரு ஸம்வற்சரங் கூட்டஞ் செய்தார் அஞ்சாம் வற்சரஞ் செய்யவும் புத்ரர்கள் நாலாம் வற்சரஞ் செய்யவும் ப்ராதாக்கள் மூன்ரும் வற்சர (3)ஞ் செய்யக் கடவதாகவும் அனுதியாக

---

* Ins. 500 of 1925.

வியவஸ்தை யுண்டாகையில் இந்த வியவஸ்தைப்படியே செய்யவும். இப்படி செய்யுமிடத்து நாற்பது வயசில் தாழா தாரைப் பார்த்து இடவும் – இப்படி கூட்டம் இடுமிடத்து ஊராகத் திரண்டிருந்து இராஜ கீய (4) மான நாளில் பூர்வ புருஷர்கள் செய்த படிக்கீடாகஆமென்ன இடக்கடவதாகவும்- இப்படி தவிர முதலிகளுடனே கூடி நின்று உள்வரிக் கூட்டம் புகுதல் வியவஸ்தைப் படியைத் தவிரப் புகுதல் செய்தாருண்டாகில் கிராமதுரோகிகளா யிவர்களை ஸர்வஸ்வ ஹரணம் (5) பண்ணக் கடவதாகவும். இப்படி கூட்டஞ் செய்யுமிடத்து சம்வற்சர வரணமாகச் செய்யவும். மேற்பட நின்ருருண்டாகில் கிராம துரோகிகளாய் இப்படி தண்டித ராகக் கடவர்களாகவும். இப்படி வியவஸ்தைப்படி கூட்டஞ் செய்யுமிவர்கள் நம்மூர்க் கடமை குடிமையும் ச (6)பா வினி யோகமும் வரிக்கொள்ளுமிடத்து ப்ராப்தமானபடிக்கு மேற் பட்ட வரிக்கொள்ளா தொழியக் கடவர்களாகவும். சபா வினியோகம் குடிமையுடன் கூட்டாதே தனியே வரிக் கொண்டு கணக்கனுக்கு நியோகமெழுதிக் குடுத்து நியோகப் படியே செலவழிக்கக் கடவ (7) தாகவும். செலவழிக்குமி.... ....க்கு ஒருபொருளுக்கு இரண்டாயிரங்காசுக்கு மேற் பட்டதுண்டாகில் மகாசபாநியோக மெழுதிக்கொண்டு செல வழிக்கக் கடவர்களாகவும். இப்படி தவிரச் செலவழிந்ததுண் டாகிலும் ஏறவரிக்கொண்டதுண்டாகிலும் வரிக்கோளுக்கு (8) நியோக மெழுதின சபை........ கவாசறுதியாக ஒன்றுக்கு அஞ்சாக வந்த காசும் பேர்வழிசிகைகிடந்த பேர்களிரட்டி யாக வந்த காசும் தண்டி சபாவினியோகத்துக்குச் செலவழிக்கக் கடவதாகவும். ஊர்க்கணக்கும் வாரியமும் குடும்பும் ஆண்டுமாறி நியோகப்படி நிற்கக் கட (9) வதாக வும்-மூலபருஷையார் எழுதின வியவஸ்தை இவ்வூருடையார் திருவிரவீஸ்வரமுடையார் கோயில் திருநடை மாளிகையிலே இப்படி கல்வெட்டக் கடவதாக நிஸ்சயித்து இப்படி விய வஸ்தை பண்ணினேம்; பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு சாத்த னூருடையான் பண்டித (10) ப்ரியன் எழுத்து. இவை பணிப் பணியால் ஊர்க்கணக்கு சேய்ஞலூருடையான் அலங்காரப் பிரியன் எழுத்து. இவை பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு

இலங்கூருடையான் மூலபருஷைப்ரியன் எழுத்து. இவை பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு காட்டுடையனூர் பட்டப்ரி (11) யன் எழுத்து ஸ்வஸ்திஸ்ரீ.

சேய்ஞலூர் மகாசபையார் கிராமகாரியம் செய்யுமிடத்துப் பின்பற்றி நடத்தற்குரிய விதிகள் இக்கல்வெட்டில் தெளிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விதிகள், அவ்வூர்த் திருக் கோயில் காரியங்களைக் கண்காணித்து வந்த மூலபருஷையார் என்ற கழகத்தார் கூட்டங் குறைவறக் கூடியிருந்து அமைத் தனவாகும். ஊர்ச்சபையார் கூடி அமைக்கவேண்டிய கிராம ஆட்சிக்குரிய விதிகளை மூலபருஷையார் ஆராய்ந்தமைத் திருத்தலை நோக்குமிடத்து, ஊர்ப் பொதுமக்களுக்கு இவர் களுடைய உள்ளத் தூய்மையிலும் ஆட்சித் திறமையிலும் சிறந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்தது என்பது தெளிவாகப் புலப்படுதல் காண்க. எனவே, அரசாங்கத்தின் தொடர் பில்லாமல் கிராம ஆட்சிக்குரிய விதிகள் அனுபவமும் கல்வி யறிவும் முதிர்ந்த உள்ளூர்அறிஞர்களாலும் அமைக்கப்பெறு வதுண்டு என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. இனி, சேய்ஞ லூர் மூலபருஷையார் அமைத்த விதிகளை ஆராய்வோம்.

1. ஓராண்டில் ஊர் வாரியத்தின் உறுப்பினராகக் தேர்ந் தெடுக்கப் பெற்றுத் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றியவர்கள் மறுபடியும் பழைய விதியின்படி ஐந்தாம் ஆண்டில்தான் வாரிய உறுப்பினராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெறுதல்வேண்டும். அவர்களுடைய புதல்வர்கள் நான்காம் ஆண்டிலும் உடன் பிறந்தார் மூன்றும் ஆண்டிலும் அதில் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறலாம்.

2. நாற்பது வயதுக்குக் குறையாதவர்களே வாரியப் பெருமக்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறுதல் வேண்டும்.

3. இவ்வாறு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்குமிடத்து அரசாங்கத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட நாளில் ஊர்ச்சபையார் ஒருங்கே திரண்டு, முன்னோர்கள் மேற்கொண்ட முறைகளைப் பின்பற்றி நடப்போமென்று உறுதி கூறியவர்களையே தேர்ந் தெடுத்தல் வேண்டும்.

4. அரசியல் அதிகாரிகளின் துணைகொண்டு மறைமுகமாக உறுப்பினரானவர்களும் விதிகளுக்கு முரணாக உறுப்பினராக அமர்ந்தவர்களும் இருந்தால், அவர்கள் கிராம துரோகிகள் ஆவர். அவர்களுடைய எல்லாவகையான பொருள்களும் பறிமுதல் செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

5. தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற உறுப்பினர்கள் விதிப்படி ஓராண்டுமுடிய அலுவல் பார்த்தல் வேண்டுமாதலின் ஆண்டுதோறும் வாரியத்திற்குப் புதிய உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும். ஓராண்டிற்குமேல் உறுப்பினராயிருப்பதற்கு முயலுவோர் கிராம துரோகிகளாகி அக்குற்றத்திற் குரிய தண்டனைக்கு உட்பட வேண்டும்.

6. இங்ஙனம் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற வாரியப் பெருமக்கள், ஊரில் கடமை, குடிமை, சபா விநியோகம் ஆகிய வரிகளை வாங்குமிடத்து, அவரவர்கள் நியாயமாகக் கொடுக்க வேண்டிய வரித் தொகைக்குமேல் அதிகமாக எதனையும் வாங்குதல் கூடாது.

7. சபா விநியோகம் என்ற வரியைக் குடிமக்கள் கொடுக்க வேண்டிய பிற வரிகளோடு சேர்த்து வாங்காமல் தனியாக வாங்கி, ஊர்க்கணக்கனுக்கு எழுத்து மூலமாக உத்தரவு அனுப்பிச் செலவிடல் வேண்டும்.

8. ஒரு காரியம் பற்றி இரண்டாயிரம் காசுகளுக்கு மேல் அதிகமாகச் செலவிட நேருமாயின், மகா சபையாரின் அனுமதியை முன்னரே பெறுதல் வேண்டும்.

9. இவ்விதிகளின்படி செலவழிக்காமல் இவற்றிற்கு முரண்படச் செலவழித்ததுண்டாயினும், நியாயமாக வாங்க வேண்டிய வரிக்குமேல் அதிக வரி வாங்கியிருப்பினும் அவற்றிற்குக் காரணவரான வாரியப் பெருமக்கள் அத்தொகைக்கு ஐந்துமடங்கு தண்டம் கொடுத்தல்வேண்டும்.

10. குடிமக்கள் கொடுக்க வேண்டிய கடமை, குடிமை ஆகிய வரிகளுள் எஞ்சி நிற்கும் தொகையை ஒன்றுக்கு இரண்டாகத் தண்டம் சேர்த்து வசூலித்தல் வேண்டும்.

11. மேலே குறிப்பிட்ட தண்டத் தொகைகள் எல்லா வற்றையும் வாங்கி, சபா விநியோகத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டு செலவிடுதல் வேண்டும்.

12. ஊர்க் கணக்கனும் வாரியப் பெருமக்களும் குடும்பின் பிரதிநிதிகளும் மகாசபையாரின் உத்தரவின்படி ஆண்டுதோறும் மாறி நிற்றல் வேண்டும்.

இவ்விதிகள் முன்னோர்கள் நடத்தி வந்த பழைய முறையைப் பின்பற்றி அமைக்கப் பெற்றவையே எனினும், ஊரின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப இன்றியமையாதன என்று அனுபவத்தால் உணர்ந்து செய்யப்பட்ட சில மாறுதல்களும் உண்டு என்பது ஈண்டு அறியத் தக்கது. வாரியப் பெருமக்கள் மகாசபையாரின் அனுமதி பெறாமல் ஒரு பொருளுக்கு இரண்டாயிரம் காசுகளுக்கு மேல் செலவழித்தல் கூடாதுஎன்ற விதி, ஊர்ச் சபையார் வரிப் பணத்தை நியாயமாகவும் ஒழுங்காகவும் செலவிடுதலில் பெருங்கவனம் செலுத்தி வந்தனர் என்பதை நன்குணர்த்துவதாகும்.

இதுகாறும் உத்தரமேரூர், திருநின்றவூர், தலை ஞாயிறு, அய்யம்பேட்டை, இராப்பட்டீச்சுரம், காமரச வல்லி, செம்பியன் மாதேவி, சேய்ஞலூர் ஆகிய ஊர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் கிராம சபையைப்பற்றிய விதிகளும் பிற செய்திகளும் எடுத்து விளக்கப்பட்டன. அவற்றை நோக்குங்கால், கிராம சபையார் தம் தம் ஊரின் நிலைமைக்கும் சூழ் நிலைக்கும் ஏற்ப, அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெறாமலும் விதிகளை மாற்றவும் இன்றியமையாத புதிய விதிகளைச் சேர்க்கவும் உரிமையுடையவராயிருந்தனர் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. எனவே, கிராமங்களில் அந்நாளில் நடைபெற்று வந்தது உண்மையான மக்களாட்சியே என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். ஆனால், அவ்வாட்சி, மக்களுள் பெரும்பான்மையோர் விருப்பத்தின்படி நடைபெற்ற ஒரு கட்சியாரின் ஆட்சியன்று என்பது அறியத் தக்கது.

இனி, பெரும்பான்மைக் கட்சியினர் ஆட்சி நடத்துவது என்பது மேனாட்டார் முறையாகும். சில நூற்றாண்டுகளாக அம்முறையைக் கைக்கொண்டு அதில் அவர்கள் ஓரளவு

வெற்றி பெற்று வருதற்குச் சில காரணங்கள் உண்டு. அவை மேனாட்டு மக்கள் எல்லோரும் கல்வியறிவுடையவர்களாயிருத்தலும், அந்நாடுகளில் பிறப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட வகுப்பு வேற்றுமையின்மையுமேயாம். கல்வியின்மையும் வகுப்பு வேற்றுமையும் மிகுந்துள்ள எந்த நாட்டிலும் பெரும்பான்மைக் கட்சியினர் நடத்தும் அரசாங்கத்தால் பொது மக்களுக்குத் தீமையே யன்றி நன்மை ஏற்படாது என்பது திண்ணம். அரசியல் கட்சிகள் எல்லாம் தம் ஆட்சிக் காலத்தில் தம் கொள்கைகளையும் எண்ணங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதல், எதிர்க்கட்சியினரைப் பகைஞராகக் கொண்டு அவர்களை அழிக்க முயலுதல், அவர்களுக்கு நியாயம் வழங்குவதிலும் தடையாயிருத்தல், தம் கட்சியினர் குற்றம் புரிந்த காலத்தும் நியாய விரோதமாக அன்னோர்க்கு ஆதரவளித்தல், தம் கட்சியைச் சார்ந்த மக்களுக்கு ஒழுங்கற்ற வகையில் நலம் புரிந்து அதன் மூலம் தன்னலத்தை மிகுதியாகப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல், கட்சிச் சார்பற்றவர்களாய் அனுபவமும் கல்வியறிவும் திறமையும் படைத்துள்ள பேரறிஞர்கள் ஆட்சியில் கலந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லாமல் செய்தல், இவற்றுள் ஒன்றேனும் இல்லாதவர்கள் தம் கட்சியினராயிருத்தல் பற்றி அன்னோரைக் கொண்டு ஆட்சி நடத்திப் பொதுமக்கள்பால் வரிகளாகத் திரட்டிய பெரும் பொருளைப் பாழ்படுத்துதல், பொதுவாக அறத்தையும் நாட்டு மக்கள் நலத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தாமல் தம் கட்சி நலம் ஒன்றையேநாடி ஆட்சி புரிதல் ஆகிய செயல்களை மேற்கொண்டு ஒழுகுதலை நாளும் காண்கின்றோம்.

சோழர் பேரரசில் ஊர் தோறும் பொதுமக்களால் நடத்தப்பெற்று வந்த கிராம ஆட்சியில் இத்தகைய குறைபாடுகளும் தீமைகளும் யாண்டும் காணப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் அக்காலத்தில் நடைபெற்று வந்த கிராம ஆட்சி, பெரும்பான்மைக் கட்சியினரின் ஆட்சியாயில்லாமல், கட்சி மனப்பான்மை யற்ற பொதுமக்களால் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற நடுநிலை திறம்பா நல்லறிஞர் குழுவின் ஆட்சியாயிருந்தமையே யாகும். ஆகவே, சோழர்

பேரரசில் கிராமங்களில் நடைபெற்ற ஆட்சியே உண்மை யான மக்கள் ஆட்சி என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, சில ஊர்களில் விளை நிலங்களுள் ஒருபகுதி திருக்கோயிலுக்குரிய தேவதானமாகவும் மற்றொருபகுதி பயிரிடும் குடிமக்களுக்குரிய வெள்ளான் வகையாகவும் இருந் துள்ளன. இத்தகைய ஊர்களில் கிராம ஆட்சியை நடத்து வதற்கு இரு வேறு சபைகள் இருந்தன என்று தெரிகிறது. இவ்வுண்மையை, 'ஆமூர்க் கோட்டத்துப் படுவூர் நாட்டுத் தேவதாநம் திருவிடவந்தை சபையோமும் ஊரோமும் கைய் எழுத்து[1]' எனவும், 'இப்பரிசு ஒட்டிக் கொடுத்தோம் முற் சொல்லப்பட்ட திருவிடவந்தை சபையோமும் ஊரோமும் ஆக இரண்டு திறத்தோம்[2]' எனவும், 'விலை ஆவணஞ் செய்து கொடுத்தோம்........ வானவன் பேரரையனுக்குத் திருநெய்த்தானத்து சபையோமும் ஊரோமும்[3]' எனவும் போதரும் கல்வெட்டுப் பகுதிகளால் நன்குணரலாம். ஒரே கிராமத்திலிருந்த இவ்விரு சபைகளும் தம் கிராம காரியங் களைத் தனித்தனியே நடத்தி வந்தன என்பது, பல கல் வெட்டுக்களால் தெள்ளிதின் அறியக் கிடக்கின்றது.[4] எனி னும், சில காரியங்களை இவ்விருதிறத்துச் சபைகளும் ஒருங்கு சேர்ந்து நிறைவேற்றிய செய்திகளும் கல்வெட்டுக்களில் அருகிக் காணப்படுகின்றன.[5] இங்ஙனமே கிராம சபைகளும் நகர சபைகளும் சேர்ந்து சிற்சில காரியங்களை நிறைவேற்று வதுண்டு என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது.[6]

தஞ்சாவூர் ஜில்லா சாத்தமங்கலம் என்ற ஊரில் ஒரு பகுதி சிவன் கோயிலுக்குரிய தேவதானமாகவும் மற் றொரு பகுதி ஜெயினர்களது பள்ளிச்சந்தமாகவும் இருந்த

1. S. I. I., Vol. III, No. 180.
2. Ibid, No. 186.
3. Ibid. No. 127.
4. S. I. I., Vol. III, Nos, 113, 125, 185.
5. Ibid, Nos. 127, 180, 186.
6. Ibid, Nos. 124, 202, 203.

மையால் அங்குள்ள இருவகை மக்களும் இரண்டு ஊர்ச் சபைகள் அமைத்து அவ்வப் பகுதிக்குரிய காரியங்களைச் செய்து வந்தனர் என்பதும் இவ்விரு சபைகளும் ஒன்றுபட்டு ஒரு குளமும் நந்தவனமும் அமைத்தற்கு ஊர்ப் பொது நிலத்தை வழங்கினர் என்பதும் திருத்தருப்பூண்டியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றன.[1] இருவேறு சமயத்தினரால் நடத்தப்பெற்று வந்த இரண்டு சபைகளும் ஒருங்கு கூடி இங்ஙனம் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதுகாறும் எடுத்து விளக்கியவாற்றால் நிலவுரிமை பற்றிச் சில ஊர்களில் இரு சபைகள் இருந்தன என்பதும், அவை பெரும்பாலும் தனித்தனியாகவே தம் கிராம காரியங்களைச் செய்து வந்தன என்பதும், இன்றியமையாத சிற்சில காரியங்களை மாத்திரம் அவ்விரு சபைகளும் சேர்ந்து நிறைவேற்றியுள்ளன என்பதும் நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

இனி, ஊராள்வான், நகரமாள்வான் என்ற தலைவர்கள் முறையே கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் இருந்துள்ளனர் என்பதும், அன்னோர் அவ்வவற்றின் சபை நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்வதுண்டு என்பதும் சில கல்வெட்டுக்களால்[2] தெரிகின்றன. ஆனால், அவர்கள் அவ்வாட்சியுரிமையை எங்ஙனம் பெற்றனர் என்பதும், அவர்களுடைய கடமை இன்னது என்பதும், அவர்களுக்கும் ஊராட்சியும் நகராட்சியும் நடத்திவந்த சபைகளுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொடர்பு எத்தகையது என்பதும் நன்கு புலப்படவில்லை.

அறப்புறங்களை ஏற்று நடத்துதல், அவற்றை ஏற்று நடத்துவோரைக் கண்காணித்தல் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை ஊர்ச்சபைகளும் கிராம சபைகளும் தமக்குரிய சிறந்த கடமைகளுள் ஒன்றாகக் கருதித் தவறாமல் மேற்கொண்டிருந்தன என்பது ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களால் தெள்ளிதின் உணரக்கிடக்கின்றது. முன்னோர்கள் அமைத்துச் சென்ற அறச் செயல்களுக்குரிய ஆவணங்களைப் பாதுகாத்தல், அவ்வறங்கள் அன்னோர் கருத்திற்கு முரண்படாமல் ஒழுங்காக

1. Ins. 466 of 1912.
2. S I. I., Vol. III, Nos, 128 and 156.

நடத்தப்பட்டு வருகின்றனவா என்பதைக் கண்காணித்தல் ஆகிய செயல்களில் ஊர்தோறும் அமைந்த சபைகள் கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே, முன்னோர்கள் அமைத்திருந்த அறச் செயல்கள் நிறுத்தப் பட்டுப் போகாமல் அவற்றைக் கிராம சபைகள் பாதுகாத்து வந்தன என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். பொதுமக்கள் நலத்தின் பொருட்டுச் செய்ய வேண்டிய பெருங் காரியங்களுக்காக அரசாங்கத் தொடர்பின்றித் தாமே தனிவரியொன்று விதித்து வசூலித்துக் கொள்ளுதல், நாட்டிலுள்ள செல்வர்களிடத்தும், கோயில்களிடத்தும் பெரும் பொருளைக் கடன் வாங்குதல் ஆகிய உரிமைகள் இச்சபைகளுக்கு இருந்தன. இதனை நோக்குமிடத்து, ஒவ்வோர் ஊரும் சுயேச்சை பெற்ற ஒரு தனிக் குடியரசின் கீழ் அமைந்திருந்தது போல் நிலவியது எனலாம். அன்றியும், ஊர்ப் பொதுமக்கள் இச் சபைகள் பால் எத்துணை நம்பிக்கையும் மதிப்பும் வைத்திருந்தனர் என்பது இதனால் நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

இனி, கிராமங்களிலிருந்த வேறு குழுவினர்களையும் ஆராய்வோம். அவர்கள் மூலபருடையார், சாத்தகணத்தார், காளிகணத்தார், கிருஷ்ணகணத்தார், குமாரகணத்தார், மணிக்கிராமத்தார், வளஞ்சியர், சங்கரபாடியார், பன்மாகேச்சுரர் என்போர். அவர்களுள் மூலபருடையார் என்போர் திருக்கோயிற் காரியங்களை நடத்தி வைத்தற்குத் தேவதான ஊர்களிலுள்ள சபையார் அமைத்திருந்த ஓர் உட்கழகத்தினர். இக்கழகத்தில் எத்தனைபேர் உறுப்பினராயிருந்தனர் என்பது இப்போது தெரியவில்லை. சாத்தகணத்தார் என்போர் கிராமங்களில் ஐயனார் என்று இந்நாளில் வழங்கும் சாத்தனரது கோயிலின் நாள்வழிபாடு ஆண்டுவிழா இவற்றை நிகழ்த்தி வந்த ஒரு நிர்வாகக் குழுவினர். காளிகணத்தார் என்போர் கிராமங்களிலுள்ள காளிகோயில் நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்திவந்த ஒரு கூட்டத்தினர். கிருஷ்ணகணத்தார் என்போர் ஊர்களிலுள்ள கிருஷ்ணன் கோயிலை நிர்வகித்து வந்த ஒரு குழுவினர். குமாரகணத்தார் என்போர் முருகவேள் கோயிலைப் பரிபாலித்து வந்த ஒரு கூட்டத்தார். இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற கோயில்

நிர்வாகக் குழுவினரைக் கணப்பெருமக்கள் என்று சிறப்பித்து அந்நாளில் வழங்கியுள்ளனர். வளஞ்சியர் முதலான எஞ்சியுள்ள குழுவினரைப் பற்றிப் பின்னர் உரிய இடங்களில் விளக்கப்படும்.

இனி, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் நகரத்திலும் நிலவிய சபையைப் போல் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் ஒவ்வொரு தனிச் சபை, அந்நாட்டின் பொதுக்காரியங்களைக் கவனித்து நிறைவேற்றும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியப்படுகின்றது. நாட்டிலுள்ள எல்லா நகரசபைகளின் பிரதிநிதிகளையும் கிராம சபைகளின் பிரதிநிதிகளையும் தன்னகத்து உறுப்பினராகக் கொண்டதே இந் நாட்டுச் சபையாகும். மாநாட்டுக் கூட்டம் நடைபெறும்போது ஒவ்வோரூரின் பிரதிநிதியோடும் அவ்வவ்வூரின் கணக்கரும் அங்கு இருத்தல்வேண்டுமென்று தெரிகிறது.[1] நாட்டுச்சபையார் தாமே அறச்செயல்கள் புரிந்தும் அறப்புறங்களை ஏற்று நடத்தியும் வந்தமைக்குக் கல்வெட்டுக்களில் ஆதாரங்கள் காணப்படுன்றன.[2] உத்தம சோழன் காலத்திலிருந்த சிற்றரசனாகிய பழுவேட்டரையன் கண்டன் மறவன் என்பான், செம்பியன்விறைநாட்டுக்கோன் என்ற தலைவனுக்குக் காணியாக அவன் பிறந்த உறத்தூரில் சில நிலம் வழங்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு ஆண்டொன்றுக்கு இருபத்தைந்து பொன் மாத்திரம் வரி வாங்க வேண்டுமென்றும், நிலங்களுக்குத் தரம் வகுத்துப் புதிய வரி விதிக்க நேருங்கால் அவன் காணிக்கு வரியுயருமாறு தரம் வகுக்கக் கூடாதென்றும், தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடாகிய குன்றக் கூற்றத்திலிருந்த நாட்டுச்சபைக்கு ஓர் உத்தரவு அனுப்பிய செய்தி, திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார்பாளையந் தாலூகா மேலைப்பழுவூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் உளது.[3] அங்ஙனமே அந்நாட்டுச்சபையார் நடந்துகொண்டமை அக்

1. Leiden grants. Epi Ind. vol. XXII, No. 34.

2. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nas. 36, 38, and 85.

3. Ins. 356 of 1924.

கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்கின்றது. இதனால் நிலங்களுக்குத் தரம் வகுத்தல், வரி விதித்தல் முதலான சிறந்த உரிமைகள் நாட்டுச்சபைகளுக்கு இருந்தமை நன்கு பெறப்படுகின்றது.

கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துச் சபையார் கூட்டம் கூடி அம்மண்டலத்தில் எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள தேவதானம், திருவிடையாட்டம், பள்ளிச்சந்தம், அகரப்பற்று, மடப்புறம், சீவிதப்பற்று, படைப் பற்று, வன்னியப்பற்று ஆகிய எல்லா நிலங்களுக்கும் வரியில் வேலி ஒன்றுக்கு ஆறு கல நெல் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்ததை அம்மண்டலத்தை அரசாண்ட மதுராந்தக பொத்தப்பிச் சோழன் என்பான் ஒப்புக்கொண்டு ஓர் உத்தரவு அனுப்பிய செய்தி காஞ்சிமா நகரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றது.[1] இதனால் மண்டலத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளுக்குமுரிய பிரதிநிதிகளைத் தன்னகத்துக் கொண்ட பேரவை ஒன்று ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் இருந்தது என்பதும், அம் மண்டலப்பேரவை எத்துணை ஆற்றல் படைத்து விளங்கியது என்பதும் தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. எனவே, சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஊர் தோறும் கிராம சபையும், நாடுதோறும் கிராம சபைகளின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய நாட்டுச் சபையும், மண்டலந்தோறும் நாடுகளின் பிரதிநிதிகளை உறுப்பினராகக் கொண்ட மண்ட லப் பேரவையும் இருந்தன என்பதும், அவற்றின் துணை கொண்டு இராச்சியத்தில் ஆட்சி இனிது நடைபெற்று வந்தது என்பதும் நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, அறப்புறங்களை ஏற்று நடத்தி வந்த நாட்டுச் சபையார் அதனை எங்ஙனம் நடத்தி வந்தனர் என்பதும் ஆராயத் தக்கதாகும். வாணகப்பாடி நாட்டின் சிற்றரசனாகிய வாணகோவரையன் வீரவர்மன் என்பான், சண்பை[2] யில் உள்ள தான்தோன்றீசுவரமுடைய நாயனார் திருக்கோயிலுக் குத் தன்முன்னோர்கள் வழங்கியிருந்த இரணவீம மங்கலம்

1. Ins. 556 of 1919.

2. இவ்வூர் இந்நாளில் தென்னார்க்காடு ஜில்லா திருக்கோவலூர் தாலூகாவில் ஜம்பை என்ற பெயருடன் உளது.

என்ற ஊரோடு புதிய நிபந்தங்களுமளித்து, நாள்வழிபாடு விழாக்கள் முதலானவற்றை ஒழுங்காக நடத்துமாறு அக் கோயிலே அந்நாட்டுச் சபையாரிடம் ஒப்பித்தான். அதனை ஏற்றுக்கொண்ட வாணகப்பாடி நாட்டுச்சபையார் அந்நாட்டி லுள்ள கிராமங்களுள் ஒன்றைக் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்தக் கிராமத்திலுள்ள சபையார் கோயில் காரியங்களைப் பார்த்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்தமையோடு அதனைத் தாமும் மேற்பார்த்து வந்தனர். ஆண்டுதோறும் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற வெவ்வேறு கிராம சபையாரே அக்கோயில் காரியங்களை நிர்வகித்து வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.* இதனால் நாட்டுச் சபைக்கும் கிராம சபைக்கும் எத்தகைய தொடர்பு அக்காலத் தில் இருந்து வந்தது என்பதை நன்கறியலாம்.

ஊர், கிராமம், நகரம், நாடு, மண்டலம் ஆகியவற்றில் நிறுவப் பெற்றிருந்த பொதுமக்கட் சபைகள் எல்லாம் கூட்டம் நடத்திச் செய்த முடிவுகள் மாத்திரம் ஆங்காங்குக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றனவேயன்றி அவற்றின் நிகழ்ச்சி முறைகள் யாண்டும் வரையப்படவில்லை. அம்முறை கள் அக்காலத்தில் வழிவழியாகக் கையாளப்பெற்று நாட்டில் வழக்கிலிருந்து வந்தமையால் அவற்றையெல்லாம் கல் வெட்டுக்களில் வரையவில்லை போலும். இச்சபைகள் கூட்டங் குறைவறக் கூடி எல்லோரும் உடன்பட்ட நிலையில் தான் எல்லா முடிவுகளையும் செய்து அவற்றை நிறைவேற்றி வைத்தனரேயன்றி இந்நாளில் நிகழ்வதுபோல் பெரும் பான்மையோர் கருத்தறிந்து அதற்கிணங்கத் தம் முடிவு களைச் செய்து நிறைவேற்றவில்லை என்பது அறியத்தக்க தொன்றும். பொதுவாக நோக்குமிடத்து, கிராம நகர சபை களின் ஆட்சியில் பொதுமக்கட்குப் பலவகையான நலங்கள் ஏற்பட்டன என்பது தெள்ளிது. சோழ மன்னர்களும் அச் சபைகள் ஒழுங்காகவும் நடுநிலை தவறாமலும் நடைபெற்று

---

* Ins. 109 of 1906; இது கரிகாற் சோழனது 27-ஆம் ஆட்சியாண்டு கல்வெட்டில் வரையப் பெற்றதாம். The cholas, Vol II, pp. 296 and 297.

வருமாறு கண்காணித்து வந்தமையோடு தவறு கண்டவிடத்துக் கண்ணோட்டமின்றித் தண்டம் விதித்துத் திருத்தி வந்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கது.

ஆகவே, பொதுமக்கள் வேறு எந்த வேந்தரது ஆட்சியிலும் முன்னர் அடையாத அத்துணைச் சிறந்த பேறுகளை எல்லாம் சோழ மன்னர்களது ஒப்புயர்வற்ற சீரிய ஆட்சியிலும் அவர்களது மேற்பார்வையில் நடைபெற்று வந்த கிராம நகர ஆட்சியிலும் எளிதில் பெற்று இனிது வாழ்ந்து வந்தனர் என்று கூறலாம்.

3. அரசிறையும் பிற வரிகளும்

எந்த அரசாங்கமும் பொருள் வருவாயின்றி நடைபெற முடியாது என்பது யாவரும் அறிந்ததொன்று. ஆகவே, ஆட்சி இனிது நடைபெற வேண்டியும் பொதுமக்கட்குப் பல் வகை நலங்கள் புரிந்து அன்னோரைப் புரத்தற் பொருட்டும் அரசன் தன் இராச்சியத்திலுள்ள குடிமக்களிடம் வரி வாங்கு வது இன்றியமையாததாயிற்று. ஒரு நாட்டில் உழவுத் தொழில் புரியும் நிலவுரிமையாளராகிய காணியாளர்களும் வாணிகத் தொழிலை மேற்கொண்ட வணிகர்களும் பல்வேறு வகைப்பட்ட பிற தொழில்களைக் கைக்கொண்டவர்களும் இருப்பார்கள். இவர்கள் எல்லோரிடத்திலும் நடுவு நிலை குன்றாமல் நியாயமான முறையில் அரசன் வரி வாங்க வேண் டியது அவனுடைய கடமையும் உரிமையும் ஆகும்.

சோழ இராச்சியத்தில் அரசனுக்குரிய வருவாய்களுள் முதன்மை பெற்று நிலவியது நிலவரியேயாம். இதனைக் கடமை எனவும் காணிக்கடன் எனவும் இறை எனவும் கல் வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. நிலவரியொழிந்த பிற வரிகளெல் லாம் குடிமை எனவும் சுங்கம் எனவும் அந்நாளில் வழங்கப் பட்டுள்ளன. இவ்வரிகளையும் சோழ மன்னர்கள் தம் நாட்டி லுள்ள குடிகளிடம் வாங்கி வந்தனர் என்பது பல கல் வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் நன்கறியப்படுகிறது. இவ்வேந்தர்கள் தம்கீழ் வாழ்ந்த குறுநில மன்னர்களிடம் ஆண்டுதோறும் திறைப் பொருள் வாங்கி வந்தமையும் அறியத்தக்கது. இதுவும் ஒரு பேரரசனுக்குரிய வருவாயுள் ஒன்றேயாம்.

நிலவரியானது விளைநிலங்களுக்கு அவற்றில் விளையும் நெல்லின் ஒரு பகுதியாகவாதல் பொன்னும் காசுமாகவாதல் வாங்கப்பட்டு வந்தது. இதனை ஊர்தோறும் அமைக்கப் பெற்றிருந்த மாசபையார், பஞ்சவார வாரியர் மூலமாகக் காணிக்கடன் செலுத்த வேண்டிய குடிமக்களிடமிருந்து ஆண்டுதோறும் வாங்கி ஒருங்கு சேர்த்துத் தலைநகர்க்கும்

அரசாங்கப் பொருள் நிலையங்களிருந்த பிற இடங்களுக்கும் அனுப்பி வந்தனர். இனி, விளை பொருளில் எந்த அளவு அரசாங்கத்திற்குரியதாகக் கணக்கிடப் பெற்று நிலவரி விதிக்கப்பட்டது என்பது ஆராய்தற்குரியதாகும்.

அந்நாட்களில் நிலங்களில் விளைந்த நெல்லை அறு கூருக்கி அவற்றுள் ஐந்து கூறுகளை வெள்ளான் வகையில் நிலவுரிமையாளராயுள்ள குடிகளுக்கு அளித்துவிட்டு எஞ்சி யுள்ள ஒரு பகுதியை அரசாங்கத்திற்குரிய நிலவரியாக வாங்கி வந்தனர் என்று தெரிகிறது. இவ்வாறு வரி வாங்கும் முறை குடிகளிடம் ஆறிலொரு கடமை வாங்குவதாகும். இம் முறையைப் பின்பற்றி ஆட்சி புரிந்தவர்களே சோழ மன்னர் களும் என்று கூறலாம். இது தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்த பழைய முறையாகும்.

‘தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றுங்கு
ஐம்புலத்தா றோம்பல் தலை’

என்ற குறட்பாவின் விசேட உரையில் ஆசிரியர் பரிமேலழகர், ‘அரசனுக்கு இறைப் பொருள் ஆறிலொன்றாயிற்று, இவ்வைம்புலத்திற்கும் ஐந்து கூறு வேண்டுதலானென்பதறிக’ எனவும் ‘உறுபொருளும் உல்கு பொருளுந்தன்னொன்னார்த்-தெறுபொருளும்வேந்தன் பொருள்’ என்ற குறட்பாவின் விசேட உரையில் ‘ஆறி லொன்றொழியவும் உரியன கூறியவாறு’ எனவும், ‘அரு ளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம் – புல்லார்புரள விடல்’ என்ற குறட்பாவின் விசேட உரையில் “ அவற்றோடு கூடி வருதலாவது ஆறிலொன்றாய் வருதல்; அவ்வாறு வாராத பொருளீட்டம் பசுமட்கலத்துள் நீர்போலச் செய் தானையும் கொண்டிறத்தலின், அதனைப் ‘புல்லா’ ரென்றொழி யாது ‘புரளவிட’ லென்றுங் கூறினர் ” எனவும் எழுதியிருப் பது உணரற்பாலதாம். இதனால், அரசன் குடிகளிடம் ஆறி லொரு கடமை வாங்குவதுதான் அறநெறி பிழையாததாயும் அருளொடும் அன்பொடும் கூடியதாயுமுள்ள முறை என்பது முற்காலத்தில் விளங்கிய பெரியோர்களது கருத்தாதல் காண்க.

முதற் பராந்தக சோழனது ஆட்சிக் காலத்தில் செங்கற் பட்டு ஜில்லா சோழசிங்கபுரத்தில் வரையப் பெற்ற கல்வெட் டொன்று அரசற்குரிய நிலவரியாக அக்காலத்தில் எவ்வளவு வாங்கப் பெற்று வந்தது என்பதை இனிது புலப்படுத்து கின்றது. வெண்பா வடிவத்தில் அமைந்துள்ள அக்கல் வெட்டு,[1]

'அறு கூறிஞல் புரவு மாயதியும் பொன்னும்
பெறுமாறு சோழகோன்............ பறிவையர்கோன்
மங்கல வீரசோழன் அத்திமல்லன் ருன்கொடுத்தான்
முங்கில்வரி என்னும் வயல்'

என்பதாம். இதஞல் அரசனுக்குரிய அரசிறையாகிய நிலவரி ஆறிலொன்று என்பதும், அது புரவு என்று அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றது என்பதும் நன்கு வெளியாதல் காணலாம். புரவு என்னும் சொல் விளைநிலம், அரசிறை என்ற பொருள் களைக் குறிக்கும் ஒரு பழந்தமிழ்ச் சொல் என்பது,

'நெல்லமல் புரவின் இலங்கை கிழவோன்
வில்லியாதன் கிளையேம் பெரும'[2]

எனவும்

'குடிபுர விரக்குங் கூரி லாண்மைச்
சிறியோன் பெறினது சிறந்தன்று மன்னே'[3]

எனவும்

போதரும் புறநானூற்றுப் பாடற் பகுதிகளாலும்,

'மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டுங் கொடுங்கோலஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப்பிறத்தல்
துன்பமல்லது தொழுதக வில்லென'[4]

என்னும்

சிலப்பதிகாரச் செய்யுளடிகளாலும் தெள்ளிதின் உணரக் கிடக்கின்றது. எனவே, இச்சொல் முதலில் விளைநிலத்தை

1. Epi. Ind., Vol, IV, No. 32, page 224.
2. புறம். 379.
3. Ibid. 75.
4. சிலப். 25-ஆவது காட்சிக் காதை, வரிகள் 100-104.

யுணர்த்துவதாயிருந்து, பிறகு அவ் விளை நிலத்திற்குக் குடிகளிடம் அரசன் வாங்கி வந்த ஆறிலொரு கடமையாகிய அரசிறையைக் குறித்ததாதல் வேண்டும்.

அரசாங்கத்திற்குரிய வருவாய்களுள் பெரும்பொருள் கிடைப்பதற் கேதுவாயிருந்தது நிலவரியாகிய புரவு வரியேயாகும். இப்புரவு வரிக்காகவே ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் ஒவ்வொரு தனிச்சபை சோழ அரசர்களால் நிறுவப்பெற்றிருந்தமை அறியத்தக்கது. அவை; தொண்டை நாட்டுப் புரவு வரித்திணைக்களம்,* சோழ நாட்டுப் புரவுவரித் திணைக்களம் என்ற பெயர்களையுடையன வாயிருந்தன என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. நெல்லாக வாங்க வேண்டிய புரவு வரியைக் குடிகளிடம் வசூலிப்பது கிராம சபையின் உட்கழகங்களுள் ஒன்ருகிய பஞ்சவார வாரியத்தின் கடமை என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இவ்வாரியப் பெருமக்கள் வெள்ளான் வகையில் காணியாளாயுள்ள குடிகளின் நன்செய் நிலங்களில் விளைந்த நெல்லை அறுகூருக்கி ஐந்து கூறுகளை அவர்களுக்கு அளந்துவிட்டு எஞ்சியுள்ள ஒரு கூறு மாத்திரம் அரசாங்கத்திற் குரியதாகக் கொண்டு அதனை ஊர்க்களஞ்சியத்தில் சேர்ப்பிப்பது வழக்கம். இதன் பொருட்டு ஊர்தோறும் ஒரு பெருங் களஞ்சியம் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. இதனை ஊர்க்களஞ்சியம் என்று கூறுவர். குடிகளுக்குப் பஞ்சவாரம் அளக்கும் மரக்காலுக்குப் பஞ்சவாரக் கால் என்ற பெயர் முற்காலத்தில் வழங்கி வந்தமை உணரற்பாலதாகும். புரவுவரியால் வந்த நெல்லைக் கிராம சபையார் அரசாங்க உத்தரவின்படி உரிய இடங்களுக்கு அனுப்பி வந்தனராதல் வேண்டும்.

இனி, நிலவரியே யன்றித் தறியிறை, செக்கிறை, மனை இறை, அங்காடிப்பாட்டம், தட்டாரப்பாட்டம், இடைப் பாட்டம், ஈழம் பூட்சி, வண்ணாரப்பாறை, கண்ணாலக்காணம், குசக்காணம், ஓடக்கூலி, நீர்க்கூலி, நாடுகாவல், உல்கு, தரகு, மரவிறை, இலைக்கூலம் முதலான பல்வகை வரிகளும் இருந்

* S. I. I., Vol. III, No. 142.

துள்ளன என்பது சுந்தரசோழனுடைய அன்பிற் செப்பேடு களாலும் முதல் இராசராச சோழனுடைய ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளாலும் கங்கைகொண்ட சோழனுடைய திரு வாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளாலும் நன்கறியப்படுகின்றது. இறை, பாட்டம், பூட்சி கூலி என்பன வரியை யுணர்த்தும் மொழிகளாம். இவ்வரிகள் எல்லாம் பொதுவாகச் சில்லிறை, சில்வரி, சீற்றுயம் எனவும் குடிமை எனவும் கல்வெட்டுக் களில் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் நில வரியை நோக்கச் சிறு வரிகளாகவும் உழவுத் தொழிலல்லாத பல்வகைப்பட்ட பிற தொழில்களைச் செய்து கொண்டிருந்த குடிமக்களிடம் வாங்கப்பெற்று வந்தவையாகவும் இருத் தலால் இங்ஙனம் குறிக்கப்பெற்றன போலும். இவற்றுள் தறியிறை, செக்கிறை, தட்டாரப்பாட்டம், வண்ணாரப்பாறை, குசக்காணம், தரகு என்பன போன்றவை அவ்வத் தொழில் புரிந்தோரிடம் அரசாங்கம் வாங்கிவந்த ஓர் வரியாகும். தறி யிறை என்பது சில கல்வெட்டுக்களில் தறிப்புடைவை என் றும் காணப்படுகிறது.

எனவே, துணி நெய்யும் தொழில்புரிந்தவர்களிடம் ஒரு தறிக்கு ஆண்டொன்றுக்கு ஒரு புடைவை வரியாக வாங்கப்பெற்று வந்தது போலும். அங்காடிப்பாட்டம், இடைப்பாட்டம், நாடுகாவல், மரவிறை என்னும் வரிகள் முறையே கடையிறை, இடைப்பூட்சி, பாடிகாவல், மரமஞ் சாடி எனவும் சில கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடுகளிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அங்காடிப்பாட்டம் என்பது, கடைக் காரர்களிடம் வாங்கப்பெற்ற வரியாகும். இடைப்பாட்டம் என்பது ஆடுமாடுகளை வளர்த்து அவற்றின் வருவாயினுல் வாழ்ந்த இடைக்குல மக்களிடம் வாங்கிய வரியாகும். ஈழம் பூட்சி என்பது, பனை தென்னை முதலான மரங்களிலிருந்து கள் இறக்குந் தொழில் செய்தவர்களிடம் வாங்கிய வரியா கும். கண்ணுலக் காணம் என்பது, மணமக்கம் தம் திருமண நாளில் அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்திவந்த ஒரு வரியாகும். ஓடக்கூலி என்பது, ஆறுகளிலும் ஏரிகளிலும் ஓடந் தள்ளு வோரிடம் வாங்கிய வரியாகும். நாடுகாவல் என்பது, ஊர் களில் களவு முதலான குற்றங்கள் நிகழாதவாறு காத்தற்

பொருட்டுக் குடிமக்களிடம் வாங்கிவந்த ஒரு வரியாகும். இவ் வரி, சோழர்களுடைய கல்வெட்டுக்களில் பெரும் பாடிகாவல் சிறு பாடிகாவல் என்ற இருவகைப்பட்ட வரிகளாகக் குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது. மரவிறை என்பது, பயன் தரும் மரங்களை அனுபவித்து வந்த குடிகளிடம் வாங்கிய வரி யாகும். இது மரமஞ்சாடி எனவும் சில கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவதால் காயும் பழமும் தரக்கூடிய மரம் ஒன்றுக்கு ஒரு மஞ்சாடிப் பொன் அக்காலத்தில் வரியாக வாங்கப் பெற்று வந்தது போலும். இலைக்கூலம் என்பது, வெற்றிலை யைக் கொடிக்கால்களில் பயிரிட்டு விற்பவரிடம் வாங்கிய ஒரு வரியாகும். உல்கு என்பது சுங்கவரியாகும். 'உறு பொருளும் உல்கு பொருளும்' என்று தொடங்கும் திருக் குறட்பாவின் உரையில் 'உல்கு பொருள் சுங்கமாகிய பொருள்' எனவும், 'சுங்கம் கலத்தினும் காலினும் வரும் பண்டங்கட்கு இறையாயது' எனவும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் எழுதியுள்ளவை ஈண்டு உணரற்பாலவாம்.

ஆகவே, சுங்கம் என்பது, வாணிகத்தின் பொருட்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து கடல்வழியாக மரக்கலங்களிலும் உள்நாடுகளிலிருந்து பெருவழிகளின் மூலமாக வண்டிகளி லும் வரும் பண்டங்களுக்கு வாங்கிய வரிப்பொருள் என்பது தேற்றம். கப்பலில் ஏற்றப்படுவனவும் அதிலிருந்து இறக்கப் படுவனவும் ஆகிய பண்டங்களுக்கு அக்காலத்தில் அரசாங் கம் வாங்கி வந்த வரியைச் சுங்கம் என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க் கினியர் தம் பட்டினப்பாலை யுரையில் கூறியிருப்பது அறியற் பாலதாம். எனவே, சுங்கத்தினாலும் அந்நாளில் அரசாங்கத் திற்குப் பெரும்பொருள் கிடைத்தது என்பது திண்ணம்.

இதுகாறும் எடுத்து விளக்கப்பட்ட வரிகள் எல்லாம் சோழ அரசர்கள் தம் நாட்டுக் குடிமக்களிடம் வாங்கிவந்த வரிகளே என்பதை 'வண்ணாரப்பாறையும்............ உல்கும் ஓடக்கூலியுமுட்பட்டுக் கோத்தொட் டுண்ணற்பால தெவ் வகைப் பட்டதுங் கோக்கொள்ளாதே இத்தேவரே கொள்ளப் பெறுவதாகவும்' என்னும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேட்டுச் செய்தியினால் நன்கறியலாம். எனவே, அந்நாளில் நாட்டில் நடைபெற்று வந்த எல்லாத் தொழில்களுக்கும் வரிகள்

ஏற்பட்டிருந்தமை தெள்ளிது. வரிகளின் பெயர்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுதலால் சோழர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அரசாங்க வரிகள் அதிகமாயிருந்தன என்று கருதுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. ஒவ்வொரு தொழிலின் பெயரையும் சுட்டி வரிப்பெயர் வழங்கிவந்தமையால் வரிகள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனவே யன்றி வேறில்லை. ஒவ்வொரு வரியும் அந்த அந்தத் தொழில் செய்தவர்களிடம் வாங்கப் பட்டதே யல்லாமல் எல்லா மக்களிடத்தும் வாங்கப்படவில்லை. ஆகவே, எல்லா வரிகளையும் எல்லா மக்களும் செலுத்த வில்லை. இந்நாளில் தொழில்வரி என்ற பொதுப்பெயரால் எல்லாத் தொழிலாளரிடத்தும் வரிவாங்கப்படுகிறது. எனவே, இற்றை நாளிலுள்ள தொழில்வரி ஒன்றே, எல்லாத் தொழில்களின் மேலும் விதிக்கப்பட்டுள்ள பல்வகை வரிகளை யும் தன்னகத் தடக்கிக்கொண்டிருத்தல் காண்க.

இரவு வரி: வடஆர்க்காடு ஜில்லா வாலாஜாபேட்டைத் தாலூகாவில் இந்நாளில் திருமால்புரம் என்று வழங்கும் திருமாற்பேறு சிவாலயத்திற்குரிய நிலங்களுக்குப் புரவு வரியாக ஆயிரங் கலம் நெல் ஆண்டுதோறும் அளந்து வந்த புதுப்பாக்கத்துச் சபையார் இரவு வரியாக 187 கலம் நெல்லும் இருபத்தாறு கழஞ்சு அரைமஞ்சாடிப் பொன்னும் கொடுத்து வந்தார்கள் என்று உத்தமசோழனது பதினுன் காம் ஆட்சியாண்டில் வரையப் பெற்ற கல்வெட்டு ஒன்று* உணர்த்துகின்றது. இந்த இரவு வரியைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாகக் கிடைக்காமையால் இதைப் பற்றித் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை. இக்காலத்திலும் நிலவரி செலுத்துவோரிடம் அவர்கள் கொடுக்கும் வரித் தொகையை அடிப்படையாகக்கொண்டு ரூபா ஒன்றுக்கு இரண்டணு விழுக் காடுரோடுக்காகவும் கல்விக்காகவும் அரசாங்கத்தால் வாங்கப் பெற்று வரும் 'cess' என்ற சிறு வரியைப் போன்றதோர் வரியே இஃது என்று கருதலாம். ஆனல் 'cess' என்ற வரி யாண்டும் வாங்கப்படுகிறது. இரவு என்ற வரியோ எல்லா ஊர்களிலும் வாங்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

---

* S. I. I. Vol. III, No. 142.

SAW. GANESAN,
MEMBER, LEGISLATIVE COUNCIL.

போர் வரி: கங்கை கொண்ட சோழனுடைய புதல்வனாகிய வீர ராசேந்திர சோழன் என்பான் வடக்கேயுள்ள வேங்கை மண்டலத்தின்மேல் படையெடுத்துச் செல்ல நேர்ந்த போது, அச் செலவிற்காகச் சோழ இராச்சியத்திலுள்ள விளை நிலங்களுக்கு வேலி யொன்றுக்கு ஒரு கழஞ்சு பொன் போர் வரியாகத் தன் நாட்டு மக்களிடம் வாங்கினான் என்று தஞ்சாவூர்ஜில்லா ஆலங்குடியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[1] இத்தகைய வரிகளை இன்றியமையாமை பற்றி ஒரு சில ஆண்டுகளில் அரசாங்கம் விதித்து மக்களிடம் வசூலிக்க நேர்ந்ததே யல்லாமல் ஆண்டுதோறும் வாங்கி வரவில்லை என்பது உணரற்பாலதாம்.

காவேரிக்கரை விநியோகம்: மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனது 31-ஆம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 1209-ல் தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருப்பாம்புரத்தில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்றால்[2] அந்நாளில் காவேரிக்கரை விநியோகம் என்ற வரியொன்று மக்களிடம் வாங்கப்பெற்றது என்று தெரிகிறது. இது, காவேரியாறும் அதன் கிளைகளும் பெரு வெள்ளங்களில் கரைகளையுடைத்து ஊர்களை அழிக்காதவாறு இருமருங்கும் மிக்க வலிமையான கரைகள் அமைக்கும் பொருட்டு அவ்வாற்றங்கரையைச் சார்ந்த ஊர்களில் வாழ்ந்த மக்களிடம் அவ்வவ்வூர்ச் சபையாரால் வாங்கப் பெற்று வந்த ஒரு தனி வரியாயிருத்தல் வேண்டும். எனவே, இஃது எல்லா ஊர்களிலும் வாங்கப் பெற்ற பொதுவரியன்று என்பது தேற்றம். இதனைப் பற்றிய தெளிவான செய்திகள் இப்போது கிடைக்கவில்லை.

சபாவிநியோகம்:[3] இது பிராமணர்க்குரிய கிராமங்களாகிய சதுர்வேதி மங்கலங்களிலிருந்த சபையார் சபையின் செலவிற்காக ஆண்டுதோறும் வாங்கிய வரியாகும்.

---

1. A. R. E. for 1920–21, part II, para 35.

2. Ins. 96 of 1911.

3. Ins. 526 of 1918; S. I. I., Vol. V, No. 1003; Ins. 171 of 1908.

ஊரிடு வரிப்பாடு :[1] இது நகரங்களிலும் வெள்ளான் வகை ஊர்களிலுமிருந்த சபையார் ஆண்டுதோறும் வாங்கிய வரியாகும். இவை இரண்டும் இந்நாளில் நகர சபையாரும் பஞ்சாயத்து போர்டாரும் மக்களிடம் வாங்கும் வரி போன் றவை எனலாம். இவ் வரித்தொகை அரசாங்கத்திற்கு உரியதன்று.

வரிகள் விதிப்பதில் சபையார் கைக்கொண்ட முறை : பண்டைக்காலத்தில் வழங்கி வந்த முறையைப் பின்பற்றியே ஊர், கிராமம், நகரம் ஆகியவற்றில் மன்றுபாடும் பிற வரி களும் மக்களிடம் வாங்கப்பெற்று வந்தன என்று தெரிகிறது. திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா மேலைப்பழுவூரில் சுந்தர சோழன் ஆட்சியில் வரையப்பெற்றுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்களில்[2] நந்திபுரத்தில் முன்னர் மன்றுபாடும் பிற வரிகளும் வாங்கிய பழைய முறையைப் பின்பற்றி அவ்வூர்ச் சபையாரும் வாங்கி வரவேண்டும் என்று அந்நாட்டுக் குறுநில மன்னன் பழு வேட்டரையன் கண்டன் மறவன் என்பான் செய்ததோர் உத்தரவு காணப்படுகின்றது. இங்ஙனமே, முதல் இராச ராச சோழன் காலத்திய திருச்செங்கோட்டுச் செப்பேட்டி லும்[3] தூசியூர் நகரத்தாரிடம் நந்திபுரத்தைப் போலவே குற்றத்தண்டம் முதலியவற்றைத் தான் வாங்கிக்கொள்வ தாக அந்நாட்டுச் சிற்றரசன் மழவரையன் சுந்தர சோழன் செய்த உத்தரவு ஒன்று வரையப்பட்டுள்ளது. நந்திபுரம் என்பது சோழ நாட்டில் கும்பகோணத்திற்குத் தென்மேற்கில் பழையாறை என்ற பெயருடன் நிலவிய பெருநகரமாகும். இது முற்காலத்தில் சோழர்களுடைய இரண்டாந் தலைநகரா யிருந்தமை அறியத்தக்கதொன்றும். இந்நகரிலிருந்த வழக் கத்தைப் பெரிதும் மதித்து இதனைப் பிற நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களும் பின்பற்றி வந்தமை இதன் தொன்மையையும் சிறப்பையும் நன்குணர்த்துதல் காண்க.

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 9.
2. S. I. I , Vol. XIII. Nos. 208, 215 and 344.
3. Ibid. Vol. III, NS. 212 A.

வரி வசூலிப்பதில் ஊர்ச்சபையார்க்கு விசேட அதிகாரம்: நில வரியையும் பிற வரிகளையும் வசூலித்து அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி வந்தவர்கள் அவ்வவ்வூரிலிருந்த சபையாரே என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இவ்வழக்கம் சோழர்களின் ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் நிலைபெற்றிருந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். பொதுமக்களும் தத்தம் வரிகளை ஒழுங்காகச் செலுத்தி வந்தமையால் ஊர்ச்சபையார் துன்பமும் தளர்ச்சியுமின்றித் தம் கடமைகளை இனிது நிறைவேற்றி வந்தனர். சோழர் அரசியலில் நிலவரி முதலான எல்லா வரிகளையும் மக்களிடம் வசூலிக்கும் முழுப் பொறுப்பும் ஊர்ச்சபையார்க்கு இருந்தமையின் அன்னோர்க்கு வரி வசூலிப்பது பற்றிய இன்றியமையாத அதிகாரமும் அரசாங்கம் அளிக்க வேண்டியதாயிருந்தது என்பது வடஆர்க்காடு ஜில்லா உக்கலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்* நன்கறியப்படுகின்றது. இதில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள செய்தி, முதல் இராசராச சோழன் தன்னுடைய ஆட்சியின் இருபத்து நான்காம் ஆண்டு நூற்றிருபத்து நான்காம் நாளில் தஞ்சாவூர் பெரிய செண்டு வாயில் சித்திரக்கூடத்துத் தெற்கில் கல்லூரியில் எழுந்தருளியிருந்த போது செய்ததோர் உத்தரவு ஆகும். இதில் சோழ நாடு, சோழ நாட்டைச் சார்ந்த புற நாடுகள், தொண்டை நாடு, பாண்டி நாடு ஆகிய நாடுகளிலுள்ள ஊர்களில் காணியாளர்களாயுள்ள மக்கள், தம் நிலங்களுக்குரிய அரசிறையும் ஊரிடு வரிப்பாடும் இவ்வேந்தனது பதினாறும் ஆட்சியாண்டு முதல் ஈராண்டு நிரம்பி மூன்றும் ஆண்டும் கொடாமலிருப்பின் அவர்கள் நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்து ஊர் நிலமாக்கி அவற்றை விற்று அவ்வரிகளுக்கு ஈடு செய்ய வேண்டும் என்ற உத்தரவு காணப்படுகிறது. இதனால் ஊராட்சியை நடத்திவந்த அவையினர்க்கு எத்தகைய அதிகாரம் அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது புலப்படுதல் காண்க. அன்றியும், பொது மக்களிடம் வாங்கப் பெற்றுவந்த வரிகள் எக்காரணம் பற்றியோ ஈராண்டுகள் முடிய வசூலிக்கப்படாமல் கிடந்து

---

* S. I. I., Vol. III. No. No. 9.

மூன்றும் ஆண்டில் வாங்கப்படும் வழக்கமும் இருந்து வந்தது என்பது இதனால் வெளியாகிறது,

இனி, நிலவரி முதலான வற்றைச் செலுத்தாமல் நாட்டையும் ஊரையும் விட்டுவிட்டு வேறு நாட்டிற்குப் போய்க் குடிபுகுந்தவர்கள் நிலத்தையும் அவ்வவ் வூர்ச்சபையார் கைப்பற்றிச் சபை விலையாக விற்று அத்தொகையை நிலவரி முதலான வற்றிற்கு ஈடுசெய்த நிகழ்ச்சிகள் கல்வெட்டுக்களில் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில வற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுவது ஏற்புடைத்தேயாம். கி. பி. 1117-ல் தஞ்சாவூர் ஜில்லா வானவன்மாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்தில் வாழ்ந்து வந்த அந்தணாளர் சிலர் தம் நிலவரியைச் செலுத்தாமல் தம் ஊரைவிட்டு வேற்றூர் புகுந்தனர். அன்னோர் நிலங்களை அவ்வூரிலிருந்த கிராம சபையார் கைப்பற்றி அண்மையிலிருந்த திருச்சேறைக் கோயிலுக்கு விற்று அரசிறை செலுத்தினர் என்று ஒரு கல்வெட்டு [1] அறிவிக்கிறது.

இங்ஙனமே கி. பி. 1119-ல் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கோனேரிராசபுரம் என்று வழங்கும் திருநல்லத்திலிருந்த சிலர், தம் நிலங்களுக்குரிய அரசிறையைக் கொடாமல் ஓடிவிட்டனர். அன்னோர் அவ்வாண்டொன்றுக்கு மாத்திரம் நிலவரி செலுத்தவில்லை யெனினும் வேண்டுமென்றே அவ்வாறு செய்தமையால் அவர்களுக்குரிய நிலங்களைச் சபைவிலையாக விற்று அரசிறை செலுத்தவேண்டும் என்ற அரசாங்க உத்தரவு ஒன்று அவ்வூர்ச் சபையார்க்கு வந்தது. அச்சபையாரும் அவ்வுத்தரவின்படி நடந்து கொண்டமை அவ்வூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்[2] அறியப்படுகின்றது. இதனால் வேண்டுமென்றே அரசிறை கொடாமலிருப்பவர்கள்பால் மூன்றாண்டுகள் வரையில் பொறுத்திராமல் ஓராண்டிற்குள் நிலங்களைக் கைப்பற்றிச் சபை விலையாக விற்று அரசிறை வசூலிக்கும் வழக்கமும் இருந்தது

1. Ins, 620 of 1909.

2. Ins 647 of 1909.

என்று தெரிகிறது. இவ்வாறு செய்வதற்கு அரசாங்க உத்தரவு வேண்டும் போலும்.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் இரத்தினகிரி என வழங்கும் அரிஞ்சிகைச் சதுர்வேதிமங்கலத்திலிருந்த அந்தணர் மூவர் தம் நிலங்களுக்குரிய வரியைப் பதினைந்து ஆண்டுகள் முடியச் செலுத்தாமல் ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டனர். அவர்களுடைய நிலங்களைக் கி. பி, 1033-ல் அரசாங்கத்தார் பறிமுதல் செய்து இராசேந்திரப் பெருவிலையில்[1] விற்று அத்தொகையை அரசிறைக்கு ஈடுசெய்து கொண்டனர் என்பது இரத்தினகிரியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] புலப்படுகின்றது.

சுத்தவல்லி நல்லூர் ஆத்திரையன் மாதேவப் பட்டன் என்பான், தன் நிலங்களுக்குப் பத்து ஆண்டுகள் வரையில் வரி கொடாமல் பாண்டிய நாட்டிற்குப் போய்த் தங்கியிருந்து அங்கேயே இறந்து போய்விட்டனன். அவன் நிலங்களைக் கி. பி. 1274-ல் ஊர்வாரியப் பெருமக்கள் கைப்பற்றி அவற்றை விற்று அரசிறையைச் .செலுத்தினர் என்று தஞ்சாவூர் ஜில்லா களப்பாளிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] கூறுகின்றது. இவ்வாறு பதினைந்து ஆண்டுகளும் பத்து ஆண்டுகளும் அரசிறை வசூலிக்கப்படாமல் கிடந்தமைக்குக் காரணம், அதனை வசூலிக்க வேண்டிய கிராமசபையின் நிர்வாகத்தில் ஏற்பட்ட ஊழலேயாம். இவ்வுண்மை தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாயூரம் தாலூகாவில் திருமணஞ்சேரி என்று இக்காலத்தில் வழங்கும் கரிகாலசோழச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் கி. பி. 1138-ஆம் ஆண்டில் செய்

---

1. பெருவிலை என்பது இக்காலத்தில் ஏலம் என்று வழங்குகிறது. இத்தொடர் அவ்வப்போது அரசாண்ட பெருவேந்தன் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்படுவது அக்கால வாழக்கம். இவ்வுண்மையைக் 'குலோத்துங்க சோழப் பெருவிலை' (Ins. 229 of 1927) 'இராசராசப் பெருவிலை (Ins. *393* of *1918*) என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களால் அறியலாம்.

2. Ins. 189 of 1914.

3. Ins. 336 of 1925

துள்ள ஒரு தீர்மானத்தால் நன்கு புலனுகின்றது. இக் கிராமசபையார், நிலவரி கொடுக்க முடியாதோர், வேறு ஊர்க்கு ஓடிப்போனோர் முதலானோர் நிலங்களைச் சபை விலையில் விற்றுதல் கோயில்களில் வேண்டிய பொருளைப் பெற்று அந்நிலங்களை இறையிலி தேவதானங்களாக விட்டாதல் அரசாங்கத்திற்குரிய நிலவரிகளில் எஞ்சியுள்ள தொகையை வசூலித்துத் தம் கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று செய்த அத் தீர்மானத்தைத் திருமணஞ் சேரிக்கோயில் கல்வெட் டொன்றில்[1] இன்றுங் காணலாம். அரசிறையாகிய நிலவரி கொடாமல் பொதுமக்கள் ஊரைவிட் டோடியமைக்கு, வறுமை, வசூலிக்கும் அதிகாரியின் கொடுஞ்செயல் முதலியனவும் காரணங்களாயிருத்தல்கூடும்.

அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும் நாட்டுத்தலைவர்கட்கும் சீவிதமாகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு அவர்கள் மக்க ளிடம் வரி வசூலிக்குமிடத்துக் கைக்கொண்ட முறைகளும் குடிகளை ஊரைவிட்டோடும்படி செய்துவிட்டன என்று கருதற்கு இடமுளது. சோழ இராச்சியத்தில் ஆங்காங்கு இருந்த தலைவர்கள் சோழர்களின் ஆட்சியின் கடைப்பகுதி யில் ஓரளவு சுயேச்சை எய்தித் தாமே புதிய வரிவிதித்தும் பழையவரிகளை அதிகப்படுத்தியும் மக்களைத் துன்புறுத்தி வசூலித்த செய்திகளும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படு கின்றன. திருவொற்றியூரில் கி.பி. 1213-ல் வரையப்பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்று[2] இவ்வுண்மையை நன்கு உணர்த்து கின்றது. தொண்டை மண்டலத்தில் திருவொற்றியூரைச் சார்ந்த நாட்டிற்குத் தலைவனுக நிலவிய யாதவராயன் என்பான், பயிரிடக்கூடிய நிலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வேலி ஒன்றுக்குக் கால்மாடைப் பொன் வரி விதித்து எத்தகைய விலக்குகட்கும் இடங்கொடாமல் நாட்டிலுள்ள எல்லா ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் வசூலிக்கும்படி தண்டல் அதி காரி ஒருவனை நியமனஞ் செய்தான். அவன் புன்னைவாயில்

---

1. Ins. 4 of 1914.

2. Ins. 201 and 202 of 1912; A. R. E. for 1913, pp. 109 & 110.

என்ற ஊரில் தான் வசூலிக்கக்கூடியவரையில் வசூலித்துக் கொண்டு எஞ்சிநின்ற தொகையைக் கொடுக்குமாறு அவ் வூரிலுள்ள கிராமசபை உறுப்பினர்களைப் பிடித்து வந்து சிறையிலிடுவித்தான். அவர்கள் குளத்தூரில் குடியிருப்பு மனைகளோடு எண்பது வேலி நிலங்களையும் இருநூறு காசுக்கு விற்று அதனைக்கொடுத்தனர். தஞ்சாவூர் ஜில்லா மன்னார்குடியிலுள்ள கயிலாயநாதர் கோயிலிலும் இராச கோபாலப் பெருமாள் கோயிலிலும் கி. பி. 1239-ல் வரையப்பட்டுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்கள்,* சோழரது ஆட்சியின் இறுதிப்பகுதியில் வரிக் கொடுமையால் பேரின்ன லுக்குள்ளாகிய நாட்டுமக்கள் அவ்வூரிலிருந்த கிராமசபை யாரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டதையும், அவர்களது துன் பத்தை நீக்கும் பொருட்டு அச்சபையார் செய்த ஏற்பாட் டையும் தெளிவாக அறிவிக்கின்றன. அக்காலப்பகுதியில் சோழர்பேரரசின் வலிமை குறைந்து விட்டமையின் சிற்ற ரசர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் தம் மனம்போனவாறு நாட்டுமக்களிடம் வரிவசூலிக்கத் தொடங்கி விட்டனர் என்பது அக் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு வெளியாகின்றது. அக் கல்வெட்டுக்களில் 'நம்மூர்ப் பரப்பிலே காசும் நெல்லும் ஆகப் பலரும் கைவந்தபடி தண்டிக் கொள்கையாலே எங் களுக்குத் தரிப்பறுதியாலே வெள்ளாமைசெய்து குடியிருக்கப் போவதில்லை யென்று நாட்டவர் வந்து சொல்லுகையாலும் இப்படியாகையால் ஊர்தரிப்பறுதி உண்டாயிருக்கையாலும் நம்மூர் இந்நாள் பிரசாதஞ் செய்தருளின திருமுகப்படி தேவைசெய்யுமிடத்து' என்ற பகுதி குறிப்பிடத்தக்க தொன் றுகும். இதில் அரசியல் தலைவர்பலர் தம் விருப்பம்போல் அநியாயமாக வரி வசூலிக்கும் கொடுமையைக் கண்டஞ்சிய நாட்டுமக்கள், இனி, பயிர்த்தொழில் புரிந்துகொண்டு தம் தம் ஊரில் குடியிருக்கப் போவதில்லை என்று கிராம சபையாரிடம் முறையிட்டுள்ள செய்தியைக் காணலாம். இம்முறையீட்டைக் கேட்ட மன்னார்குடிக் கிராம சபையார், பக்கத்துள்ள ஐந்து நாடுகளின் மாசபைகளையும் தம்மூர்ச்சபையையும் கயிலாய நாதர் திருக்கோயிலில் கூட்டி, அரசர் பெருமானது

* S. I. I., Vol. VI, Nos. 50 and 58.

திருமுகப்படி பொதுமக்கள் ஆண்டுதோறும் கொடுக்க வேண்டிய நியாயமான வரிகள் இவ்வளவு என்பதைத் தெளிவாக வரையறுத்து உறுதிசெய்து அவற்றிற்கு அதிகமாகக் கேட்கும் எவற்றையும் கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்றும், அதற்கு முரணாக நடப்போர் கிராமத்துரோகியும் நாட்டுத் துரோகியும் ஆவர் என்றும் முடிவுசெய்தமையோடு, இவற்றையெல்லாம் கயிலாயமுடையார் கோயிலிலும் வண்துவராபதி மன்னனார் கோயிலிலும் கற்களில் வரைந்து வைக்கும்படியும் செய்தனர். இச்சபையார் நடத்திய இக்கூட்டத்திற்குப் பின்னர் அடுத்த ஐந்தாம்நாளில் இவ்வூர்க் கண்மையிலுள்ள திருஞானசம்பந்த சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையாரும் இத்தகைய பேரவை ஒன்றுகூட்டி இவ்வாறு தீர்மானஞ் செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாம். இச்செய்தியை யுணர்த்தும் கல்வெட்டின்* இறுதியில் 'முதலிகள் பக்கல் புக்கு பிராமணர்ஆதல் வெள்ளாழர்ஆதல் கணக்கர்ஆதல் ஊர்க்கேடு நாட்டுக்கேடு பொற்கேடு சொன்னார் உண்டாகில் கிராமத் துரோகிகளும் நாட்டுத் துரோகிகளுமாய் இவர்கள் பட்ட தெண்டம் படக்கடவர்களாகவும் இப்படி சம்மதித்து மகா சபா விவஸ்தைபண்ணி உடையார் ஸ்ரீ கயிலாயமுடையரான இராஜாதிராஜீஸ்வர முடையார் கோயிலிலும் வண்டுவராபதி மன்னனார் கோயிலிலும் கல்வெட்டச்சொன்னோம்; இப்படி பெருங்குறிப் பெருமக்கள் திருவுள்ளமாக இது எழுதினேன் இவ்வூர் ஊர்க்கணக்குச் செல்கலுடையான் தன்மப்பிரியன் எழுத்து' என்று வரையப்பட்டுள்ள பகுதி அறியத்தக்கதொன்றாம். சோழர் ஆட்சியில் இத்தகைய வரிக்கொடுமைபற்றிய நிகழ்ச்சிகள் கல்வெட்டுக்களில் மிகுதியாகக் காணப்படாமல் சிற்சில இடங்களில் மிகவும் அருகியே காணப்படுகின்றன. அன்றியும், இவைகளெல்லாம் இவ்வேந்தர்களின் பேரரசு தளர்ச்சியுற்ற இறுதிக்காலப் பகுதியில் அரசியல் தலைவர்சிலர் தாம் விரும்பியவாறு நடக்கத்தொடங்கிய நாட்களில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளேயாம். மேலே குறிப்பிட்ட மன்னார்குடிக் கல்வெட்டுக்களால் வழக்கத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் முரணாகத் தலைவர்கள் வரி வாங்கினால் பொதுமக்கள்

* S. I. I. Vol. VI, No. 48.

நாட்டுப் பேரவையைக் கூட்டிப் பழைய முறையை எடுத்துக் காட்டி இவ்வளவு வரிதான் வாங்கலாம் என்பதை அறிவு றுத்தி அவர்கள்செயலைக் கண்டித்துத் தடைப்படுத்துவது உண்டு என்பதும், கிராமசபை நாட்டுச்சபை ஆகிய சபைகள் எத்துணை ஆற்றலும் மதிப்புமுடையனவாகச் சோழர் அரசிய லில் நிலவின என்பதும் நன்கு விளங்குதல் காண்க. சோழர் ஆட்சியில் பொதுவாக நோக்குமிடத்துப் பழையகாலமுதல் வழங்கி வந்த ஒரு நியாயமான முறையைப் பின்பற்றியே அரசிறை வாங்கப்பெற்று வந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம்.

4. நில அளவு

ஒவ்வொரு நாட்டிலுமுள்ள ஊர்களை முறையாக அளந்தாலன்றி அங்கு விளைநிலங்கள் எவ்வளவு உள்ளன என்பதும் அவற்றிற்குரிய நிலவரியாகிய காணிக்கடன் குடிகளிடமிருந்து அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு வரவேண்டும் என்பதும் நன்கு புலப்படமாட்டா. எனவே, நிலவரியை ஒழுங்குபடுத்தி நடுநிலை தவருமல் குடிகளிடத்தில் வசூலிக்க வேண்டுமாயின் இராச்சியத்திலுள்ள நாடுகள் எல்லாவற்றையும் அளந்து விளைநிலங்களின் பரப்பை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொள்வதோடு அந்நிலங்களுக்கு அரசிறை செலுத்தும் கடமையும் உரிமையும் பூண்ட குடிகள் இன்னுர் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வதும் அரசாங்கத்தின் முதன்மையான கடமையாகும். ஆதலால் சோழ மன்னர்களின் ஆளுகையில் சோழ இராச்சியம் மும்முறை அளக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள், முதலில் நிகழ்ந்த நில அளவு சோழ மன்னர்களுள் பெரும்புகழுடன் நிலவிய பேரரசனுகிய முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்றது என்று தெரிகிறது.[1] இவ்வேந்தன் தன் ஆட்சியின் பதினுரும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1001-ல் சோழ இராச்சியம் முழுவதையும் அளந்து கணக்கெடுக்குமாறு உத்தரவிட்டான் அவ்வேலையும் அவ்வாண்டிலேயே குரவன் உலகளந்தான் இராசராச மாராயன் தலைமையில் தொடங்கப்பட்டு இரண்டாண்டுகளில் நிறைவேறியது. இத்தலைவன் முதல் இராசராச சோழனுடைய பெரும்படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன். இவன் சோழ இராச்சியம் முழுமையும் அளந்து கணக்கெடுத்தமைபற்றி இவனுக்கு உலகளந்தான் என்ற பட்டமும் அரசனுல் அளிக்கப்பட்டிருப்பது அறியற்பால தொன்ரும்.[2] திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா கருவூர்த் தாலூகாவிலுள்ள

---

1. S. I. I , Vol VIII, Nos. 222 and 223. Ins 59 of 1913; A. R. E. for 1918, part II, para 25; Ins 44 of 1907.

2. S. I. I., Vol. II Introduction. P. 6 Ibid, No. 95.

சோழூரில் காணப்படும் முதல் இராசராச சோழனது 17 ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்றில்[1] உலகளவித்த திருவடிகள் சாத்தன் என்ற அரசியல் அதிகாரி ஒருவன் குறிக்கப்பட்டுள்ளனன். இத்தலைவனும் இவ்வேந்தன் ஆணையின்படி சோழ இராச்சியத்தில் நிலம் அளந்து கணக்கெடுக்கப் பெற்றபோது தலைமைவகித்த அதிகாரிகளுள் ஒருவனுயிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். சோழ இராச்சியத்தில் நிலஅளவு நடைபெற்ற காலத்தில் ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் ஒவ்வோர் அதிகாரி தலைமைவகித்து அதனை நடத்தி நிறைவேற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்று சில குறிப்புக்களால் புலப்படுகின்றது.

நிலம் அளந்த கோல் 'உலகளந்த கோல்' என்று அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோல் பதினாறுசாண் நீளமுடையது என்று தெரிகிறது. நிலங்களை நீர்நிலம், கொல்லை, நத்தம், காடு என்று வகுத்துள்ளனர். இவற்றுள், நீர்நிலம் கொல்லை என்பன முறையே நன்செய் புன்செய்களாகும். நத்தம் என்பது மக்கள் வீடுகட்டிக் குடியிருந்துகொண்டிருக்கும் மேட்டுநிலப் பரப்பாகும். நிலங்களெல்லாம் குழி, மா, வேலி என்ற முறையில் நூறுகுழி கொண்டது ஒருமா ஆகவும், இருபதுமா கொண்டது ஒரு வேலியாகவும் அளக்கப்பட்டுள்ளன. நிலத்தை அளந்து எல்லைகள் தெரியும்படி அவ்வவ்விடங்களில் கற்கள் நடுவது வழக்கம் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் புலனுகின்றது. அக்கற்களைப் புள்ளடிக்கற்கள் என்று வழங்கியுள்ளனர்.[2] சிவாலயங்களுக்கு விடப்பட்ட நிலங்களுக்குத் திரிசூலம் பொறிக்கப்பட்ட கற்களும்திருமால் கோயில்களுக்கு விடப்பட்ட நிலங்களுக்குத் திருவாழி பொறிக்கப்பட்ட கற்களும்[3] சைனக் கோயில்களுக்கு விடப்பட்ட நிலங்களுக்குக் குண்டிகை அல்லது முக்குடை பொறிக்கப்பட்ட கற்களும்

---

1. Ins. 199 of 1917.

2. தெ. இ. க. தொகுதி, 5. எண் 1379 ; புதுக்கோட்டையரசின் கல்வெட்டுத் தொகுதி. எண் 141.

3. S. I. I. Vol. V, No. 496.

எல்லைக்கற்களாக நடுவது சோழர்ஆட்சியில் நிலவிய பழைய வழக்கமாகும்.

இவ்வாறு அளக்கப்பெற்ற நிலங்களுக்கு அரசியல் அதிகாரிகளால் பிறகு தரம் காணப்பட்டு வரி விதிக்கப்பட்டது. நிலங்களின் வளத்தையும் அவற்றிற்குப் பாய்ச்சப்பெறும் நீர்வளத்தையும் ஆதாரமாகக்கொண்டுதான் எல்லா நிலங்களுக்கும் தரங்கள்வகுக்கப்பட்டன என்று தெரிகிறது. இங்ஙனம் வகுத்தவிடத்துப் பதினன்காம் தரத்து நிலங்களும் இருந்தன என்பது, 'இந்நிலம் சந்திராதித்தவல் பதினலாம் தரத்திலே தரம்பெற்றும்' என்னும் மகாதானபுரத்துக் கல்வெட்டுத் தொடர்களால்* நன்கறியக் கிடக்கின்றது. தரம் வகுக்கப் பெருத நிலம் 'தரமிலி' என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல்தரம் இரண்டாம்தரம் மூன்ரும் தரம் என்று வகுக்கப்பெற்ற பலதரப்பட்ட நிலங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஆண்டொன்றுக்கு இவ்வளவு கலம் விளையும் இயல்பினது என்பதைக் கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு இப்போது தெளிவாக அறிய இயலவில்லை. எனினும், நிலங்களின் விளைவின் அளவைக்கொண்டுதான் அவற்றின் தரங்கண்டே அதிகாரிகளால் அக்காலத்தில் நிலவரி விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தேற்றம்.

இராசராச சோழனது ஆணையின்படி நிலங்களை அளந்து அவற்றிற்கு வரி விதிக்கப் பெற்ற காலத்தில் ஒவ்வோர் ஊரிலும் சில சில இடங்கள் வரி விதிக்கப்படாமல் ஒதுக்கப்பெற்று விட்டன என்பதும் கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. அங்ஙனம் ஒதுக்கப்பட்டவை ஊர் நத்தம், கம்மாளச்சேரி, வண்ணாரச்சேரி, ஈழச்சேரி, வெள்ளான் சுடுகாடு, பறைச்சேரி, பறைச்சுடுகாடு, ஊர்நிலத் தூடறுத்துப்போன வாய்க்கால், சீகோயில், ஐயன்கோயில், பிடாரி கோயில், திருமுற்றம், தேவர்திருமஞ்சனக் குளம், ஊருணி, கழனிக்குளம், நந்தவனம், களம், கொட்டகாரம், ஓடை, சுடுகாட்டுக்குப் போகும்வழி, ஆறு, ஆறிடுபடுகை, பெருவழி,

---

* S. I. I. Vol. VIII, No 701.

மன்றம், கன்றுமேய்பாழ், மனை, மனைப்படப்பை, கடை, கடைத்தெரு, கிடங்கு, காடு, உவர்நிலம் என்பனவாம். இவற்றை ஆராயுங்கால் அக்காலத்தில் விளைநிலங்களுக்கு மாத்திரம் வரி விதிக்கப்பட்டனவேயன்றிப் பிற நிலங்களுக்கு வரி விதிக்கப்படவில்லை என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

ஒவ்வோர் ஊரும் இவ்வளவு வேலி நிலப்பரப்புடையது என்பதை அளந்தறிந்து அதிலிருந்து மேலே குறிப்பிட்ட வரி விதிக்கப்பெறாத இடங்களின் நிலப்பரப்பைக் கழித்துக் கொண்டு எஞ்சிநின்ற விளைநிலங்களுக்குத்தான் நிலவரி விதிக்கப்பட்டது என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது.

நிலவளம் மாறுமிடத்து நிலத்தின் தரத்தை மாற்றி வரியை உயர்த்துவதும் குறைப்பதும் உண்டு என்பதும், ஒரு போகநிலம், இரண்டு அல்லது மூன்றுபோக நிலமாக ஆக்கப்படின் அதன் வரியை உயர்த்துவது வழக்கம் என்பதும் கல்வெட்டுக்களால் உணரக் கிடக்கின்றது. எனினும், எத்தகைய மாறுதல்களுக்கு விளைநிலங்கள் உட்பட்டாலும் அந்நிலங்களின் வரியைமாத்திரம் மாற்றி அமைக்காமல் ஒரே நிலையில் வைத்திருப்பதும் உண்டு என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. அங்ஙனம் ஒரே நிலையில் அமைந்துள்ள நிலவரி அந்நாளில் 'நிலையிறை'[1] (Permanent Settlement) என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு விதிக்கப்பெற்ற நிலவரியை 'நின்றிறை' என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுவதும் உணரற்பாலதாகும்.[2]

முதற்குலோத்துங்க சோழனது பதினாறும் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 1086-ல் சோழ இராச்சியம் முழுமையும் இரண்டாம்முறை அளந்து கணக்கெடுக்கப் பட்டுள்ளது. இந்நிகழ்ச்சியை 'நம் உடையார் சுங்கந்தவிர்த்தருளின குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு(யாண்டு)௰௬ ஆவது திருவுலகளந்த கணக்குப்படி நீங்கல் நீக்கிப் பணைநின்ற கொல்லையும்

1. Ins. 356 of 1924. the Colas, Vol. II.
2. S. I. I; Vol. III, No. 205 line 76. (Page 403)

உவரும் உப்புமண்ணும் ஆய் அறுகெழுந்த படுதரையும் என்று அளந்தநிலத்து,[1] எனவும் 'சுங்கந்தவிர்த்த குலோத் துங்க சோழதேவர்க்குப் பதினறுவ தளக்கக் குறைந்த நிலத்தொடு'[2] எனவும் போதரும் கல்வெட்டுப் பகுதிகளால் நன்கறியலாம். இந்நில அளவும் இரண்டு ஆண்டுகளில் நிறைவேறி அரசிறை விதிக்கப் பெற்றது என்பது, ' உடையார் சுங்கந் தவிர்த்தருளின குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யஅ - ஆவது இறைகட்டின காணிக்கடன், என் னும் திருவீழிமிழலைக் கல்வெட்டொன்றால்,[3] பெறப்படு கின்றது.

இவ்வேந்தன் காலத்தில் நிலம் அளந்தகோல் 'திருவுல களந்த ஸ்ரீ பாதக்கோல்' என்று வழங்கப்பெற்றது என்பது வட ஆர்க்காடு ஜில்லா திருவோத்தூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட் டால் புலப்படுகின்றது.[4] திருவுலகளந்த ஸ்ரீ பாதத்தை யுடைய திருமாலே குலோத்துங்கனுக அவதரித்தனர் என்பது அந்நாளிலிருந்த அறிஞர்களது கருத்தாதலின், குலோத்துங்கனது திருப்பாதத்தையே ஓரடியின் அளவாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட இந்த அளவுகோல் இப்பெயர் எய்தியது போலும்.

முதற் குலோத்துங்க சோழனது திருவாணையின்படி சோழ இராச்சியம் முழுவதும் அளந்து கணக்கெடுக்கப் பட்ட காலத்தில் அதனைச்செய்து முடித்த அரசியல் அதிகாரி இருவருடைய பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படு கின்றன. அவர்களுள் ஒருவன் திருவேகம்ப முடையானுன உலகளந்த சோழப் பல்லவரையன் என்பான்.[5] இவன், சோழமண்டலத்துத் திருவழுந்தூர்நாட்டுத் தேவூரினன்; குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் ஒரு நாட்டின் தலைவனுக விளங்கியவன். இவன் தலைமையில் இராச்சியம் அளக்கப்

1. Ibid. Vol. V, No. 990.
2. Ibid, Vol. VI, No. 34.
3. சோழவமிச சரித்திரச் சுருக்கம், பக். 58.
4. S. I. I., Vol. VII, No. 96.
5. Ins. 132 of 1929-30.

பெற்றமை பற்றி இவனுக்கு உலகளந்த சோழப் பல்ல வரையன் என்ற பட்டம் இவ்வேந்தன் வழங்கியிருப்பது குறிப்பிடதக்க தொன்றும். மற்றையோன், குளத்தூருடை யான் உலகளந்தானான திருவரங்கதேவன் ஆவன்.[1] இவ னும் உலகளந்தான் என்ற பட்டம் பெற்றுள்ளமை அறியத் தக்கது. இவனைப்பற்றிய பிற செய்திகள் இப்போது தெரிய வில்லை. இவ்விருவரே யன்றி வேறு அதிகாரிகள் சிலரும் இவ்வேலையில் அரசாணையின்படி ஈடுபட்டிருத்தல் கூடும், அவர்களைப்பற்றியும் ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா பட்டுக்கோட்டைத் தாலூகாவில் இந் நாளில் கோயிலூர் என்னும் பெயருடன் நிலவும் திருவுசாத் தானத்தில் காணப்படும் சில கல்வெட்டுக்களால்[2] மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் முப்பத்தெட்டாம் ஆண்டிலும் சோழ இராச்சியம் ஒரு முறை அளந்து கணக் கெடுக்கப்பட்டது என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இந்நில அளவு சோழர்களின் ஆட்சியில் மூன்றாம் முறையாக கி. பி. 1216-ல் நடைபெற்றதாகும். இச்செய்தி, மூன்றாம் இராசேந் திரசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில்தான்[3] காணப் படுகின்றது. இதனைத் தெளிவாக உணர்த்தக்கூடிய வேறு ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. இதுகாறும் எடுத்து விளக் கியவாற்றால் சோழர் காலத்தில் முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சியில் கி.பி 1001-இல் ஒருமுறையும் முதற்குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1086-இல் ஒருமுறையும் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1236-இல் ஒரு முறையும் சோழ இராச்சியம் முழுமையும் அளந்து கணக் கெடுக்கப் பெற்றமை ஒருவாறு உணரக்கிடத்தல் காண்க.

---

1. Ins. 340 of 1917.
2. Ins. Nos. 188, 208 and 216 of 1908.
3. Ibid.

5. நிலவுரிமை

சோழரது ஆட்சிக்காலத்தில் நிலங்களை அனுபவித்து வந்தோரின் உரிமையை அடிப்படையாக வைத்து அந் நிலங்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள், உழவுத்தொழிலையே வழி வழியாக மேற்கொண்டு நிலங்களை அனுபவித்து வந்த குடிகளுக்கே உரிமையுள்ள வெள்ளான் வகை ஒன்ருகும். இவ்வகை நிலங்களுக்குக் குடிமக்கள் அரசிறை செலுத்தவேண்டும். அது பற்றியே இந்நிலங் களைத் திறப்பு என்று வழங்கியுள்ளனர். இக்காலத்தில் 'ரயட்வாரி' முறையில் (Ryotwari System) மிராசு உரிமையுடன் அனுபவிக்கப்பட்டுவரும் நிலங்கள் எல்லாம் மேலே குறிப்பிட்ட திறப்பு வகையாகிய வெள்ளான் வகை யைச் சேர்ந்தனவேயாம். இவ்வகையில் நிலங்களை, அனுப விக்கும் குடி மக்கள் 'இறைகுடிகள்' என்று கூறப்பட்டுள் ளனர். இவர்களுள் குறைந்த நிலமுடையவர்கள் தாமே உழவுத்தொழிலை நேரில் செய்து வந்தனர். அதிக நில முடையவர்கள் பிற குடிகளைக்கொண்டு தம் நிலங்களை உழுவித்து வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள் பெருங்குடிகள் என்றும் அந்நாளில் வழங்கப்பட்டுள்ளனர். ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் இவ்விருவகையினரையும் உழுதுண்போர் உழுவித்துண்போர் என்று பிரித்துணர்த்துவது அறியத் தக்கது.

மற்ருெருவகை நிலங்கள், தானமாக அளிக்கப் பெற்ற வையாகும். அவை, தேவதானம், திருவிடையாட்டம், பள்ளிச் சந்தம், மடப்புறம், சாலாபோகம் பிரமதேயம் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் தேவதானம் என்பது, சிவன் கோயில்களுக்கு அளிக்கப்பெற்ற நிலம்; திருவிடை யாட்டம் என்பது, திருமால் கோயில்களுக்குக் கொடுக்கப் பெற்ற நிலம்; பள்ளிச்சந்தம் என்பது, சைனகோயில் களுக்கும் பௌத்த கோயில்களுக்கும் விடப்பெற்ற நிலம்; மடப்புறம் என்பது, மடங்களுக்குக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலம்; சாலா போகம் என்பது, அபூர்விகள், அந்தணர்கள்,

சிவயோகிகள் முதலானோர்க் குணவுகொடுக்கும் அறச்சாலை களுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிலம் ; பிரமதேயம் என்பது, வேதங் களையும் சாத்திரங்களையும் நன்கு பயின்று சீலமும் புலமை யும் படைத்த பார்ப்பனர்க்கு வழங்கப்பெற்ற நிலம். இவ்வகை நிலங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் இறையிலி நிலங் களாகவே செய்யப்படுவது வழக்கம். இவற்றை இறையிலி யாகப் பெற்றவர்கள் அரசாங்கத்திற்கும் ஊர்ச்சபைக்கும் எத்தகைய வரியும் கொடாமல் இவற்றை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாம். எனினும், இறையிலி நிலங்கள் பெற்ற வர்களிடத்தும் ‘இறையிலிக்காசு’ என்ற ஒரு சிறுவரி அரசாங்கம் வாங்கிவந்தது என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது.

பிறிதொருவகை நிலங்கள், சில குறிப்பிட்ட காரியங் களைச் செய்தற் பொருட்டு அவற்றைச் செய்து வருவோர்க் குக் கொடுக்கப் பெற்றவையாகும். இவற்றை, சீவிதம், போகம், விருத்தி, காணி, பற்று, புறம், பட்டி, முற்றூட்டு என்று அக்காலத்தில் வழங்கிவந்தனர்.

சோழரது ஆட்சியில் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு அர சாங்கக் கருவூலத்திலிருந்து திங்கள் தோறும் சம்பளம் கொடுக்கும் வழக்கம் இல்லை என்பது முன்னர் விளக்கப் பட்டுள்ளது. அவர்களது தகுதிக் கேற்றவாறு அன்னோர் வாழ் நாள் முழுவதும் அனுபவித்துக் கொள்ளும்படி சோழ மன்னர்களால் அளிக்கப்பெற்ற நிலமே சீவிதம் எனப்படும்*. அதனைப்பெற்று வாழ்ந்துவந்த அரசியல் அதிகாரிகள், குறிப்பிடத்தக்க பெருந் தொண்டுகளை அரசாங்கத்திற்குச் செய்து அவற்றால் பேரும் புகழும் பெற்றிருப்பாராயின் அவர்கள் காலத்திலேயே அந்நிலத்தைச் சீவித வகையி லிருந்து மாற்றி அவர்களும் அவர்களுடைய வழியினரும் அனுபவித்துக்கொள்ளுமாறு இறையிலியாகக் கொடுத்து விடுவது உண்டு. அத்தகைய சிறந்த அதிகாரிகள் இறந்து போய்விட்டால் சீவிதமாகவுள்ள நிலங்களைப் பிரித்து அவர்

* திருகோயிலில் மெய்காவல் பணிபுரிவோனுக்குக் கொடுக்கப் படும் நிலமும் சீவிதம், என்று வழங்கியுள்ளது.

களுடைய மனைவி மக்களுக்கும் உடன் பிறந்தார்க்கும் இறையிலி நிலமாக வழங்குவது உண்டு என்பது, சில கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியப்படுகின்றது. திருக்கோயில்களிலும், சிற்றூர் பேரூர்களிலும், அம்பலங்களிலும் சில குறிப்பிட்ட காரியங்களை நாள்தோறுமாவது திங்கள்தோறுமாவது ஆண்டு விழா நாட்களிலாவது செய்துவரும் பொருட்டு அவரவர் வாழ்நாள் முழுவதும் அனுபவித்துக் கொள்ளுமாறு அன்னோர்க்கு அளிக்கப்பட்ட நிலங்கள், போகம், விருத்தி, காணி, பேறு, புறம், பட்டி, பற்று முதலான பேர்களையுடையனவாயிருந்தன. இவைகள், அரசர்களாலும், அரசியல் தலைவர்களாலும், கிராமசபையாராலும், கோயில் அதிகாரிகளாலும், பிற செல்வர்களாலும் கொடுக்கப் பெற்றனவாகும். இவையெல்லாம் இறையிலி நிலங்களே என்பது தேற்றம்.

திருக்கோயில்களில் அருச்சனை செய்யும் பொருட்டுச் சிவவேதியர்க்கும், ஆதுரசாலைகளிலிருந்து பொதுமக்களுக்கு வைத்தியம் செய்யும் பொருட்டு மருத்துவர்கட்கும், விழா நாட்களில் ஆரியக்கூத்து நிகழ்த்தும் பொருட்டுக் கூத்தச் சாக்கையர்க்கும் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள், முறையே அர்ச்சனுபோகம், வைத்தியபோகம், நிருத்தபோகம் என்று வழங்கிவந்தன. ஊர்களில் இரவில் அம்பலத்தமர்ந்து பாரதம் படித்து விரிவுரை நிகழ்த்தும் பொருட்டுப் புலவர்கட்கும், திருக்கோயிலில் வேதம் ஓதுவதற்கும் புராணங்கள் படித்தற்கும் அந்தணர்கட்கும் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள், முறையே பாரதவிருத்தி, பட்டவிருத்தி எனவும் வழங்கின என்று தெரிகிறது.

திருக்கோயில்களில் ஆடல்பாடல்களை நிகழ்த்தும் பதியிலார்க்கும், அவர்களை ஆட்டுவிக்கும் ஆடலாசிரியனாகிய நட்டுவனுக்கும், ஆரியக்கூத்தாடும் கூத்தச்சாக்கைக்கும், தமிழக் கூத்து ஆடுவோனுக்கும், வீணை வாசிப்போனுக்கும், மத்தளங் கொட்டும் மெய்ம்மட்டிக்கும், இசைபாடும் முரலியனுக்கும், ஒருகட்பறை கொட்டும் உவச்சனுக்கும், கணக்கெழுதும் கணக்கனுக்கும், திருப்பதிகம் விண்ணப்பம் செய்யும் ஓதுவார்க்கும் கொடுக்கப்பட்ட இறையிலி நிலங்கள், முறையே பதியிலார்காணி, நட்டுவக்காணி, சாக்கைக்

காணி, கூத்தாட்டுக்காணி, வீணைக்காணி, மெய்ம்மட்டுக் காணி, முரலியக்காணி, உவச்சக்காணி, கணக்கக்காணி, திருப்பதிகக்காணி என்று வழங்கி வந்தன என்பதைக் கல் வெட்டுக்களால் நன்குணரலாம். தளிச்சேரிப் பெண்டு களாகிய பதியிலார்க்கும் தேவரடியார்க்கும் இசைப்பயிற்சி யளித்துவந்த பாணர்க்குக் கொடுக்கப்பெற்ற இறையிலி நிலம் பாணக்காணி எனக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஊர்களிலிருந்த அம்பலங்களை மெழுகி நாள்தோறும் தூய்மை செய்யும் பணிமகளுக்கும் அவ்வம்பலங்களில் குடி தண்ணீரும் அக்கினியும் சேமித்து ஊரார்க்கு வேண்டும் போது கொடுத்துதவும் பணிமகனுக்கும் அளிக்கப்பட்ட இறையிலி நிலங்கள் முறையே மெழுக்குப்புறம், அம்பலப் புறம் எனக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சில அறங்களைச் செய்தற் பொருட்டுக் கிராம சபையாரிடத்தும் குறிப்பிட்ட சிலரிடத்தும் கொடுக்கப்பட்ட இறையிலி நிலங் கள் அறப்புறம் என்று வழங்கின. போரில் உயிர்துறந்த வீரர்களுடைய மனைவி மக்களுக்கு அரசர்களும் தலைவர்களும் வழங்கிய நிலங்கள் உதிரப்பட்டி எனவும், ஏரிகளை ஆண்டு தோறும் வெட்டியும் கரைகட்டியும் பாதுகாத்தற் பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் ஏரிப்பட்டி எனவும் வழங்கி வந்தன. அரசர்கள் விரும்பியபோது படைகளை அனுப்பி உதவிபுரியும் பொருட்டு அப்படைகளின் தலைவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிலங்கள் படைப்பற்று, வன்னியப்பற்று என்று வழங்கின. ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட விருத்தி, காணி, போகம், புறம் முதலியவை எல்லாம் ஒரு பொருளனவாம் என்பது நுணுகி நோக்குவார்க்குப் புலப்படாமற் போகாது. இவ்வுண்மையை, பாரதவிருத்தி பாரதப்புறம் எனவும், நட்டு வக்காணி நிருத்தபோகம் எனவும், வைத்தியபோகம் வைத் திய விருத்தி எனவும், பாணக்காணி பாணசீவிதம் எனவும் கல்வெட்டுக்களில் வேறுபாடில்லாமல் குறிக்கப்பட்டிருப்ப தாலும் நன்கறியலாம்.

இவையனைத்தும் பிற்காலக் கல்வெட்டுக்களில் மானியம் என்ற பெயரால் கூறப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கதாகும். கிராமங்களில் பொது ஊழியங்கள் புரிந்துவருவோர்க்குக்

கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஊர்ப்பொது நிலங்கள் மானியங்கள் என்று வழங்கப்பெற்று வருதலை இக்காலத்தும் காணலாம்.

தேவதானம், பிரமதேயம், மடப்புறம், திருவிடையாட்டம், பள்ளிச்சந்தம் ஆகியவற்றை அரசர்களாதல், அரசியல் தலைவராதல், ஊர்ச்சபையாராதல் இறையிலி நிலங்களாகவே வழங்கிவிடுவது வழக்கம். நாட்டிலுள்ள செல்வர்கள் அவற்றை வழங்குவாராயின் அவற்றிற்குரிய அரசிறையின் பொருட்டு அவர்களிடம் முதற்பொருள் பெற்று அத் தொகையினுல் கிடைக்கும் பலிசை (வட்டி)யைக் கொண்டு அரசாங்கத்திற்குச் சேரவேண்டிய நிலவரியை ஆண்டு தோறும் ஊர்ச்சபையார் செலுத்தி வருவார்கள். இங்ஙனம் சபையாரால் வாங்கப்பட்ட முதற்பொருளுக்கு 'இறை காவல்' என்னும் பெயர் அந்நாளில் வழங்கிவந்தது. மேலே குறிப்பிட்ட தேவதானம், பிரமதேயம் முதலான நிலங்களுக் குப் பொதுமக்கள் தம் ஊரில் தமக்குள்ள பங்கு வீதப்படி அரசிறை செலுத்துவதாக ஒப்புக்கொண்டு அவ்வாறே ஆண்டுதோறும் செலுத்தி வருவதும் உண்டு. இத்தகைய தேவதான பிரமதேய நிலங்கள்; ஊர்கீழ் இறையிலி என்று கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இறையிலி, இறைகாவல், ஊர்கீழ் இறையிலி ஆகிய இம்மூன்றினுள் ஒன்றின் கீழும் அமையாத தேவதானம் பிரமதேயம் திருவிடையாட்டம், பள்ளிச்சந்தம், மடப்புறம் ஆகியவற்றிற்கு அரசிறையும் பிறவரிகளும் வாங்கப்பட்டு வந்தன.

இம்மூன்றின் கீழும் அமைந்த எந்த நிலங்களுக்கும் ஊர்ச்சபையார் தம் அதிகார எல்லைக்குள் வாங்கி வந்த ஊரிடு வரிப்பாடு, சபா விநியோகம் ஆகிய வரிகளை வசூலிப் பது வழக்கமில்லை என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலனாகின்றது.

வெள்ளான்வகை யொழிந்த பிறவகை நிலங்களில் பலவற்றிற்கு அக்காலத்தில் காராண்மை, மீயாட்சி என்ற இருவேறு உரிமைகள் இருந்தன என்று தெரிகிறது. காரண்மை என்பது, பயிரிடும் குடிகளது உரிமையாகும்;

மீயாட்சி என்பது, நிலத்தின் சொந்தக்காரரது உரிமை யாகும். இக்காலத்தில் காராண்மை என்பது குடிவாரம் எனவும், மீயாட்சி என்பது மேல்வாரம் எனவும் வழங்குகின்றன.

அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு அரசர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருந்த சீவிதங்களிலும் இரு பிரிவுகள் இருந்தன என்று தெரிகிறது. ஒன்று, சீவிதம் பெற்றிருக்கும் அதிகாரிகள், அரசாங்கத்திற்குரிய நிலவரி முதலான வரிகளை மாத்திரம் அந்நிலங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் குடிகளிடமிருந்து ஆண்டுதோறும் வாங்கிக்கொள்வது ; மற்றொன்று, சீவிதமாகத் தமக்குக் கிடைத்துள்ள நிலங்களை இறையிலியாகத் தாமே நேரில் அவ்வதிகாரிகள் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதாகும்.

அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும் பிறருக்கும் நிலவரி முதலானவற்றை மாத்திரம் வாங்கிக்கொள்ளும்படி அரசரால் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் 'இறை நீங்கல்' எனவும், இறையிலியாகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் 'இறை இறங்கல்' எனவும் அரசாங்க வரிப்புத்தகத்தில் குறிக்கப்படுவது அக்கால வழக்கம் என்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

இறையிலியாக அமைந்த தேவதானத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் எல்லாம், அவ்வாறமைந்த பிரமதேயம், பள்ளிச்சந்தம் முதலியவற்றிற்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைத் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளோடு அன்பிற் செப்பேடுகளையும் ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்து பார்ப்போர் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். பார்ப்பனர், அரசரிடத்தும் பிறரிடத்தும் பிரமதேயமாக வாங்கிய ஊரிலுள்ள நிலங்களைத் தம்தம் பங்கு வீதப்படி அனுபவித்துக்கொண்டு வருவது வழக்கம். அவ்வூருக்குப் பிரமதேயம் என்று பெயர் வழங்கியது.

ஓர் அந்தணரே ஒரு கிராமம் முழுவதையும் பிரமதேயமாகப்பெற்று இறையிலி உரிமையுடன் அனுபவித்தால் அவ்வூர் ஏகபோகப் பிரமதேயம் என்று கூறப்படுவது வழக்கம். சுந்தர சோழனுக்கு அமைச்சனாக விளங்கியவனும்

மழ நாட்டு அன்பில் என்ற ஊரில் வாழ்ந்தவனும் ஆகிய அநிருத்த பிரமாதி ராசனுக்கு அவ்வேந்தனால் திருவழுந்தூர் நாட்டில் இறையிலியாக வழங்கப்பட்ட கருணாகர மங்கலம் என்னும் ஊர் ஏகபோகப் பிரமதேயவகையைச் சேர்ந்த தாகும்.

சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி பிரமதேயமாகவும் இருந்தன என்று தெரிகிறது. திருவிடைமருதூர்க்கண்மையிலுள்ள திருவிசலூர், திரைமூர், கண்டியூர்க்குக் கிழக்கேயுள்ள திருவேதிகுடி முதலான ஊர் கள் தேவதான பிரமதேயங்களாக இருந்தன என்பதைக் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன.

சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி பிறவகுப்பினர்க்குரிய வெள்ளான் வகை நிலமாகவும் இருந்துள்ளன. திருவையாற்றிற்கு அண்மையிலுள்ள திரு நெய்த்தானம், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருவடந்தை முதலான ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி வெள்ளான்வகையாகவும் இருந்தன என்பது அவ்வூர் களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியப்படுகின்றது.

சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி பிரமதேயமாகவும் மற்றொரு பகுதி வெள்ளான் வகையாகவும் இருந்துள்ளன. இக் காலத்தில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் இராசகிரி என வழங்கும் இராசகேசரிச் சதுர்வேதிமங்கலம், செங்கற்பட்டு ஜில்லா விலுள்ள வேளச்சேரி முதலான ஊர்களில் ஒரு பகுதி பிரம தேயமாகவும் மற்றொரு பகுதி வெள்ளான் வகையாகவும் இருந்தன என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பிரமதேயமும் வெள்ளான் வகையும் கலந் திருந்த ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஊராட்சி நடத்துவதற்கு இரண்டிரண்டு சபைகள் தனித்தனியாக இருந்துவந்தன. அவ்விருவேறு சபைகள் சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையும் ஊரவையுமாகும். ஒரே கிராமத்தில் இரு சபைகள் ஊராட்சி நடத்தி வருவதில் சில இடர்ப்பாடுகள் காணப்பட்டமையால் அத்தகைய கிராமங்களை ஒரே சபையின் ஆட்சியின்கீழ் அமைத்தல்வேண்டும் என்ற எண்ணம் முதல் இராச ராச

சோழனுக்குத் தோன்றியதாகத் தெரிகிறது. அவ்வாறு செய்யவேண்டுமானுல் பிரமதேயப் பகுதியை அனுபவிக்கும் பார்ப்பனரையும் வெள்ளான் வகை நிலங்களுக்குரிமையாளராகிய பிறவகுப்பினரையும் சேர்த்துக் கிராமசபை அமைத்தல் வேண்டும். இவ்விரு பகுதியிலுள்ளவர்கள் ஒருங்கே ஒரேசபையில் உறுப்பினராகி ஊராட்சி நடத்தும் உட்கழகங்களில் அமர்வதற்கு உறுப்பினர்க்குரிய தகுதி பற்றிய விதிகள் இடங்கொடுக்கவில்லை. அதனுல், பார்ப்பனர் ஊர்களில் கிராம ஊழியத்தின் பொருட்டுப் பணிமக்கட்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மானியங்கள் தவிர, மற்ற வகுப்பினர் வெள்ளான்வகையில் அனுபவித்துவரும் நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் விற்றுவிடவேண்டுமென்று அவ்வேந்தன் ஓர் உத்தரவு செய்யும் நிலைமை ஏற்பட்டதென்று தெரிகிறது. அவ்வுத்தரவை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஓர் அதிகாரியும் நியமனஞ் செய்யப்பட்டுள்ளான் என்பது கருந்திட்டைக்குடிக் கல்வெட்டொன்ருல் புலப்படுகின்றது. அத்தகைய ஊர்களிலுள்ள பிற வகுப்பினருடைய நிலங்களை அவ்வவ்வூரிலுள்ள பார்ப்பனராதல், கிராம சபையாராதல் விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது இராசராச சோழனது கருத்துப் போலும். வெள்ளான்வகை நிலவுரிமையாளர் தம் நிலங்களுக்குரிய விலைப் பொருளைப்பெற்று வேறு ஊர்களில் நிலங்கள் வாங்கி அனுபவிப்பதற்குத் தடையொன்றுமில்லை என்று தெரிகிறது. இவ்வாறு விற்கப்பட்டு வந்த நிலங்களுள் இராசகேசரிச் சதுர்வேதி மங்கலத்திலிருந்த பிற வகுப்பினரின் நிலங்கள் சிலவற்றை முதல் இராசராச சோழனுடைய தமக்கையார் குந்தவைப் பிராட்டியார் விலைக்குப் பெற்று அவற்றைக் கருந்திட்டைக்குடித் திருக்கோயிலில் திருநுந்தாவிளக்கு எரித்தற்கு நிவந்தமாக அளித்தனர் என்பது அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. முதல் இராசராச சோழனது உத்தரவும் இக்கருந்திட்டைக்குடிக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டிருப்பது அறியற்பாலதொன்ரும்.

முதல் இராசராச சோழனுடைய புதல்வனுகிய கங்கை கொண்ட சோழன் ஆட்சிக் காலத்திலும் பார்ப்பனர் ஊரில்

இருந்த பிறவகுப்பினரின் நிலங்கள் விற்கப்படவேண்டும் என்ற உத்தரவு நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தது என்று தெரிகிறது. செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள வெளிச்சேரியிலிருந்த மற்ற வகுப்பினரின் நிலங்கள் அரசனது ஆணையின்படி அவ்வூரிலுள்ள திருத்தண்டீச்சுரமுடையார் கோயிலுக்கு விற்கப்பட்டன என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறு சோழ மன்னர்கள் வெள்ளான்வகை நிலங்களைப் பிரமதேயமாகவும் தேவதானமாகவும் மாற்றியமை போல் பிரமதேயங்களை வெள்ளான்வகையாகவும் தேவதானமாகவும் மாற்றிய நிகழ்ச்சிகளும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. வடஆர்க்காடு ஜில்லாவில் பிரமதேயமாயிருந்த பழையனூரை வெள்ளான்வகையாக மாற்றி அதற்குக் குடிகள் கொடுக்க வேண்டிய அரசிறையை வடதிருவாலங்காட்டுச் சிவன் கோயிலுக்கு ஆண்டுதோறும் நிலை இறையாகச் செலுத்தி வருமாறு கங்கை கொண்ட சோழன் உத்தரவு செய்ததைத் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளால் நன்கறியலாம். இவ்வேந்தனுடைய புதல்வனாகிய சுந்தர சோழ பாண்டியன் என்பான், பாண்டி மண்டலத்திற்கும் சேர மண்டலத்திற்கும் அரசப் பிரதிநிதியாக மதுரைமாநகரில் வீற்றிருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்த காலத்தில் பிரமதேயமாயிருந்த ஐந்து வேலி நிலத்தை வெள்ளான்வகையாக மாற்றி அதற்குரிய அரசிறையைத் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள திருவாலீசுவரத்துக் கோயிலுக்குக் குடிகள் ஆண்டுதோறும் கொடுத்து வருமாறு செய்தமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டால் உணரக்கிடக்கின்றது. தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள பெண்ணைகடத்திற்கண்மையில் பிரமதேயமாக அனுபவிக்கப்பட்டு வந்த கூடலூர் என்னும் ஊரை இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் தேவதானமாக மாற்றி எதிரிலிசோழநல்லூர் என்று பெயரிட்டு, அவ்வூரிலுள்ள தூங்கானைமாடத் திருக்கோயிலின் வழிபாட்டுச் செலவிற்காக வழங்கினான் என்று அங்குக் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கின்றது. இவ்வாறு நிலவுரிமைகளை மாற்றியமைக்க நேரும்போதெல்லாம் அந்நிலங்களுக்குப் பதிலாக வேறு நிலங்களையாதல்

அவற்றிற்குரிய விலைப் பொருளையாதல் உரியவர்களுக்குச் சோழ மன்னர்கள் கொடுத்து வந்தனர் என்று தெரிகிறது.

சோழ மன்னர்கள் கோயில்களுக்குத் தேவதானம் அளிக்குங்கால், சில சமயங்களில் அவ்வூரிலுள்ள குடிகளையும் அவர்களுக்குரிய பழைய உரிமையோடு அக் கோயிலுக்குக் கொடுத்து விடுவதும் உண்டு. அத்தகைய தேவதானம் அக் காலத்தில் குடிநீங்காத் தேவதானம்[1] என்று வழங்கிவந்தது.

வட வெள்ளாற்றிற்கும் தென் பெண்ணையாற்றிற்கும் இடையிலுள்ள திருமுனைப்பாடி நாட்டிலிருந்து வேறு நாடுகளுக்குப் போய் அங்கேயே தங்கிவிட்டவர்களுடைய நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் பறிமுதல் செய்து, அவ்வவ்வூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் குடிகளுக்குக் கொடுத்துப் பயிரிடச் செய்து, ஆண்டுதோறும் அவர்களிடம் அரசிறை வாங்க வேண்டும் என்று கங்கை கொண்ட சோழன் கி.பி.1027-இல் செய்த உத்தரவு ஒன்று, தென்னார்க்காடு ஜில்லா திருக்கோவலூர்த் தாலூகாவிலுள்ள ஏமப்பேறூர்க் கோயிலில்[2] பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், பண்டைக் காலத்தில் சோழர் முதலான தமிழ் வேந்தர்கட்கு அன்னோர் ஆட்சி புரிந்த நாடுகளில் எத்துணை நிலவுரிமை இருந்து வந்தது என்பது நன்கு புலனாதல் காண்க. திருமுனைப்பாடி நாட்டில் சில ஊர்களில் குடிமக்கள் தங்காமல் ஓடிவிட்டமைபற்றி இவ் வுத்தரவு பொதுவில் செய்யும்படி நேர்ந்தது போலும்.

---

1. S. I. I., Vol. VIII. No. 244.
2. Ins. 531 of 1921.

6. நீர்வளமும் நீர்ப்பாசனமும்

வான்பொய்ப்பினும் தான்பொய்யாத காவிரியாறும் அதன் கிளைகளாக நிலவும் பல பேராறுகளும் சோழ மண்டலத்தை என்றும் குன்ருத வளம் படைத்த பெரு நாடாக்கி, 'மேதக்க-சோழ வளநாடு சோறுடைத்து' என்று புகழ்ந்து கூறுமாறு செய்துள்ளமை அறியற்பாலதாகும். இதுபற்றியே, இந்நாட்டைக் காவிரி நாடு எனவும் பொன்னி நாடு எனவும் புலவர் பெருமக்கள் கூறியுள்ளனர். நிறை மொழி மாந்தராகிய இளங்கோவடிகள்,

'வாழியவன்றன் வளநாடு மகவாய் வளர்க்குந் தாயாகி
ஊழியுய்க்கும் பேருதவி யொழியாய் வாழி காவேரி'

என்று வாழ்த்தியவாறு இப்பேராறு பண்டைக்காலம் முதல் சோழ நாட்டைச் செழிப் பித்து வளங்கொழிக்கும் நிலையில் வைத்துப் பேருதவியாற்றி வருதலை யாவரும் அறிவர்.

கடைச்சங்க காலத்தில் பெருவீரமும் பேராற்றலும் படைத்து விளங்கிய சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானை முடத்தாமக்கண்ணியார் என்ற புலவர் பெருமான்,

'குன்றெனக் குவைஇய குன்ருக் குப்பை
கடுந்தெற்று மூடையின் இடங்கெடக் கிடக்குஞ்
சாலிநெல்லின் சிறைகொள் வேலி
யாயிரம் விளையுட்டாகக்
காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே'

என்று தம் பொருந ராற்றுப் படையில் பாராட்டியுள்ளனர். இதில் காவிரியாறு சோழ நாட்டை வளம்படுத்திப் பாதுகாத்து வருவதையும் அத்தகைய சிறந்த நாட்டைச் சோழன் கரிகாற் பெருவளத் தான் தனக்கே யுரியதாகக்கொண்டு விளங்குவதையும் ஆசிரி யர் முடத்தாமக்கண்ணியார் தெளிவாகக் கூறுதல் காணலாம். இப்பெருவேந்தனே காவிரியின் இருமருங்கும் கரையெடுப் பித்து அதனை நாட்டிற்குப் பயன்படும்படி செய்து புகழ்

எய்தியவன். இதுபற்றியே இவனைப் 'பொன்னிக்கரைகண்ட பூபதி' என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி யாகிய ஒட்டக்கூத்தர் விக்கிரமசோழ னுலாவில் புகழ்ந்துள்ளனர். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டினில் வரையப் பெற்ற புண்ணிய குமாரனுடைய மேல்பாட்டுச் செப்பேடுகளிலும் பதினோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வெளிவந்த கங்கை கொண்ட சோழனுடைய திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலும் வீர ராசேந்திர சோழ னது கன்னியா குமரிக் கல்வெட்டிலும் கரிகாலன் காவிரிக்குக் கரை அமைத்து அதன் வெள்ளத்தைத் தடுத்து நாட்டிற்கு நலம் புரிந்தமை கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வேந்தன் அவ்வரிய செயலை எவ்வாண்டில் நிறைவேற்றினான் என்பதை,

'தொக்க கலியின்மூ வாயிரத்துத் தொண்ணூற்றில்
மிக்க கரிகால வேந்தனுந்தான் – பக்கம்
அலைக்கும் புகழ்ப் பொன்னி யாறுகரை கண்டான்
மலைக்கும் புயத்தானும் வந்து'

என்ற பழைய வெண்பா வினால் நன்கறியலாம். இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு கணக் கிடுமிடத்து, கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதியில் கரிகாற் பெருவளத்தான் காவிரியாற்றிற்குக் கரை அமைத் திருத்தல் வேண்டும் என்று கொள்ளக் கிடக்கின்றது. மேலே குறித்துள்ள வெண்பாவின் முதலடியில் 'தொக்க சகனிற் றொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றில்' என்ற மற்றொரு பாடம் காணப்படுகின்றது. இதனை நோக்குங்கால் கி. பி. 1068-ஆம் ஆண்டில் கரிகாலன் என்ற பெயருடைய சோழ மன்னன் ஒருவன் காவிரிக்குக் கரை கட்டுவித்தான் என்பது புலனா கின்றது. இக்காலப் பகுதியில் சோழ இராச்சியத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தவன் கங்கை கொண்ட சோழனுடைய புதல்வனாகிய வீர ராசேந்திர சோழனேயாவன். இவ்வேந்த னுக்கும் கரிகாலன் என்ற பெயர் வழங்கியுள்ளது. எனினும், ரேநாண்டுச் சோழனாகிய புண்ணிய குமாரனது மேல்பாட்டுச் செப்பேட்டில் கரிகாற் சோழன் காவிரிக்குக் கரை அமைத்த செய்தி காணப்படுவதால் அந்நிகழ்ச்சி கி. பி, ஏழாம் நூற் றாண்டிற்கு முன்னரே நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். ஆகவே, கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்த சோழன் கரிகாற்பெருவளத்

தானுகிய திருமாவளவனே காவிரியாற்றிற்கு முதலில் கரை அமைத்துச் சோழ மண்டலத்தை வளம்படுத்தியவன் என்பது தெள்ளிது. இவ்வளவர் பெருமான் சோழ மண்டலத்தில் 'காடு கொன்று நாடாக்கிக் – குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி' ஞன் என்று கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனூர் தம் பட்டினப் பாலையில் கூறியிருத்தல் உணரற்பாலதாகும். திருச்சிராப் பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள அல்லூர், வடகுடி என்ற ஊர்களிலும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள திருநெய்த்தானம், திருப்பழனம் என்ற ஊர்களிலும் ஆதித்தன், முதற் பராந்தகன் ஆகிய சோழ மன்னர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் வரையப்பட்டுள்ள சில கல்வெட்டுகள் காவிரிக்கரையைக் கரிகாலக்கரை என்று கூறுகின்றன.* இக்கல்வெட்டுக்களால் அவ்வேந்தர்களின் காலமாகிய கி. பி, ஒன்பது பத்தாம் நூற்ருண்டுகளில் காவிரியாற்றின் வடகரையைக் கரிகாலக்கரை என்றே மக்கள் வழங்கி வந்தனர் என்பது தெள்ளிதிற் புலனுதல் காண்க. எனவே, கடைச்சங்க காலத்தில் பெரும்புகழுடன் நிலவிய சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் காவிரிக்கு முதலில் கரை அமைத்தவன் என்பதும், அதற்குத் தக்க சான்றில்லை என்று சிலர் கருதுவது எவ்வாற்ருனும் பொருந்தாது என்பதும் நன்கு துணியப்படும்.

கடைச்சங்க காலத்தில் காவிரியும் அரிசிலாறும் சோழ மண்டலத்தைச் செழிப்பித்தன என்பது சங்கத்துச்சான்ருேர் பாடல்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. மண்ணி, கொள் ளிடம், கடுவாய், வெண்ணி என்ற சோழ நாட்டாறுகளைக் கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில் நிலவிய சைவசமய குரவர்கள் தம் அருட்பாடல்களில் குறித்திருத்தல் காணலாம். இவ் ஆறுகள் கரிகாற்சோழன் காலத்திலேயே காவிரியின் நீர்ப்பெருக்கை வேறு ஆறு மூலமாகப் போக்கி நாட்டைக் காக்கவும் நாட்டை வளம்படுத்தவும் வெட்டப்பட்டனவாயி ருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. கி. பி. பத்தாம் நூற் ருண்டு முதல் ஆட்சிபுரிந்த சோழ மன்னர்கள் பல ஆறுகளை யும் ஏரிகளையும் சோழ இராச்சியத்தில் வெட்டியுள்ளனர்

* தெ. இ. க. தொகுதி 5, கல்வெட்டு எண் 693.

என்பது அவற்றிற்குத் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பெயர்களாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் நன்கு புலப்படுகிறது.

தஞ்சாவூர்க்கு வடபுறத்தில் ஓடும் வடவாறு வீரசோழ வடவாறு எனவும், திருப்பனந்தாளுக்கு வடக்கேயுள்ள கொள்ளிடப் பேரணையிலிருந்து பிரிந்து வடக்கே ஓடும் வடவாறு மதுராந்தக வடவாறு எனவும் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், இந்த இரண்டாறுகளும், வீர சோழன் மதுராந்தகசோழன் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற முதற் பராந்தக சோழனால் வெட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். திருவைகாவூர், திருப்புறம்பயம், திருவாப்பாடி, திருப்பனந்தாள், பந்தணைநல்லூர் ஆகிய ஊர் களின் வழியாக ஓடுவதும் சண்டேசுவரநாயனார் மணலால் சிவலிங்கம் அமைத்து நாள்தோறும் வழிபாடு புரிந்து வந்த தும் ஆகிய மண்ணியாற்றிற்குக் குஞ்சரமல்லன் என்னும் பெயர்[1] அந்நாளில் வழங்கியிருத்தலால் அப்பேராறு குஞ்சரமல்லன் என்ற சிறப்புப் பெயருடைய முதற் பராந்தகசோழனால் திருத்தியமைக்கப்பெற்று நாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதாதல் வேண்டும். திருச்சிராப்பள்ளியைச் சார்ந்த உய்யக்கொண்டான், கோனேரிராசபுரத்திற்கண்மை யில் ஓடும் கீர்த்திமான் ஆகிய ஆறுகள், முதல் இராசராச சோழனாலும், குடமுருட்டி என வழங்கும் கடுவாயிலிருந்து சுந்தரப்பெருமாள் கோயில் பக்கத்தில் பிரியும் முடிகொண் டான் என்னும் ஆறு,[2] முடிகொண்ட சோழன் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற கங்கைகொண்ட சோழனாலும், கும்பகோணத் திற்குக் கிழக்கே மணஞ்சேரிக் கண்மையில் காவிரியினின்று பிரியும் வீரசோழன் என்ற ஆறு வீரராசேந்திர சோழனாலும், [3] காவிரியிலிருந்து குற்றாலத்திற்கு வடபால் பிரிந்து செல்லும் விக்கிரமனாறு விக்கிரமசோழனாலும் அன்னோர் ஆட்சிக்காலங் களில் சோணாட்டை வளம்படுத்தற்பொருட்டு வெட்டப்பட் டுள்ளன என்பது, அவற்றிற்கு வழங்கிவரும் பெயர்களா

1. Anuval Report on South Indian Epigraphy for 1931-32. p. p. 51–52.
2. Ins Nos. 75, 76 and 97 of 1927–28.
3. S. I. I., Vol. VIII, No. 243.

லும் கல்வெட்டுக்களாலும் நன்கு துணியப்படும். பேராறு களின் கிளைகளாகப் புதிய ஆறுகள் வெட்டுவதற்கு இயலாத நிலையிலுள்ள பெருநிலப் பரப்புக்களில் ஆங் காங்கு ஏரிகள் அமைத்து உழவுத்தொழில் இனிது நடை பெற்று வருமாறு சோழமன்னர்கள் செய்துள்ளமை குறிப் பிடத்தக்கதாகும். வட ஆர்க்காடு ஜில்லா சோழ சிங்கபுரத் திற்கு அண்மையிலுள்ள சோழ வாரிதி என்ற ஏரியும்,[1] தென் ஞர்க்காடு ஜில்லாவில் சிதம்பரத்திற்கு மேற்கே பன்னிரண்டு மைல்தூரத்திலுள்ள வீர நாராயணன் ஏரியும் முதற்பராந்தக சோழனுல் அமைக்கப்பெற்றனவாகும். வீர நாராயணன்ஏரி இக்காலத்தில் வீராணத்தான் ஏரி என்று வழங்கிவரு கிறது. கொள்ளிடத்திலிருந்து தண்ணீரைக் கொணர்ந்து இவ்வேரியை நிரப்பிவைக்கும் பொருட்டே முதற்பராந்தக சோழனுல் வடவாறு வெட்டப் பெற்றது என்பதும், அக்காலத்தில் அது மதுராந்தக வடவாறு[2] என்ற பெயரு டன் நிலவியது என்பதும் அறியற்பாலவாம். வீர நாரா யணன், மதுராந்தகன் என்பன முதற்பராந்தக சோழ னுடைய சிறப்புப் பெயர்கள் என்பது முன்னர் விளக்கப் பட்டுள்ளது. வீர நாராயணன் ஏரியினுல் சிதம்பரந் தாலூகா வின் பெரும் பகுதி செழிப்புற்றிருப்பதை யாவரும் அறிவர்.

முதற் பராந்தக சோழனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனும் சோழநாட்டுப் புறங்கரம்பை நாட்டு மருதூருடை யானும் ஆகிய அருள்நிதிகலியன் என்பான், மதுரை ஜில்லா ஆனைமலைப் பக்கத்திலுள்ள நரசிங்கமங்கலத்தில் கலியனேரி என்னும் ஏரி யொன்றையமைத்து, அதிலிருந்து நிலங்களுக்கு நீர்பாய்ந்து ஆண்டுதோறும் நெல்விளையு மாறு செய்தான் என்று அவ்வூர்க் கோயிலில் வட்டெழுத்தில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[3] எனவே, பாண்டிய நாடு முதற்பராந்தக சோழனது ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த காலத்தில் அவ்வூரில் இவ்வேரி அமைக்கப் பட்டுள்ளது என்றுணர்க. தென்ஞர்க்காடு ஜில்லா உலக

1. Ep. Ind. Vol, VI, pp. 221-25.
2. S. I. I., Vol. VI, Nos. 523 and 525.
3. S. I. I., Vol. III. No. 106.

புரத்திலுள்ள கண்டராதித்தப் பேரேரியும்,[1] திருச்சிராப் பள்ளி ஜில்லா திருமழபாடிக் கண்மையிலுள்ள செம்பியன் மாதேவிப் பேரேரியும்,[2] முதற்பராந்தகன் புதல்வனாகிய கண் டராதித்தசோழனாலும் இவ்வேந்தன் மனைவியார் செம்பியன் மாதேவியாராலும் அமைக்கப் பட்டவையாகும். செங்கற் பட்டு ஜில்லா மதுராந்தகத்திலுள்ள மதுராந்தகப் பேரேரி யும்,[3] புதுச்சேரியைச் சார்ந்த திரிபுவனியிலுள்ள மதுராந் தகப் பேரேரியும்[4] வெட்டியவன் கண்டராதித்த சோழன் புதல்வனாகிய உத்தமசோழன் ஆவன். இவனுக்கு மதுராந் தகன் என்ற பிறிதொரு பெயரும் உண்டு[5] என்பது அறியத்தக்கது.

வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள பிரமதேசம் என்ற ஊரில் சுந்தரசோழப் பேரேரி, குந்தவைப் பேரேரி என்ற இருபெரும் ஏரிகள்[6] இரண்டாம் பராந்தகனாகிய சுந்தர சோழனாலும் இம்மன்னர்பிரானுடைய அருமைப்புதல்வியார் குந்தவையாராலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை அறியற்பால தாகும்.

முதல் இராசேந்திர சோழன், தான் புதியதாக அமைத்த தலைநகரமாகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு மேற்கே சோழகங்கம் என்ற பேரேரி யொன்றமைத்துத் தலை நகரத் தையும் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் சில பகுதிகளையும் நீர்வளமுடையனவாகச் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்க தொன் றாகும். அது, கங்கை நீர்மயமான வெற்றித் தூண்[7] என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளில் புகழ்ந்து கூறப்பட் டுள்ளது. அவ்வேரி இக்காலத்தில் அழிவுற்ற நிலையிலிருப் பினும் பொன்னேரி என்ற பெயருடன் சோழ மன்னர்களின்

---

1. Ins. 140 of 1919.
2. S. I. I., Vol. V, No. 644.
3. Ibid., No. 993.
4. Ins. 192 of 1919.
5. S. I. I., Vol. III, No. 147.
6. Ins. 264 of 1915.
7. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 124.

பண்டைப் பெருமையினை நம்மனோர்க் குணர்த்திக்கொண்டு தோற்றமளித்தலை இன்றுங் காணலாம்.

சித்தூர் ஜில்லா புங்கனூரில் இராசேந்திர சோழப் பெரியேரி என்ற ஏரியொன்று முதற்குலோத்துங்க சோழன் [1] ஆட்சிக்காலத்தில் வெட்டப்பட்டுள்ளது என்பது அவ்வூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால் அறியக்கிடக்கின்றது. [2] தஞ்சாவூர் ஜில்லா பாவநாசம் தாலூகாவிலுள்ள முனியூரில் குலோத்துங்க சோழப்பேரேரி என்றதோர் ஏரி, இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்டதுஎன்ற செய்தி அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றில் காணப்படுகின்றது.[3] இதுகாறும் விளக்கியவாற்றால் சோழ மன்னர்கள் தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் அவற்றின் இயற்கையமைப்பிற்குத் தக்கவாறு பல ஆறுகளும் ஏரிகளும் வெட்டி அந்நாடுகளை வளம்படுத்தியுள்ளமை தெள்ளிதிற்புலனாதல் காணலாம். இவர்கள் ஆட்சிக்காலங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுக்கள் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் இவர்கள் வெட்டியன எத்தனையோ பல ஆறுகளும் ஏரிகளும் குளங்களும் என்பது நன்கு புலப்படும். பேராறுகளுக்குக் குறுக்கே அணைகள் கட்டித் தண்ணீரைத் தேக்கிக் கிளையாறுகளில் விட்டும், ஏரிகளில் மதகுகள்கட்டிக் கால்வாய்களின் மூலமாக வேண்டியஅளவில் தண்ணீரை விட்டும், ஆறுகளும் ஏரிகளும் கரைகளை இடிக்காதவாறு கருங்கற்களால் கற்படைகள் அமைத்தும் சோழ மன்னர்கள் தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் புரிந்துள்ள அருந்தொண்டுகள் பலவாகும். திருவரங்கத்திற்குக் கிழக்கே பத்துமைல் தூரத்தில் கோவிலடிக்கு அண்மையிலுள்ள பேரணை, கி. பி. 1063-முதல் 1070 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த வீரராசேந்திர சோழனால் அமைக்கப்பட்டதேயாகும். அப்பேரணையின் வலிமையைப் பல்லாற்

1. முதற் குலோத்துங்கனுக்குப் பெற்றோர்கள் இட்ட பெயர் இராசேந்திரன் என்பது. இவன் முடிசூட்டப்பெற்ற நாளில்தான் குலோத்துங்கன் என்ற அபிஷேகப்பெயர் எய்தினன்.

2. Ins 540 of 1906.

3. S. I. I., Vol. VIII, No. 207.

ருனும் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்ட ஆங்கிலேயர் பெரிதும் வியப்பெய்தி அதனை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு அதன்மேலே புதிய பாலத்தைக்கட்டி விட்டமை குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். வீரராசேந்திர சோழன் கி. பி. பதினொன்ரும் நூற்ருண்டில் கட்டிய அப்பே ரணையினுல் தான் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் நீர்வளம் பெருகி அதனுல் நெல்விளைவும் மிகுந்தது என்பது உணரற்பால தொன்ரும்.

ஏரிகளை ஆண்டுதோறும் ஆழமாக வெட்டியும் கரைகளை உயரமாகக்கட்டியும் மழைக்காலத்தில் தண்ணீரால் நிரப்பியும் பொது மக்கட்குப் பயன்படுமாறு செய்து வந்தவர்கள் கிராம சபையாரால் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்ற ஓர் உட்கழகத்தினரே யாவர். அன்னோர் ஏரிவாரியப் பெருமக்கள் என்று அக் காலத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு ஏரிகளை ஒழுங் காகப் பாதுகாத்து வரும்பொருட்டுத் தனியாக இறையிலி நிலங்களும் பொருளும் அறம்புரியும் திறல்படைத்த பொது மக்களால் அந்நாளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்,[1] அங்ஙனம் கொடுக்கப்படாத ஊர்களில் ஏரி யினுல் நீர்பாய்ச்சப்பெறும் நிலங்களை அனுபவிப்போரிடம் மா ஒன்றுக்கு இரண்டு மரக்கால் விழுக்காடு ஒரு வரி வாங் கப்பட்டு வந்தது.[2] அவ்வரி ஏரியாயம் என்று வழங்கப் பட்டமை அறியத்தக்கது.

நிலங்களை விற்றல், இனுமாக வழங்குதல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும்போது அந்நிலங்கள் இன்ன ஆறு அல்லது இன்ன ஏரியின் நீர்ப்பாய்ச்சலுக்குரியன என்பதை யும் ஆவணங்களில் குறித்து விடுவது அக்காலவழக்கம். ஏரி, குளம் முதலானவற்றிலிருந்து புலங்களுக்கு நீர் பாய்ச்சு வோர் கிராமத்தில் தமக்குரிய பங்குவீதத்தின்படி பாய்ச்சிக் கொள்வதுவே அந்நாளில் கைக்கொண்டமுறை என்று தெரிகிறது.

---

1. S. I. I., Vol. VI, Nos. 294, 325 of 375
2. S. I. I., Vol. VII, No. 305.

7. பொது மக்களும் சமூக வாழ்க்கையும்

சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில், சோழ நாட்டிலும் அன்னோர் ஆட்சிக்குட்பட்ட மற்ற நாடுகளிலும் வாழ்ந்து வந்த மக்களின் தொகை யாது என்பதை ஆராய்ந்து காண இயலவில்லை. அவ்வேந்தர்கள் தம் இராச்சியத்தில் அரசிறை இறுத்தற்குரிய விளை நிலங்களையும் பிற நிலங்களையும் சிறிதும் விடாமல் அளந்து கணக்கெடுத்துள்ளனர் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய பேரரசர்கள் தம் இராச்சியத்தில் தாம் பாதுகாத்து வந்த பொதுமக்களின் தொகையைக் கணக்கெடுத்து அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணியிருப்பார்களாயின் அதனையும் எளிதில் நிறைவேற்றியிருப்பார்கள் என்பது திண்ணம். அவர்கள் ஆட்சிக் காலங்களில் பொறிக்கப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களைத் தமிழகத்திலுள்ள திருக்கோயில்களில் இக்காலத்தில் காண்கிறோம். அக்கல்வெட்டுக்களில் அவ்வவ்வூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பொதுமக்களின் தொகை மக்கட் கணக்கெடுத்த குறிப்பு ஆகியவற்றுள் ஒன்றேனும் காணப்படவில்லை. ஆகவே, மக்கள் கணக்கெடுத்துத் தம்ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் குடிமக்களின் தொகை இவ்வளவு என்பதை அறியவேண்டும் என்ற அவா அவர்கட்கு அந்நாளில் இல்லை என்றே கூறலாம்.

இனி, நம் தமிழகத்தினைச் சார்ந்து வடபாலுள்ள சில நாடுகள் 'இரட்டப்பாடி ஏழரையிலக்கம்' எனவும் 'கங்கபாடி தொண்ணூற்றாறாயிரம்' 'நுளம்பாடி முப்பத்தீராயிரம்' எனவும் 'வனவாசி பன்னீராயிரம்' எனவும் 'இடைதுறை நாடு இரண்டாயிரம்' எனவும் 'வேங்கை நாடு ஆறாயிரம்' எனவும் முற்காலத்தில் வழங்கப்பெற்று வந்தமை கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. இங்ஙனம் நாட்டின் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்பெற்றுள்ள எண்கள் அந்நாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மக்களின் தொகையைக் குறிக்குமென்று கூறினோரும் உண்டு. அஃது

உண்மையாயிருப்பின் அந்நாட்டரசர்கள் முற்காலத்தில் தம் நாடுகளிலிருந்த மக்களின் தொகையைக் கணக்கிட்டுக் கண்டிருத்தல் வேண்டும். அந்நாடுகளோடு அரசியல் தொடர்பு பூண்ட சோழர்களும் தம் நாடுகளில் அவ்வாறு செய்திருத்தல் வேண்டும். இவையிரண்டும் நிகழ்ந்தமைக்கு யாண்டும் ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை. எனவே, அன்னோரின் கூற்று உண்மைக்கு முரண்பட்டதொன்றே எனலாம். திருக்கோவலூர்க் கல்வெட்டொன்றில் 'மலாடு இரண்டாயிரம் பூமியும்' என்ற தொடரும், மைசூர் நாட்டில் கோலார் ஜில்லாவிலுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்களிற் 'ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் நாற்பத் தெண்ணாயிரம் பூமியும்' என்ற தொடரும் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், பண்டைக்காலத்தில் நாட்டின் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப் பெற்று வந்த எண், அந்நாட்டிலடங்கியிருந்த பூமிகளின் தொகையேயாம் என்பது நன்கு வெளியாதல் காணலாம். ஒரு பூமி என்பது எத்தனை வேலிகளை அல்லது நிலத்தின் வேறு சிறுபிரிவுகளைத் தன்னகத்துக்கொண்டது என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. ஆயினும், நாட்டின் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்பெற்று வந்த எண், பூமியின் தொகையேயாம் என்பதும், அஃது அந்நாட்டிலிருந்த மக்களின் தொகையன்று என்பதும் நன்கு தெளியப்படும். எனவே, நம் நாட்டில் மக்களை எண்ணிக் கணக்கெடுக்கும் வழக்கம் அந்நியர் ஆட்சியில் தோன்றியது என்று கூறலாம்.

இனி, சோழர் ஆட்சியில் பல்வகைப்பட்ட வகுப்பினரும் தம் தம் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டு நாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர் என்பதற்குக் கல்வெட்டுக்களில் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. அந்நாட்களில் மேல் வகுப்பினர் கீழ் வகுப்பினர் என்ற பாகுபாடுகளும் நிலைபெற்றிருந்தன என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. அத்தகைய வேறுபாடு பற்றி நாட்டில் எப்பகுதியிலும் பூசலும் குழப்பமும் தோன்றியமைக்குச் சான்றுகள் காணப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். ஆகவே, அக்காலத்தில் மக்கள் எல்லோரும் குலவேறுபாடுகருதி முரண்பட்டுப்போகாமல் தம்முள் ஒற்றுமையுடையவராய் ஒருவர் உரிமையில் மற்றொருவர்

தலையிடாமல் தம்தம் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றிக் கொண்டு இனிது வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது தெள்ளிது.

அக்காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தம்தம் குலத்தொழிலையே செய்துகொண்டு நகரங்களிலும் பேரூர்களிலும் சிற்றூர் களிலும் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தமையால் ஒருவனைப் பார்த்து மற்றொருவன் அழுக்காறுகொள்ளுவதற்கு இட மில்லாமலிருந்தது. அரசியல் அலுவல்களுக்குத் தக்க ஆற்ற லும் கல்வியறிவும் குடிப்பிறப்பும் உடையவர்களையே அரசன் தேர்ந்தெடுத்து வந்தமையால் அத்தேர்வு பற்றிப் பொதுமக்கட்கு எத்தகைய குறைபாடுகளும் இன்மை, நாட் டின் அமைதியான நிலைக்கு ஒரு காரணமாயிருந்தது எனலாம்.

அந்நாளில் பார்ப்பனர்கள் வேதங்களிலும் சாத்திரங் களிலும் வல்லுநராயிருந்தமையோடு இரவில் அம்பலங்களி லாதல் திருக்கோயில் மண்டபங்களிலாதல் அமர்ந்து வட மொழியிலுள்ள மாபாரதம் பதினெண் புராணங்கள் முதலான வற்றைப் படித்துப் பொதுமக்கள் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு பொருள் விளக்கம் செய்தும் வாழ்ந்துவந்தனரென்று தெரிகிறது. அவர்களுடைய வடமொழிப் புலமையையும் சீலத்தையுங்கண்டு மகிழ்வெய்திய பொதுமக்கள் அன் னோரின் நல்வாழ்வின் பொருட்டு ஊர்ப்பொது நிலங்களுள் சிலவற்றை வேதவிருத்தி, பட்டவிருத்தி, பாரதவிருத்தி, புராணவிருத்தி என்ற பெயர்களோடு இறையிலி நிலங் களாக அவர்கட்கு வழங்கிப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் நன்குணரக் கிடக்கின்றது. அன்றியும், திருக்கோயில்களில் நாள்தோறும் உச்சியம் போதில் பார்ப்பனர்க்கு உணவளிக்கும் பொருட்டு அரசர் களும் அரசியல் தலைவர்களும் பிற செல்வர்களும் நிவந் தங்கள் வழங்கியுள்ளமை அறியத்தக்கதாகும்.

பிரமதேயங்களாக விருந்த பார்ப்பனருடைய ஊர் களேயல்லாமல் மற்ற ஊர்களிலும் அன்னோர் ஒரு குழுவின ராகத் தனித்தே வசித்து வந்தனர் என்பதற்கும் அவ்வாறு வசிப்பதில் அவர்கட்கு விருப்பம் இருந்தது என்பதற்கும்

அரசாங்கத்தோடு பொதுமக்களும் அச்செயலை ஆதரித்து வந்தனர் என்பதற்கும் பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

கிராம சபையாரும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் வழக்குகளை விசாரித்து நீதிவழங்க நேரும்போது சில ஐயப்பாடுகளைச் சாத்திரங்களில் வல்லுநரான பட்டர் பெருமக்களிடம் உசாவித் தெளிந்து அன்னோரின் கருத்திற்கேற்ப முடிவு கூறும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. அரசரிடம் சில வகுப்பினர் புதிய உரிமைகளைப்பெற்று வாழ்ந்து வந்தமைக்குங் கல் வெட்டுக்களில் சான்றுகள் இல்லாமலில்லை. அங்ஙனம் புதிய உரிமைகளை முயன்று பெற்றவர்களுள் ஐந்துவகைப்பட்ட கம்மாளர்களை முதன்மை வாய்ந்தவர்கள் என்று கூறலாம். அவர்கள் பார்ப்பனரைப் போல் பூணூல் அணிந்து அக்கினி ஹோத்திரம் ஔபாசனம் ஆகியவற்றைச் செய்வதற்கு உரிமை வழங்குமாறு அரசாங்கத்தை வேண்டியுள்ளனர். அரசனது ஆணையின்படி சாத்திரங்களில் வல்லுநரான பார்ப் பனர்கள் ஒரு கூட்டம் நிகழ்த்தி, அவ்வகுப்பினர் பிரதிலோமரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களான அநுலோமரைச் சேர்ந் தவர்கள் என்றும், அவர்களுக்குரிய தொழில்கள் இன்னவை என்றும், அவர்களுக்குச் சாத்திரவிதியின்படி பூணூல் அணிந்துகொள்ளும் உரிமை மாத்திரம் உண்டு என்றும், ஆனால் உபநயனம் செய்யுங்கால் மந்திரங்களின்றிச் செய்தல் வேண்டும் என்றும் அக்கினிஹோத்திரம் ஔபாசனம் முதலியவற்றைச் செய்தல் கூடாது என்றும் முடிவு கூறியுள்ளனர். இந்நிகழ்ச்சி, திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அண்மை யில் இப்போது உய்யக்கொண்டான் திருமலை என்று வழங்கும் திருக்கற்குடிக் கோயிலில் முதற் குலோத்துங்க சோழனது 48-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்றில் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் உணரற்பாலதாகும்.[1] கோயம்புத் தூர்க் கண்மையிலுள்ள பேருரிலும்[2] கருவூரிலும்[3] காணப்

1. Ins. 479 of 1908 A. R. E. for 1908:-09, P. P. 95 and 96.

2. S I. I., Vol V, No. 238

3. Ibid, Vol. III. No 25

படும் இரு கல்வெட்டுக்கள் தென்கொங்குநாட்டுக் கம்மாளர் களுக்கும் வெங்காலநாட்டுக் கம்மாளர்களுக்கும் சோழ மன் னன் வழங்கியுள்ள சில உரிமைகளைத் தெளிவாக உணர்த்து கின்றன. அவ்வுரிமைகள்: கம்மாளர்கள் நன்மை தீமை களுக்கு இரட்டைச்சங்கு ஊதிப் பேரிகை யுள்ளிட்டனவும் கொட்டுவித்துக் கொள்ளலாம்; தாம்செல்லும் இடங்களுக்குப் பாதரட்சை போட்டுக்கொண்டு செல்லலாம்; தம் வீடுகளுக்குச் சுண்ணும்புச் சாந்து பூசிக்கொள்ளலாம் என்பனவாம். இவ்வுரிமைகளை மூன்ருங் குலோத்துங்க சோழன் தனது ஆட்சியின் பதினைந்தாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1193-ல் கொங்கு மண்டலத்துக் கம்மாளர்களுக்கு வழங்கினன் என்று தெரி கிறது. மேலே குறித்துள்ள இரண்டூர்களிலும் உள்ள கல் வெட்டுக்கள் இரண்டும் ஒன்றன் படியாகவே இருத்தல் அறியத்தக்கது. கம்மாளர்களுக்கு அளிக்கப்பெற்ற இவ்வுரி மைகளை யுணர்த்தும் பிறிதொரு கல்வெட்டு, கருவூர்த் தாலு காவிலுள்ள மொடக்கூரில் மெய்ப்பொருள் நாதசுவாமி திருக் கோயிலில்[1] வரையப்பட்டிருத்தல் உணரற்பாலதாம். இதுவும் மேலே குறித்துள்ள இரு கல்வெட்டுக்களின் படியாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுவதற்கு இடம் உளது.

மதுரை ஜில்லா மேலூர்த் தாலுகாவிலுள்ள கீரனூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று,[2] பாண்டியநாட்டு இடையர் களுக்குச் சோழர் ஆட்சியில் வழங்கப்பெற்ற உரிமைகளைக் கூறுகின்றது. அக்கல்வெட்டில் சில பகுதிகள் சிதைந்துள் ளன. எனினும், அதில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சில உரிமைகள்: இடையர்கள் வீடுகட்டும் போது இருபுறமும் வாசற்படிகள் அமைத்துக்கொள்ளலாம் ; வீடுகளுக்குச் சுண்ணும்புச் சாந்து பூசிக்கொள்ளலாம் ; நன்மைகளுக்குச் சிவிகையேறலாம் ; தீமைக்கு மேல்வளைவுள்ள பாடைகட்டி அதன் மேலே பச்சைப்பட்டு, புலியூர்ப்பட்டு என்பவற்றைக்கட்டிக் கொள்ள லாம் ; நன்மை தீமைகளுக்குப் பேரிகை கொட்டலாம் என் பனவாம். இப்படி மக்கள் செய்வார்களாகவும் ; செம்பிலும்

1. Ins. 151 of 1905.
2, S I. I. Vol, V. No. 283.

சிலேயிலும் வெட்டிக்கொள்வார்களாகவும்; நம் ஓலே கொடுத்தோம்' என்பது, விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் பதின் மூன்ரும் ஆண்டில் செய்யப்பட்ட உத்தரவாகும், இவற்ருல் ஒவ்வொரு வகுப்பினர்க்கும் அவர்கள் விரும்பிய நியாயமான உரிமைகளேச் சோழ மன்னர்கள் வழங்கியுள்ளமை தெள்ளிது.

அந்நாட்களில் பெண்மக்கள் எல்லாச்சிறப்புக்களும் எய்தியிருந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது. எனினும் ஆண்மக்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனேவியரை மணந்துகொள்ளும் வழக்கம் இருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலப்படுதல் காணலாம். இவ்வழக்கம் நம் தமிழகத்தில் தொன்று தொட்டு நிலேபெற்றிருந்த தொன்று என்பது மிக்க பழமைவாய்ந்த நூலாகிய தொல்காப்பியம் கற்பியலில்[1]

"பின் முறையாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
தொன் முறை மனேவி எதிர்ப்பாடாயினும்"

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் கூறியுள்ள சூத்திரத்திஞல் தெளிவாக அறியக்கிடக்கின்றது. சோழ மன்னர்கள், தம் நாட்டின் அரசியல் நிலே காரணமாக, பெருவலிபடைத்த பிறவேந்தர், குறு நிலமன்னர் ஆகியோரின் தொடர்பினே நிலே பேறுடையதாகச் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களுடைய மகளிரை மணந்து கொள்ள நேர்ந்தமையால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனேவியரை யுடையராயிருந்தனர் எனலாம். ஆனுல் செல்வர்களும் அச்செயலே மேற்கொண்டது அன்னேரின் செல்வச்செருக்கால் நிகழ்ந்ததேயன்றிப் பிறிதொன்றுமில்லே. பொதுவாக நோக்குமிடத்து, ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக நிகழ்த்திய இல்வாழ்க்கைதான் யாண்டும் நிலவியது என்றும் அவ்வாழ்க்கையே அக்காலத்தில் சிறப்புடையதாகக் கருதப்பட்டது என்றும் ஐயமின்றிக் கூறலாம்.

* தொல். பொருள், கற்பு, சூத். 31.

சோழர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில், கணவரை இழந்த மகளிர்சிலர் பிரிவாற்ருமல் உடன்கட்டையேறி உயிர்துறந்துமுள்ளனர். சோழ இராச்சியத்தில் அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் விரல்விட்டெண்ணக் கூடிய அளவில்தான் நிகழ்ந்துள்ளன. முதற் பராந்தக சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் வீரசோழ இளங்கோவேள் என்ற கொடும்பாளூர்க் குறுநில மன்னன் மனைவியார் கங்கமாதேவியார் என்பார் தீப்பாய்ந்து உயிர்நீத்த செய்தி திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா அல்லூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[1] உணரப்படுகிறது. பெரும் புகழ்படைத்த முதல் இராசராச சோழனுடைய அருமைத் தாயார் வானவன் மாதேவியார், தம் ஆருயிரனைய கணவனுர் சுந்தரசோழர் காஞ்சிமா நகரில் பொன்மாளிகையில் இறந்த ஞான்று, அவ்வரசர் பெருமானைப் பிரிந்து உயிர்வாழவிரும்பாமல் உடன்கட்டையேறி ஒருங்கே மாய்ந்த வரலாறு, திருக்கோவலூரில் முதல் இராசராசன் ஆட்சிக்காலத்தில் ஆசிரியப்பாவில் வரையப்பெற்ற நீண்ட கல்வெட்டொன்றில்[2] படிப்போர் உள்ளம் உருகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வருஞ் செயல் கங்கைகொண்ட சோழனது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேட்டிலும்[3] சொல்லப்பட்டிருத்தல் காணலாம். கங்கை கொண்ட சோழனுடைய மனைவியார் வீரமாதேவியார் என்பார், கணவனது பெரும் பிரிவிற்காற்ருமல் உடனுயிர் துறந்த செய்தி, வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் பிரமதேசம் என்னும் ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்ருல்[4] அறியக்கிடக்கின்றது. அக்கல்வெட்டு, கங்கைகொண்ட சோழன், வீரமாதேவி ஆகிய இருவர் உயிர்கட்கும் நீர்வேட்கை நீங்கும்பொருட்டு அம்மாதேவியின் உடன் பிறந்தான் சேனபதி மதுராந்தகன் பரகேசரிவேளான் என்பவன் அவ்வூரில் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்தான் என்று கூறுகின்றது.[5]

---

1. S. I. I. Vol. VIII No.
2. Ibid, Vol. VII No. 863.
3. Ibid. Vol. III No. 205.
4. Ins, 260 of 1915.
5, A. R. E. for 1915--16, para 14.

மூன்ருங்குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் இராசராச மலயகுலராசன் என்ற குறுநில மன்னன் மனைவி தன் கணவன் இறந்தபின்னர் உடன்கட்டையேறியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தென்னுர்க்காடு ஜில்லா எலவானுசூர்க் கோயிலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[1] உணரக்கிடக்கின்றது. அக்கல்வெட்டினுல் கணவனை இழந்த மகளிர் உடன்கட்டை ஏறுவதற்குப் பொதுமக்கள் ஆதரவு அந்நாளில் பெரும் பாலும் இல்லை என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. இதுகாறும் விளக்கியவாற்ருல் மகளிர் உடன்கட்டையேறும் வழக்கம் சோழர்களின் ஆட்சியில் மிகமிக அருகியே இருந்து வந்தமை காணலாம். அவ்வருஞ் செயல்களும் மகளிர் சிலரின் உண்மையான விருப்பத்தையும் உளம் உருகிய வேண்டுகோளையும் மக்கள் மறுக்கமுடியாத நிலையில்தான் நிகழ்ந்துள்ளன என்பது நன்கறியப்படுகின்றது.

அந்நாளில், பரதத்திலும் இசையிலும் வல்ல தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் பலர் திருக்கோயில்களில் பணிபுரிந்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இத்தகைய கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றுச் சிறப்பெய்தியிருந்த பலரைத் தமிழகத்திலுள்ள பல ஊர்களிலிருந்து அழைப்பித்துத் தஞ்சை இராசராசேச் சுரத் தைச்சூழ்ந்துள்ள தெருக்களில் முதல் இராசராசசோழன் குடி யேற்றிய செய்தி அன்னுேர் பெயர்களுடன் அக்கோயிலில் வரையப்பெற்றிருத்தலை[2] இன்றுங்காணலாம். அன்றியும், திருக்கோவலூரிலுள்ள திருவீரட்டானேச்சுரர்க் கோயிலில் நாடகமகளிர் முப்பத்திரண்டுபேர் தொண்டுபுரிந்துவந்த செய்தி அவ்வூரிலுள்ள முதல் இராசராசசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்ருல்[3] புலப்படுகின்றது. அவர்கள் நாள் தோறும் முக்காலங்களிலும் பணியாற்றுவதற்குத் திருக் கோயிலைச்சார்ந்த இடங்களில் வாழ்ந்துவந்தமை பற்றித் தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் எனவும், இறைவனுக்குத்தொண்டு புரிந்து வந்தமைபற்றித் தேவரடியார் எனவும், நாட்டியத்

---

1. Ins. 156 of 1906 A. R. E. for 1907, part II para 41.
2. S. I. I., Vol. II, No. 66.
3. S. I. I., Vol. VII, No. 863.

தில் வல்லுநராயிருந்தமைபற்றி நாடகக்கணிகையர் எனவும் (யாரையும் மணந்து கொள்ளாமைப்பற்றிப் பதியிலார் எனவும்) அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளனர். சிலர் தாம் விரும்பியவரை மணந்து வாழ்ந்துவந்த செய்தியும் கல்வெட்டுக்களில் அருகிக் காணப்படுகிறது. முதல் இராசாதி ராசசோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் திருவொற்றியூரி லிருந்த தேவரடியாளான சதுரன்சதுரி என்பாள், நாகன் பெருங் காடனுடைய இல்லாள் என்று அவ்வூர்க்கல்வெட்டொன்று [1] உணர்த்துகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா அச்சுதமங்கலத்தி லுள்ள மூன்ருங்குலோத்துங்க சோழன் 11-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று[2] அவ்வூர்க் கோயில் தேவரடி யாள் ஒருத்தி மணம்புரிந்து கொண்டமையைக் கூறுகின்றது. எனவே, தளிச்சேரிப் பெண்டுகளாகிய பதியிலார் தனித் தேனும் மணம்புரிந்து கொண்டேனும் தம் வாழ்க்கையை நடத்திவரலாம் என்பது அக்காலத்து வழக்கம்போலும். அன்னோர் இசையிலும் நாட்டியத்திலும் வல்லுநராய்த் திருக் கோயில்களிலும் அரசவைகளிலும் சிறப்பெய்தியிருந்தமை யால் சமுதாயவாழ்வில் அவர்கட்குப் புகழும் மதிப்பும் ஏற்பட்டிருந்தமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதொன்ருகும். அவர்கள் செல்வமுடையவர்களா யிருந்தமையோடு சிறந்த சிவபத்தியுடையவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர் என்பது திருக் கோயில்களில் அன்னோர் புரிந்துள்ள பலவகை அறச்செயல் களால் நன்குபுலனுகின்றது. [3]

சோழ மன்னர்கள் இசையிலும் நாட்டியத்திலும் வல்ல பதியிலார்க்குத் தலைக்கோல் என்னும் பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்துள்ளனர். அப்பட்டம் பெற்ற கணிகையர் தலைக் கோலி என்று அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றனர் என்பது 'பதியிலாள் நக்கன் அரங்கமான சயங்கொண்ட சோழத் தலைக்கோலியும்' [4] 'நக்கன் பவழக்குன்ருன மதுராந்தகத்

1. Ins. 147 of 1912.
2. Ins. 411 of 1925.
3. S. I. I., Vol. V, No. 430.
4. Ibid, No. 520.

தலைக்கோலியும்'[1] என்ற கல்வெட்டுப் பகுதிகளால் வெளியாதல் காணலாம். அக்கல்வெட்டுத் தொடர்கள் எவ்வேந்தன் ஆட்சியில் அப்பட்டம் அவர்கட்கு வழங்கப்பெற்றது என்பதையும் தெள்ளிதின் உணர்த்துவது அறியத்தக்கதாகும்.

கடைச்சங்க நாளில் நாடகக் கணிகையர், நூல்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள முறை வழுவாமல் அவிநயந்தோன்ற அரசவையில் ஆடிக்காட்டி அரசன்பால் தலைக்கோற் பட்டமும் பிற பரிசில்களும் பெற்ற வரலாறு, சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்றது.[2] அவ்வழக்கம் பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியிலும் தொடர்ந்து நிலைபெற்றிருந்தது என்பதைப் பல கல்வெட்டுக்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

அக்காலத்தில் ஆண் மக்களும் பெண் மக்களும் செல்வர்களிடத்தும் கோயில்களிலும் மடங்களிலும் தம்மை விற்றுக் கொண்டு அடிமைகளாயிருந்து தொண்டாற்றி வந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. கொடிய பஞ்சம் தோன்றி நாட்டுமக்களை வருத்திய காலத்தில் அவர்கள் தம்மையும் தம் குடும்பத்தினரையும் பாதுகாக்க இயலாமல் தங்களை விற்றுக்கொண்டு அடிமைகளாக உயிர் வாழும்படி நேர்ந்தது என்பதைச் சில கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுதல் காணலாம். அன்றியும், வழிவழியாக அடிமைகளாக வாழ்ந்து வந்த குடும்பத்தினரும் உண்டு என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா மேலப் பெரும்பள்ளத்திலுள்ள திருக்கோயிலுக்கு நாங்கூர் அந்தணன் ஒருவன் பதின்மூன்று காசுக்கு அறுவரை அடிமைகளாக விற்றனன் என்றும் மற்றும் பெண்கள் இருவர் தம்மை உள்ளிட்ட எழுவரை முப்பது காசுக்கும் வேறு பதினைவரை முப்பது காசுக்கும் அக்கோயிலுக்கு விற்றமையோடு தாமும் தம் வழியினரும்

---

1. Ibid.

2. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையில் இச் செய்திகள் மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன ; சிலப் - ஊர்காண் காதை, வரிகள் 152 - 154.

வழிவழி அடிமைகளாயினர் என்றும் அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.[1] நந்திவர்ம மங்கலத்து மத்தியஸ்தன் சந்திரசேகரன் என்பான் தன்னுடைய அடிமைப் பெண்கள் மூவரை வயலூர்த் திருக்கற்றளிப் பரமேச்சுரர் கோயிலில் திருப்பதிகம் பாடுவதற்கும் கவரிப்பிணுக்களாகத் தொண்டு புரிவதற்கும் கி. பி. 948-ல் அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று அறிவிக்கின்றது.[2] திருநெல்வேலி ஜில்லா நாங்குநேரித் தாலூகாவிலுள்ள கருங்குளம் இராசசிம்மேசுவர முடையார் கோயிலுக்குப் பறைகொட்டும் ஓர் உவ்ச்ச அடிமையை அரசியல் அதிகாரி ஒருவன் கி. பி. 1105-ல் தந்த செய்தி அவ்வூர்க் கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றது.[3]

இருமுடி சோழத்தெரிந்த வில்லிகள் என்ற படையின் தலைவன் பெரும்பாணப்பாடிநாட்டுப் பாணபுரத்திலிருந்த கணபதி நம்பியாகிய அழகிய பாண்டிய பல்லவரையன் என்பான், கி. பி. 1119-ல் தன் குடும்பப் பெண்கள் சிலரைத் தேவரடியாராகச் சூல இலச்சினையிட்டுத் திருவல்லங்கோயிலில் பணிபுரிந்து வருமாறு விட்டனன் என்று அவ்வூரிலுள்ள முதற் குலோத்துங்க சோழன் 49-ஆம் ஆட்சி[4] யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகின்றது. திருவாலங்காட்டுக் கோயிலுக்குத் தேவரடியாராகத் தொண்டுபுரியுமாறு பெண்கள் நால்வர் 700 காசுக்கு விற்கப்பெற்ற செய்தி திருச்செங்காட்டங்குடிக் கோயிலில் கி. பி. 1175-ல் வரையப்பட்டுள்ளது.[5] அரசியல் தலைவனாகிய வயிராதராயனும்

1. Ins. Nos. 216 to 219 of 1925; A. R. E. for 1925, part II, para 18.

2. Ins 149 of 1936-37; A. R. E. for 1936-37, part II, para 21.

3. Ins. 280 of 1927-28.

4. Ins. 230 of 1921. இதனால் குடும்பப் பெண்களும் தேவரடியாராயினமை நன்கு தெளியப்படும். A. R. E. 1921-22, part II, para 19.

5. Ins. 80 of 1913.

அவன் மனைவியும் தம் அடிமைகளுள் முப்பத்தாறு பேரைத் திருவாலங்காட்டுக் கோயிலுக்குப் பணிபுரியும் அடிமைகளாக கி. பி. 1208-ல் கொடுத்தமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டால்[1] உணரக்கிடக்கின்றது. அன்றியும், ஓடிப்போன அடிமைகளைப் பிடித்து வந்து தண்டித்து மீண்டும் அவர்களிடம் வேலை வாங்குமாறு மூன்றாங் குலோத்துங்கசோழன் செய்த உத்தரவு ஒன்றும் அக்கோயிலில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது.[2] கி. பி. 1201-ல் நிகழ்ந்த பஞ்சத்தில் வேளாளன் ஒருவனும் அவன் பெண் மக்கள் இருவரும் கோயிலைச் சார்ந்த மடத்திற்கு 110 காசுக்கு விலைப்பட்டு அடிமைகளாகிய நிகழ்ச்சி யொன்று திருப்பாம்புரக் கோயில் கல்வெட்டில்[3] காணப் படுகின்றது. நாகபட்டினத்துத் திருக்காரோணக் கணக்கர் இருவர், தம் அடிமைப் பெண்களை 'ஆள் விலைப் பிரமாண இசைவு தீட்டு' எழுதிச் சூலமங்கலக் கோயிலுக்கு கி. பி. 1208-ல் விற்றமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டில்[4] பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. அவ்விசைவுத் தீட்டில் அப்பெண்கள் தங்களுக்குக் 'கிரமாகதமாய் வருகின்ற அடியார்' என்று கூறப் பட்டிருத்தல் உணரற்பாலதாம்.

எதிரிலி சோழ கங்கநாடாள்வான் என்பவன் கி. பி. 1219-ல் திருமறைக்காட்டுக் கோயிலுக்கு ஆடவர் ஐவரையும் பெண்டிர் ஐவரையும் அவர்கள் பரம்பரையினருடன் ஆயிரம் காசுக்கு விற்ற செய்தி அக்கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்றால்[5] புலப்படுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா அச்சுதமங்கலத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு,[6] அவ்வூர் மடத்தில் விலைக்கு வாங்கப் பட்ட கல் தச்சன் ஒருவனும் அவன் மனைவியும் அன்னோரின் புதல்வர் நால்வரும் கி.பி. 1219-ல் பணிமக்களாக இருந்தனர் என்று கூறுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாயூரந் தாலுகா

1. Ins 90 of 1926.
2. Ins. 94 of 1926.
3. Ins. 86 of 1911.
4. Ins. 296 of 1911.
5. Ins. *499* of *1904*
6. Ins. *409* of *1925*

விலுள்ளதும் அட்ட வீரட்டங்களுள் ஒன்றுமாகிய கொறுக்கையில் இரண்டாம் இராசாதிராசசோழன், மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழன், மூன்றும் இராசராச சோழன் ஆகியோர் ஆட்சிக்காலங்களில் திருக்கோயிலுக்கு விலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்களும், பரிசிலாகக் கிடைத்தவர்களுமாகிய ஆண் பெண் அடிமைகள் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்களின் பெயர்கள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன.* இங்ஙனம் அடிமைகளாகிப் பணிபுரிந்த ஆடவரும், பெண்டிரும் கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும் விற்கப்பட்டிருத்தலை நோக்குமிடத்து, கடவுளுக்கும், அடியார்களுக்கும் தொண்டுபுரியும் பொருட்டே அன்னோர் பெரும்பாலும் அடிமை புகுந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. எனினும், வற்கடம் முதலான காரணங்களால் செல்வர்களிடத்தில் அடிமைகளாகி அவர்களுக்குப் பரம்பரையாக ஊழியம் புரிந்து வந்தவர்களும் அந்நாளில் இருந்துள்ளனர் என்பது மேலே எடுத்துக்காட்டிய கல்வெட்டுக்களுள் சிலவற்றால் தெளிவாகப் புலப்படுதல் காணலாம். கோயில்களுக்குத் தொண்டாற்றிய அடிமைகளைப் பற்றிய செய்திகளே கல்வெட்டுக்களில் வரையப்பட்டிருத்தலால் செல்வர்களுடைய அடிமைகளைப் பற்றி யாதும் தெரியவில்லை.

அந்நாட்களில் ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் நாட்கூலி பெற்று ஊழியம் புரிந்து வந்த செய்திகளும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. ஓர் ஆண்மகன் நாளொன்றுக்குப் பெற்று வந்த கூலியில் பாதியே ஒரு பெண்மகள் அக்காலத்தில் பெற்றுப் பணிபுரிந்து வந்தமை கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

கணவன் இறந்த பின்னர் அவனுடைய நிலங்களும் அடிமைகளும் பிற பொருள்களும் அவன் மனைவிக்குரியவாகும் என்று குலோத்துங்க சோழ சதுர்வேதி மங்கலச் சபையார் இரண்டாம் இராசாதிராசன் ஆட்சியின் பதினான்காம் ஆண்டில் செய்த முடிவு ஒன்று ஆச்சாள்புரத்திலுள்ள

* Ins. 223 of 1917

கல்வெட்டொன்றில்[1] காணப்படுகிறது அக் கல்வெட்டி லேயே அந்தக் கிராம சபையார் செய்த வேறு சில முடிவு களும் உள்ளன. அவை அந்தணர்கள் ஏர்பிடித்து நிலங்களை உழுதல் கூடாது; பணிமக்களாயிருந்தோர் வேள், அரசு முதலான பட்டங்களைப் பெறுதல் கூடாது; தொழிலாளர் கள் நன்மை தீமைகளுக்குப் பேரிகை கொட்டுதல் கூடாது; அவர்கள் அடிமைகளை வைத்துக்கொள்ளுதலும் கூடாது; கிராமத்திலுள்ள வாய்க்கால் பக்கங்களில் மேயும் மாடுகளைப் பிடித்து, ஊர்ப் பொதுக் கொட்டிலில் அடைத்தல் வேண்டும்; குடியிருப்பிற்குரிய இடங்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட நத்தத்தையும் ஆடுமாடுகள் நிற்றற்குரிய நிலப்பரப்பினையும் வயல்களாக மாற்றுதல் கூடாது; சிறு விளக்குகளும் பானை களும் செய்து விற்கும் குயவர்கள் ஒரு மேலாடை அணிந்து கொள்ளலாம் என்பனவாம். புதுச்சேரியைச் சார்ந்த திருபுவனி வரதராசப் பெருமாள் கோயிலில் முதற் குலோத் துங்க சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1113-ல் வரையப்பெற்ற கல் வெட்டொன்று[2] அவ்வூர்ச்சபையார் செய்ததோர் முடிபினை உணர்த்துகின்றது. அஃதும் ஈண்டறியத்தக்கதொன்றும். கிராமத்திலுள்ள பட்டர், உபாத்தியாயர், கணக்கர், தச்சர், கொல்லர் முதலானோர் தத்தமக்குரிய தொழில்களை அவ்வூரி லேயே செய்துகொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும், அத் தொழில்களைப் பிற ஊர்களுக்குப் போய்ச் செய்வோர் சட் டத்தை மீறி நடப்பவர்களாகவும் கிராமசபைக்குக் குற்றம் புரிந்தவர்களாகவும் கிராமத்தை அழித்த துரோகிகளாகவும் கருதப்படுவார்கள் என்றும் அம்முடிபு கூறுகின்றது. கிராம சபையாரிடம் இறையிலி நிலம் (மானியம்) பெற்றுப் பணி யாற்றி வந்தவர்களுள் சிலர் தம் கடமைகளை உள்ளூரில் ஒழுங்காக நிறைவேற்றாமல் இடையிடையே வெளியூர்களுக் குச் சென்று அவ்வப்போது கையில் நாட் கூலி வாங்கிக் கொண்டு ஊழியம் செய்திருத்தல் வேண்டும். அதனால் தம் மூரில் நடைபெறவேண்டிய பொதுவேலைகள் நிறைவேற்றப் படாமல் தடைபட்டு நிற்றலைக்கண்ட கிராமசபையார் இத்

1. Ins. 538 of 1918: A R E for 1919, part II p.p. 97 and 98
2. Ins. 205 of 1919.

தகைய முடிபினைச் செய்வது இன்றியமையாததாயிற்றுப் போலும். கிராமத்தின் நலத்தைக் கருதி எத்தகைய புதிய விதிகளையும் கிராமசபையார் ஏற்படுத்தி வழக்கத்தில் கொண்டு வருவதற்கு உரிமை பெற்றிருந்தார்கள் என்பது இதனல் நன்கு புலனுதல் காணலாம். அன்றியும், கிராமத்தில் இறையிலி நிலங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு பொதுவில் தம்தம் தொழில்களைப் புரிந்து வருவோர், கிராமசபையாரின் அனுமதி பெருமல் யாண்டுஞ் சென்று தம் தொழிலை நடத்துதல் கூடாது என்ற பொது விதியும் கிராமசபைதோறும் அக்காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அவ்விதியைக் கடந்து தம்தம் விருப்பத்தின்படி நடந்தவர்கள் கிராமத்தை அழித்த துரோகிகளாகக் கருதப்பட்டார்கள் என்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

8. வாணிகமும் கைத்தொழிலும்

நகரங்களிலும் பேரூர்களிலும் சிற்றூர்களிலும் வாணி கத்தொழில் நிகழ்த்தி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வணிகர் பெரு மக்கள் பலர், திருக்கோயில்களின் வழிபாட்டிற்கும் விழா விற்கும் திருவிளக்கினுக்கும் நிபந்தம் வழங்கிய செய்திகளும் ஏரி, குளம் முதலியவற்றைச் சீர்திருத்திப் பாதுகாத்தற்கும் பொருளும் நிலமும் அளித்த நிகழ்ச்சிகளும் கல்வெட்டுக் களில்* ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. எனவே தமி ழகத்தில் வணிகர் பலர் அந்நாளில் இருந்தமை தெள்ளிது. அவ் வணிகர்கள் உள்நாடுகளிலும் வெளிநாடுகளிலும் முறையே வண்டிகளிலும் மரக்கலங்களிலும் பண்டங்கள் ஏற்றிச்சென்று வாணிகம்நடத்தியவராதல்வேண்டும். உள் நாட்டில் வணிகர்கள் பண்டங்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற் றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விற்பதற்கு இன்றியமை யாது வேண்டப்படுவனவும் பேருதவியாயிருப்பனவும் பல பெருவழிகளே யாகும். சிற்றூர்களுக்குச் சிறுவழிகளும் பெரிதும் பயன்பட்டன. அவை வதிகள் என்று வழங்கப் பட்டன. இத்தகைய பெருவழிகளும் வதிகளும் சோழஇராச் சியத்தில் யாண்டும் நிலைபெற்று நன்னிலையில் அமைந் திருந்தன என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக் கின்றது. திருப்பாசூர் நின்று மேற்பாடியான ராஜாசிரய புரத்துக்குப்போன பெருவழி' (S. I. I. III, 205) 'அரங்கம் நோக்கிப் போந்தபெருவழி', 'தஞ்சாவூர்ப் பெருவழி' 363 of 1907 'கொங்கப்பெருவழி', 251 of 1911 'வடுகப்பெருவழி (S.I.I. Vo L. III, No. 64) பட்டினப் பெருவழி (S.I.I. XIII, 16) என் பன போன்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களால் இச்செய்தியை இனிதுணரலாம். இத்தகைய பெருவழிகளை ஆங்கிலமொழி யில் Trunk Roads என்று கூறுவர். செங்கற்பட்டு ஜில்லா மதுராந்தகத்தில் விக்கிரமசோழன் ஆட்சியில் பொறிக்கப்பெற்

---

* S. I. I., Vol. XIII, Nos. 205, 228, 241. Ins. Nos. 152, 233. 239, 258 and 259 of 1940; S. I. I., Vol. VI, III, 15-170.

றுள்ள கல்வெட்டொன்ருல் இப்பெருவழிகள் மூன்றுகோல் அகலமுடையனவா யிருந்தன என்று தெரிகிறது. நான்கு கோல்அகலமுள்ள பெருவழிகளும் இருந்தமைக்கு ஆதாரம் உளது. எனவே இப்பெருவழிகள் வணிகர்கள் வண்டிகளில் பொதிகளை ஏற்றி உள் நாட்டில் யாண்டும் சென்று வாணிகம் செய்துவருவதற்குத் தகுதியுடையனவா யிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இப்பெருவழிகள் கடைச்சங்க காலத்திலேயே சிறந்த நிலையில் இருந்தன என்பது சிலப்பதி காரத்தால் அறியப்படுகின்றது. கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தி யடிகள் ஆகிய மூவரும் காவிரியாற்றின் வடகரையோர மாகப் போந்தபெருவழியில் நடந்து உறையூரைச் சார்ந்தனர் எனவும், அங்கே அப்பேராற்றைக் கடந்து தென்கரைக்குப் போய்க் கொடும்பாளூர் நெடுங்குளம் வழியாகச் சென்ற பெருவழியே போய், மதுரைமாநகரை யடைந்தனர் எனவும் இளங்கோவடிகள் கூறுமாற்ருன் இவ்வுண்மையை அறிய லாம்.

வணிகர்கள் வண்டிகளிலும் பொதிமாடுகளின் முது கிலும் பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் உள்நாடுகளில் வாணிகம் நடத்துங்கால், இடையில் களவு முதலியன நிகழாதவாறு இன்றியமையாத இடங்களில் காவற்படைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தமையோடு அரசாங்கப் பாதுகாவலும் இருந்து வந்தமை அறியத்தக்கதாகும். சோழர் பேரரசில் பெரும்பாடிகாவல், சிறுபாடிகாவல் அதிகாரிகளும், தம் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தமையால் வணிகர் களுக்கு எத்தகைய இன்னல்களும் உண்டாதற்கு வாய்ப்புப் பெரிதும் ஏற்படவில்லை எனலாம். வணிகர்கள் புறநாடு களுக்குச் செல்லுங்கால் கூட்டமாகச் செல்வது வழக்கம். அக்கூட்டத்திற்கு வாணிகச்சாத்து என்ற பெயர்வழங்கியது. அக்குழுவின் தலைவன் சாத்தன் எனவும் மாசாத்துவன் எனவும் கூறப்படுவான். வணிகருள் சிறந்தோர்க்குச் சோழ மன்னர்கள் 'எட்டி' என்ற பட்டம் அளித்துப் பாராட்டி யுள்ளமை உணரற்பாலதாம்.

இனி, பலகலஞ் செலுத்திப் பெருங் கடல்களையும் கடந்து போய், சேய்மையிலுள்ள வெளிநாடுகளோடு வாணிகஞ்

செய்து கொண்டிருந்த வணிகர்களும் சோழ நாட்டில் இருந்தனர். அவர்கள் நாய்கர் எனவும், மாநாய்கர் எனவும் கூறப்படுவர். சோழமண்டலக் கரையில் கடைச்சங்க நாளில் வாணிகத்திற் சிறந்து விளங்கிய கடற்றுறைப் பட்டினங்களில் தலைமையாய் நிலவிய பெருமையுடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தாலும் பட்டினப்பாலை என்ற நூலாலும் தெள்ளிதின் உணரலாம். நாகப்பட்டினம், காரைக்கால், வீரை (வீராம்பட்டினம்), மாமல்லபுரம், வீரசோழப்பட்டினம் (கோவளம்), மயிலாப்பூர் ஆகிய கடற்றுறைப் பட்டினங்களும் சோழர் பேரரசில் சிறந்த துறைமுகங்களாய்க் கடல் வாணிகத்தால் வெளி நாட்டினருடன் தொடர்பு பூண்டு பெரும் புகழெய்தியிருந்தன என்று தெரிகிறது. சோழ நாட்டு வணிகர்கள், மேற்கே யுள்ள அராபிய நாட்டினரோடும், பாரசீகரோடும் கிழக்கே யுள்ள சுவர்ணபூமி, ஸ்ரீ விசயம், சுவர்ணதீபம், யவத்தீபம், காம்போசம், சீனம் ஆகிய நாட்டினரோடும் நடத்திவந்த வாணிகம் அனைத்தும் அத்துறைமுகப் பட்டினங்களின் வழியாகவே நடைபெற்று வந்தன என்பது அறியத்தக்கது. புராணக் கதைகளை விளக்கும் தமிழ் நாட்டுச் சிற்பங்களைப் போன்ற பல சிற்பங்கள் சீனதேயத்துக் கோயில்களில் உள்ளன என்று ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இவைகள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டு வணிகர்களின் தொடர்பால் அந்நாடுகளில் முற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று ஐயமின்றிக் கூறலாம்.

வணிகர்களுக்குள் நாநாதேச திசையாயிரத்தைஞ்ஞூற்றுவர் (193 and 402 of 1939-40), மணிக்கிராமத்தார், நகரத்தார், வளஞ்சியர், அஞ்சுவண்ணத்தார் என்ற பல குழுவினர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. அவர்களைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் சுமத்ரா, சயாம், பர்மா முதலான வெளிநாடுகளிலுள்ள கல்வெட்டுக்களிலும் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் செய்துவந்த வாணிகத்தால் சோழ இராச்சியத்தில் ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பண்டங்கள் மிகப்பெருகின. அவ்வாணிகத்தால் கிடைத்த சுங்கவரியினால் அரசாங்கத்திற்கு வருவாயும் மிகுந்தது எனலாம். பணமும்

'கையெழுத்து ஓலை' யின்மேல் பொதுவாகக் கொடுக்கப் பெற்று வந்தமையால் வாணிகத்தொழிலும் நாணயமும் சிறப்புற்று விளங்கின என்று கூறலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட வாணிகக் குழுவினருள் நாநாதேச திசையாயிரத்தைஞ்ஞூற்றுவர், திசையாயிரத்தைந்நூற்றுவர் எனவும் ஐந்நூற்றுவர் எனவும் நாநாதேசிகள் எனவும் சில கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். எனவே, அவர்கள் ஆயிரம் திசைகளுக்கும் போய் வாணிகத்தொழில் நிகழ்த்திய ஐந்நூற்றுவரைக் கொண்ட ஒரு குழுவினராதல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது. (291 of 1939) திசையாயிரம் என்பது ஈண்டு எல்லாத்திசைகளையும் உணர்த்துவதாகும். நாநாதேசிகள் என்பதனுல் பல தேயங்களுக்கும் அவர்கள் சென்று வாணிகம் நடத்திவந்தவர்கள் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகவே, அவர்கள் பல நாடுகளுக்கும் சென்று வாணிகம் நடத்துவதற்குத்தக்க ஆற்றலும் அந்நாடுகளின், அரசாங்க ஆதரவும், பெரிதும் பெற்றிருந்தனர் என்பது தேற்றம்.

முதற் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சிக்காலத்தில் கி. பி. 1088-ஆம் ஆண்டில் சுமத்ராதீவில் வரையப்பெற்றுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்றில் 'திசையாயிரத்தைஞ்ஞூற்றவர்' என்ற வாணிகக்குழுவினர் குறிக்கப்பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்.[1]

இனி, மணிக்கிராமத்தார் என்ற குழுவினர் தலை நகரங்களிலும் கடற்றுறைப் பட்டினங்களிலும் வெளி நாடுகளிலும் வாணிகம் நடத்திய செய்திகள் கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. உறையூர் மணிக்கிராமம்[2] காவிரிப்பூம் பட்டினத்து மணிக்கிராமம்,[3] கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமம்[4] இளங்கோப்பட்டினத்து மணிக்கிராமத்தார்[5]

1. The colas by K. A. N P. 596. 2. Ins, 519 of 1905.

3. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் ஒருபகுதி இக்காலத்தில் மணிக்கிராமம் என்ற பெயருடன் தனி ஊராயிருத்தல் அறியத்தக்கது.

4. 'கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமத்து வியாபாரி மணியமார்த் தாண்டன் ஸ்ரீ கோயிலில் வைத்தகழஞ்சு' S. I. I., Vol, IX, No.

5. Ins. 474 of 1926.

என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களால் அவர்கள் தலை நகர்களில் வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. ஸ்தாணுரவியின் கோட்டயம் செப்பேடுகளில் 'அஞ்சுவண்ணமும் மணிக்கிராமமும் ரட்சிக்கக்கடவர்' எனவும், வீரராகவச் சக்கரவர்த்தியின் கோட்டயம் செப்பேடுகளில் 'பெருங்கோயிலகத்திருந்தருள மகோதையார் பட்டினத்து இரவிக்கொற்றனுய சேரமான் லோகப்பெருஞ் செட்டிக்கு மணிக்கிராமப்பட்டம் கொடுத்தோம் .... நகரத்துக் கர்த்தாவாய இரவிக்கொற்றனுக்கு' எனவும் போதரும் சாசனப்பகுதிகளால் நகரங்களில் அக்குழுவினர்க்கிருந்த பெருமதிப்பும் அக்குழுவின் உறுப்பினர்மணிக்கிராமப் பட்டம் அரசர்பால் பெறும் வழக்கமும் நன்கு புலனுதல் காணலாம். திருநெல்வேலி ஜில்லா திருக்குற்ருலத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று 'மணிக்கிராமத்து தர்மசெட்டி ஆயின சடையன் கவையன் வச்சவிளக்கொன்று' (439 of 1917) என்று கூறுவதால் அவர்கள் தர்மசெட்டி என்று வழங்கப் பெற்றமையுணரற்பாலதாகும். திருவண்ணுமலையிலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்களில் 'சத்தியவாசகர்ஆன தன்மவாணியர்'[1] எனவும், 'தன்மவாணிகர்[2]' எனவும் அவர்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். மணிக்கிராமத்து தர்மசெட்டி, சத்தியவாசகர், தன்ம வாணிகர் என்ற தொடர்கள், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனர் தம்பட்டினப் பாலையில்,

> நெடுநுகத்துப் பகல்போல
> நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினேர்
> வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
> தமவும்பிறவும் ஒப்பநாடிக்
> கொள்வதூஉ மிகைகொளாது கொதுப்பதூஉங் [குறைகொடாது
> பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்[3]

வணிகர் என்று கூறியிருப்பதை நம்நினைவிற்குக் கொண்டு வருதல் காண்க.

---

1. S. I. I., Vol. VIII, 138.
2. Ibid, No. 141.
3. பட்டினப்பாலை வரிகள் 206-211.

பல்லவவேந்தனாகிய தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் ஆட்சிக் காலத்தில் சயாம் தேசத்தில் தமிழ்மொழியில் வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே அந்நாட்டில் மணிக்கிராமத்தார் என்ற வாணிகக்குழுவினர் பெருஞ்சிறப்புடன் நிலவிய செய்தியைத் தெள்ளிதின் உணர்த்துகின்றது.[1] எனவே, மணிக்கிராமத்தார் மிகப்பழமைவாய்ந்த வாணிகக்குழுவினர் என்பதும் உள்நாடுகளோடு நில்லாமல் கலமிவர்ந்து கடல்கடந்து சென்று, தமிழ் வழங்காத வெளிநாடுகளோடும் வாணிகம் நடத்திப் புகழெய்தியவர்கள் என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன.

மூன்ரும் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் விளங்கிய ஆசிரியர் குணவீரபண்டிதர் என்பார், தம் இலக்கண நூலாகிய நேமிநாதத்திற்குத் தாம் எழுதிய உரையில் மணிக்கிராமத்தார் என்ற தொடரைக் கூடியற்பேருக்கு உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டியிருப்பது உணரத்தக்க தாகும்.[2]

இனி, நகரத்தார் என்பார், பெரிய நகரங்களிலிருந்து கொண்டு வாணிகத்தொழில் நடத்தி வந்த குழுவினராவார். இக்குழுவினர், காஞ்சிபுரம், மாமல்லபுரம், நந்திபுரமாகிய பழையாறை, மயிலாப்பூர் முதலான பல நகரங்களில் இருந்தமை கல்வெட்டுக்களாலும் பிறவாற்ருனும் புலப்படுகின்றது. இவர்கள் தம் வாணிகத்தொழிலேத் திறமையாக நடத்திக் கொண்டும் நகர ஆட்சியை ஏற்று, பொதுமக்களுக்குச் சிறந்த தொண்டுகள் புரிந்து கொண்டும் நல்வாழ்வு நடத்திவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வணிகர்களுள் வளஞ்சியர் என்ற ஒரு குழுவினர் இருந்தனர்என்பது கல்வெட்டுக்களால்[3] அறியப்படுகின்றது. அவர்கள் தென்னிலங்கை வளஞ்சியர் என்று கல்வெட்டுக்களில்[4]

---

1. Ep. Ind. Vol. XVIII, No. Journal Oriental Research Vol. VI. pp. 299, 310.
2. நேமிநாதம் 'உரையுடன்' (கழகப்பதிப்பு) பக். 84.
3. S.I.I., Vol V, No 449 ; Ibid. Vol. VI, No. 20.
4. Ins. 505 of 1922 ; Ins. 406 of 1914 ; Ins. 598 of 1926.

குறிப்பிட்டிருந்ததால் அன்னோர் ஈழநாட்டு வணிகர்கள் என்பதும் தமிழ்நாட்டில் பல ஊர்களில் தங்கி வாணிகம் நடத்தி வந்தவராதல் வேண்டும் என்பதும் தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றன. இலங்கையிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றும்[1] அவர்கள் ஈழநாட்டவர்கள் என்பதையும் பௌத்த சமயத்தினர் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது. எனினும் தமிழ்நாட்டில் அவர்கள் தங்கி வாணிகம் நடத்தியபோது செய்துள்ள அறங்களையும் வேறுசில நிகழ்ச்சிகளையும் நோக்குமிடத்து, அக்குழுவினர் பொது நோக்குடன் சைவம், வைணவம் முதலான மற்றைச் சமயங்களிடத்தும் பேரன்புடன் ஒழுகி அதனால் தமிழ் மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பெற்று வாழ்ந்து வந்தனர் என்றும் தெரிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக ஈண்டுச் சிலவற்றைக் குறித்தலும் ஏற்புடைத்தேயாம். இராமநாதபுரம் ஜில்லா அருப்புக்கோட்டையில் உள்ள சுந்தரேசுவரர் கோயிலில் அருந்தவஞ் செய்த நாச்சியாரையும் இலிங்க புராண தேவரையும் தென்னிலங்கை வளஞ்சியருள் ஒருவனாகிய சேகல் சேவகத்தேவன் என்பான் எழுந்தருளுவித்த செய்தி, அக்கோயிலிலுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்களால்[2] அறியப்படுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாயூரந்தாலுகாவிலுள்ள திருவேள்விக்குடிக் கோயிலில் ஒரு பகுதியைத் திசையாயிரத் தைந்நூற்றுவரும் வளஞ்சியரும் கட்டுவித்தனர் என்று அக்கோயிற் கல்வெட்டொன்று[3] கூறுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா நன்னிலம் தாலுகாவிலுள்ள திருக்கண்ணபுரத்திலிருந்த கருணாகரவீரர் மடத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் திருவிழாக்காலங்களில் உண்பிக்கும் பொருட்டு ஒவ்வொருவரும் இரண்டுகாசு வரி கொடுக்கவேண்டுமெனத் தென்னிலங்கை வளஞ்சியர்கள் தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட செய்தி அவ்வூர்ச் சௌரிராசப்பெருமாள் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்றில்[4] காணப்படுகிறது. இதுகாறும் கூறியவற்றால் தென்னிலங்கை வளஞ்சியர்

1. S. I.I. Vol. IV, No. 396.
2. Ins. 406 and 407 of 1914.
3. Ins. 131 of 1926.
4 Ins. 505 of 1922.

என்ற வாணிகக் குழுவினர் தமிழ்நாட்டில் நிலவிய சைவம் வைணவம் முதலான சமயங்களில் எத்துணை அன்பும் மதிப்பும் கொண்டு ஒழுகிவந்தனர் என்பது தெள்ளிதில் புலனாதல் அறியலாம். எனவே, தமிழ்நாட்டுச் சிற்றூர், பேரூர்களில் வசித்து வாணிகம் நடத்தி வந்த அக்குழுவினர் பல்லாற்றானும் சிறந்து விளங்கியவராதல் வேண்டும்.

அஞ்சுவண்ணத்தார் : நம் தமிழகத்தில் வாணிகம் நடத்தி வந்த குழுவினருள் அஞ்சுவண்ணத்தார் என்ற ஒரு வகையினரும் சிறந்து விளங்கினர் என்பது செப்பேடுகளாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. அச்செப்பேடுகள் முதல் ஆதித்த சோழன் காலத்திலிருந்த சேரமான் தாணுரவியின் ஆட்சியிலும்[1] முதல் இராசராசசோழன் காலத்திலிருந்த சேரமான் பாஸ்கர ரவிவர்மன் ஆட்சியிலும்[2] வரையப்பெற்றவையாகும். ஆகவே, அவை மிக்க பழமை வாய்ந்தவை எனலாம். அச்செப்பேடுகளில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள அஞ்சுவண்ணத்தார் யாவர் என்பதைப்பற்றி அறிஞர்களுக்குள் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. அன்னோர் சேர நாட்டிலிருந்த யூதர்களாயிருத்தல்வேண்டும் என்பது டாக்டர் குண்டர்ட், டாக்டர் பர்னல் என்ற அறிஞர் இருவரது கருத்தாகும் ; எல்லிஸ் என்ற அறிஞர் அத்தொடர், ஐவகை உரிமைப்பட்டங்களை உணர்த்தும் என்பர். கல்வெட்டிலாகாவின் தலைவராயிருந்த பேரறிஞர் வெங்கையா என்பவர், அஞ்சுவண்ணத்தார் ஒருவாறு சுயேச்சை பெற்று நிலவிய வாணிகக்குழுவினர் என்று குறித்துள்ளனர்;[3] வேறுசிலர் அத்தொடர் ஐவகைச் சாதியாரை அறிவிப்பதாகும் என்பர், எனவே, அதன் உண்மைப்பொருள் ஒரு தலையாகத் துணியப்படவில்லை என்பது தெள்ளிது. எனினும், அவர்கள் யாவர் என்பதைப் பல்சந்தமாலை என்ற பழைய நூலிலுள்ள சில பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. அந்நூல் முழுதும் இப்போது கிடைக்காவிடினும், அதிலுள்ள சில பாடல்கள்

1. T. A. S Vol. II p. 67.
2. Epigraphia Indica Vol. III, p. 62.
3. T A. S. Vol. II, pp. 74.

களவியற்காரிகை என்ற நூலில் அதன் உரையாசிரியரால் மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன. அப் பாடல்களில் ' இயவனராசன் கலுபதிதாமுத லெண்ண வந் தோர்—அயன்மிகு தானையர் அஞ்சுவண்ணத்தவர் ' என்றும் ' ஏழ்பெருந்தேரங்கத் தியவனர்கள்-அல்லா எனவந்து ' என்றும் காணப்படும் தொடர்கள், அஞ்சுவண்ணத்தார் முகமதியராயிருத்தல் வேண்டும் என்பதைப் புலப்படுத்து கின்றன. இச்செய்தியை மற்ருெரு பாடலிற் பயின்றுவரும் ' சோனகர் ' என்ற சொல் உறுதிப்படுத்துதல் காணலாம். அன்றியும், அவர்கள் பழைய துருக்கிவேந்தனுகிய ' காலிப் ' வழியில் வந்தவர்கள் என்பது 'கலைமதி வாய்மைக் கலுழ்பா வழிவருங் கற்பமைந்த, தலைமையர் ஏழ்பெருந் தேரங்கமும் பெற்ற'வர் என்ற பிறிதொரு பாடற்பகுதியால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, அன்னேர் முகமதிய மரபினர் என்பது ஐயமின்றித் துணியப்படும். ஆகவே, தமிழ் நாட்டில் தங்கி வாணிகம் நடத்தி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த முகமதிய வாணிகக்குழுவினரே அஞ்சுவண்ணத்தார் என்று வழங்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம்.

கீழ்கடற்கரையில் பாண்டி நாட்டிலுள்ள தீத்தாண்டதான புரத்திலும் அக்குழுவினர் இருந்தனர் என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்ருல் அறியப்படுகின்றது. அன்றியும், சோழ நாட்டிலுள்ள துறைமுகப்பட்டினமாகிய நாகபட்டினத்தில் அவர்கள் வாணிகம் நடத்திக்கொண்டு சிறப்புற்றிருந்தமை,

' குடக்கினில் துரங்கமும் வடக்கினில் கலிங்கமும்
குணக்கினில் பசும்பொனும் குளித்ததெற்கி லாரமும்
அடிப்பரப்புடைக்கலத் தனேகவண்ண மாகவந்த
தஞ்சுவண்ணமுந் தழைத் தறத்தின் வண்ணமானவூர்
கடற்கரைக்குவித்திடு சந்தனத்தை இந்துடன்
கலந்திறைக்கு மந்தியைக் கனன்று முசுவின்குலம்
புடைப்பதற் கெழுந்துகை முறுக்கலும் இழுக்கிவாய்
புக்கமுத்தை விட்டெறிந்து பூகமேறு நாகையே '

என்ற பழைய பாடலொன்ருல் தெளிவாகப் புலப்படுதல் காணலாம். எனவே, அவர்கள் தமிழகத்தில் யாண்டும் சென்று வாணிகம் நடத்திப் புகழ்படைத்தவர்கள் என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, மேலே குறிப்பிட்ட வணிகர் குழுவினர் எல்லாம், தனித்தனிக் குழுவினர் என்பதும், அவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் முரண்படாமல் நம் தமிழகத்தில் தம் வாணிகத்தை நடத்திப் பொருளீட்டிப் புகழுடன் வாழ்ந்துவந்தனர் என் பதும் ஈண்டு அறியத்தக்கன.

ஒவ்வொரு வாணிகக் குழுவினரும் ஒவ்வொரு சிறு காவற்படை வைத்துக்கொண்டிருந்தனர் என்பதும், அவர் கள் வாணிகத்தின் பொருட்டுத் தாம் செல்லும் இடங்களுக் கெல்லாம் அச்சிறு படையோடு செல்வது வழக்கம் என் பதும் சில குறிப்புக்களால் உணரக்கிடக்கின்றன. சோழர் பேரரசு உயர்நிலையிலிருந்தமையால் சோழ இராச்சியத்துக் குள்ளிருந்த எல்லா நாடுகளிலும் வணிகர்கள் எத்தகைய தடையுமின்றிச் சுயேச்சையாகச் சென்று வாணிகம் நடத்து வது எளிதாகவும் இருந்தது எனலாம்.

இனி, நானுதேசிகளாகிய வணிகர்கள் ஒரு குழுவின ராய்த் தம் தொழிலை நடத்திக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்த இடங்கள் வீரபட்டினம் எனவும் எறிவீரபட்டினம் எனவும் வழங்கப்பெற்று வந்தன என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. நானுதேசிகள் எல்லோரும் முதல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் மயிலாப்பூரில் ஒரு கூட்டம் நடத்தி, செங்கற்பட்டு ஜில்லா பொன்னேரி தாலுகாவிலுள்ள அய்யாப்புழல் காட்டூரை ஒரு வீரபட்டின மாக மாற்றிவிட்டமையோடு அவ்வூரில் வாழ்ந்துகொண் டிருந்த பொதுமக்களுக்குப் பல நலங்களும் புரிந்தனர் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது. அதில் அவர்கள் தம் வரலாறு, பெருமை முதலியவற்றைக் கூறிக் கொள்வது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அங்ஙனமே, சித்தூர் ஜில்லா மதனபல்லி தாலுகாவி லுள்ள பசினிகொண்டா கல்வொட்டொன்று,[2] நாட்டாரும் நகரத்தாரும், நானுதேசிகளும் சீராவள்ளி என்ற ஊரில் முதல் இராசாதிராச சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் ஆயிரத்

1. Ins. 256 of 1912; A. R. E. for 1913, pp., 99 and 100.
2. Ins. 342 of 1912.

ஐந்நூற்றுவரைக் கொண்ட ஒரு பெருங்கூட்டம் நடத்தி அவ்வூரை நானாதேசீயதசமடி எறிவீரபட்டினம் என்ற பெயருடையதாய் அமைத்து அவ்வூர்க் குடிமக்களுக்குச் சில உரிமைகளும் வழங்கினர் என்று உணர்த்துகின்றது. அக் கூட்டத்திற்கு எண்டிசையிலுமிருந்து வந்திருந்தவர்களுள் எறிவீரர்கள், முனைவீரர்கள், இளஞ்சிங்க வீரர்கள், கொங்க வாளர்கள் ஆகிய குழுவின் பெயர்கள் காணப்படுதல் அறியத் தக்கது.[1] அக்குழுவினர் வணிகர்களின் காவற்படையைச் சேர்ந்தவர்களாயிருத்தல் கூடுமென்று கருதற்கு இடமுளது. சித்தூர் ஜில்லா புங்கனூர்த் தாலூகாவிலுள்ள கர்ஷ்ணபல்லி யிலுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு,[2] அவ்வூர்க் கண்மையிலுள்ள முத்துகூர் என்ற ஊர் ஓர் எறிவீரபட்டினம் என்ற செய்தி யைத் தெரிவிக்கின்றது. வீரர்களின் பாதுகாப்பிற்கு உட் பட்ட வாணிகத்தலங்கள் எறிவீரபட்டினம் எனவும் வீர பட்டினம் எனவும் பண்டைக்காலத்தில் வழங்கிவந்தன போலும்.

கி. பி. பதினொன்றும் நூற்றாண்டில் விளங்கிய வாணிகத் தலங்களாகிய வீரபட்டினங்கள் கடைச்சங்க காலத்திலும் இருந்தன என்று தெரிகிறது: கி. பி. முதல் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் மேல்நாட்டு யவனர்கள் நம் தமிழகத்திற்கு வந்து வாணிகத் தொழில் நடத்திய செய்தி, சங்க நூல் களாலும் மேனாட்டு யவன ஆசிரியர்களாகிய பிளைநி, தாலமி என்போரின் குறிப்புக்களாலும் பெரிப்ளூஸ் என்ற அரிய நூலாலும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. சங்க நூல்களில் குறிப்பிடப்பெற்ற யவனர்கள் இத்தாலி தேசத்து ரோமானி-யரேயாவர். அவர்கள் புதுச்சேரிக்குத் தெற்கே இரண்டு மைலிலுள்ள அரிக்கமேடு என்ற இடத்தில் கி. பி. 50 முதல் 200 வரையில் பண்டசாலை வைத்து வாணிகம் நடத்தியுள்ள அரிய செய்தி, இந்திய அரசியலாரின் புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறை அறிஞர்கள் அந் நிலப்பரப்பை முறைப் படி அகழ்ந்து ஆராய்ந்தபோது வெளிப்பட்டிருத்தல் பலரும்

1. A. R. E. for 1913, part II, para 25.
2. Ins. 321 of 1912.

அறிந்ததேயாம். அப்பகுதியைச் சார்ந்த பரதவர்குப்பம் இக்காலத்தில் வீராம்பட்டினம் என்று வழங்குகிறது. அது, கடைச்சங்ககாலத்தில் சோழ இராச்சியத்தில் நிலவிய வணிகர் நகரங்களாகிய வீரபட்டினங்களுள் ஒன்றாகும். வாணிகத்தால் சிறப்பெய்தியிருந்த அத்துறைமுகப்பட்டினம், புறநானூற்றிலுள்ள 320-ஆம் பாட்டை இயற்றிய வீரை வெளியனாரும் அகநானூற்றிலுள்ள 188-ஆம் பாட்டை இயற்றிய வீரைவெளியன் தித்தனாரும் வாழ்ந்த நகரம் என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

நாகபட்டினம் என்பது நாகை என மருவி வழங்கி யுள்ளமை போல வீரபட்டனம் என்பது வீரை என்று மருவி யும் அக்காலத்தில் வழங்கியுள்ளது.

இனி, சீனதேய வரலாற்றின் துணைகொண்டு சோழர் கள் அந்நாட்டினரோடு கொண்டிருந்த தொடர்பினையும் தமிழ் நாட்டார் நிகழ்த்திய வாணிகத்தையும் ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சீன தேயத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பத்தி னால் அந்நாட்டில் கலகமும் அமைதியின்மையும் மிகுந்து, வெளிநாட்டு வணிகர்களுக்குப் பேரச்சத்தை உண்டு பண்ணின. எனவே, தமிழ்நாட்டு வணிகர்களும் பிறநாட்டு வணிகர்களும் தம் வாணிகத்தின் பொருட்டு அந்நாட்டிற்குச் செல்லுவதை நிறுத்திவிட்டனர். அப்போது சீன தேயத்தார் கலமிவர்ந்து மலேயா, ஸ்ரீவிஜயம் முதலான அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று அங்கு வந்துள்ள வணிகர்களிடம் தமக்கு வேண்டிய பண்டங்களை வாங்கி வந்தனர் என்று தெரிகிறது. அக்காலங்களில் கீழ்நாட்டு வணிகர்களுக்கும் மேல் நாட்டு வணிகர்களுக்கும் வாணிகத்திற்குரிய நடு இடமாய் அமைந்து பல்வகையாலும் சிறப்புற்று விளங்கி யவை மேலே குறிப்பிட்ட மலேயா, சுமத்ரா, ஜாவா ஆகிய நாடுகளேயாகும். அந்நாட்களில்தான் சீனதேய மக்களின் கடல் வாணிகமும் தொடங்கியது என்று வரலாற்றாராய்ச்சி யாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சீன தேயத் தில் கலகம் அடங்கி அமைதி ஏற்பட்டது. அந்நாட்களில்

வெளிநாடுகளோடு வாணிகத் தொடர்பு வைத்துக்கொள்வ தற்குச் சீன அரசாங்கம் பேரார்வம் உடையதாயிருந்தது. அதற்கேற்ப, அரசாங்கமே புறநாடுகளோடு நிகழும் வாணிகத்தைக் கைப்பற்றி அதனைப் பெருக்குவதற்குப் பெரிதும் முயன்றது. வெளிநாட்டு வணிகர்களுக்குச் சீன அரசாங்கத்தின் ஆதரவையும் விருப்பத்தையும் தெரிவித்து அவர்களைத் தம் நாட்டிற்கு அழைப்பதற்குச் சீன தேயத்தி லிருந்து ஒரு தூது குழுவினர் யாண்டும் அனுப்பப்பெற்ற னர். அவர்கள் அரசாங்க முத்திரை இடப்பெற்ற ஆணைப் பத்திரங்களோடு ஆடையும் பொன்னும் மிகுதியாகப் பெற்று அயல்நாடுகளுக்குச் சென்றனர். பல பண்டங்களையும் இறக்குமதி செய்வதற்குத் தனியுரிமை கொடுக்கப்படுமென்று வெளிநாட்டு வணிகர்களுக்குச் சீன அரசாங்கம் உறுதி மொழியும் அளித்தது. இந்நிகழ்ச்சிகள் வெளிநாட்டு வணிகர்கள் சீன தேயத்திற்குப்போய்த் தம் வாணிகத்தை நடத்துவதற்கு ஊக்கத்தை உண்டுபண்ணின என்று ஐய மின்றிக் கூறலாம்.

இதனையுணர்ந்த சோழ மன்னர்கள் தங்கள் தூதர்களைச் சீனதேயத்திற்கு அனுப்பத் தொடங்கினார்கள். அவ்வேந்தர் களுள் முதலில் அனுப்பியவன் முதல் இராசராச சோழனே யாவன். அவனுடைய தூதர்கள் முத்துக்களையும் வேறு பல பொருள்களையும் கையுறையாகக் கொண்டு கி. பி. 1012-ஆம் ஆண்டில் சோழ நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு, கி. பி. 1015-ல் சீன தேயத்தை அடைந்தனர். எனவே, அவர்கள் அந் நாட்டிற்குப் போவதற்கு மூன்று ஆண்டுகள் ஆயின என்று தெரிகிறது. சீன அரசன் அவர்களை வரவேற்றுத் தன் அரண்மனைக்கு அண்மையிலுள்ள மாளிகையில் தங்குமாறு ஏற்பாடு செய்தான். சோழ நாட்டுத் தூதர்கள் அங்குச் சென்ற சமயத்தில் அம்மன்னனது பிறந்தநாள் விழா அந் நாட்டில் நடைபெற்றமையால் அவர்களும் அவ்விழாவில் கலந்துகொள்வதற்கு ஓர் அரிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அரசனும் அவர்களுக்குப் பல பரிசில்கள் வழங்கினான். நெடுந்தூரத்திலுள்ள சீனதேயத்தரசன் சோழர்களுடைய பேரரசையும் ஆற்றலையும் நன்குணராதவனாதலின், அவர்

களைச் சக்கரவர்த்தியின் தூதர்களாக எண்ணுமல் ஓர் அரச னுடைய தூதர்களாகவே கருதி நடத்தினுன் என்பது அந் நாட்டு வரலாற்றினுல் அறியக்கிடக்கின்றது. இத்தூது பற்றிய மற்றைச் செய்திகள் தெரியவில்லை. எனினும், இதனுல் வாணிகத்துறையில் சிறந்த பயன் ஏற்பட்டிருக்கும் எனலாம்.

முதல் இராசராச சோழனுடைய புதல்வனும் கங்கை கொண்ட சோழன் என்ற சிறப்புப்பெயர் உடையவனும் ஆகிய முதல் இராசேந்திர சோழன் கி. பி 1033-ஆம் ஆண்டில் தூதர்குழு ஒன்றைச் சீன தேயத்திற்கு அனுப் பினுன். அக்குழுவினர் சீனதேய மன்னனுல் எவ்வாறு வர வேற்கப்பட்டனர் என்பதையும் பிற செய்திகளையும் அறிதற்குரிய ஆதாரங்கள் இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், அதற்குப்பிறகு பல ஆண்டுகள் சோழ அரசன் அந்நாட்டிற்குக் காணிக்கை அனுப்பி வந்தான் என்று அந் நாட்டு வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு சீன தேயத் தாரோடு தொடங்கிய வாணிகம் கி. பி. பதினெருன்ரும் நூற் ருண்டில் இடையீடின்றித் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது என்று தெரிகிறது, அந்நூற்ருண்டின் முதற்பகுதியில் முதல் இராசேந்திர சோழன் அலைகடல் நடுவில் பலகலஞ் செலுத்தி ஸ்ரீ விஜய நாட்டின் மீது படையெடுத்தமையும், வாணிகம் காரணமாக அந்நாட்டில் தங்கியிருந்த தமிழக வணிகர்களின் உரிமைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நிகழ்ந்ததாதல்வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

கி. பி. 1068-ல் தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கடாரத் தரசன் பொருட்டு, முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய புதல் வனுகிய வீரராசேந்திர சோழன் அந்நாட்டின் மீது படை யெடுத்துப்போய், அதனைக்கைப்பற்றி அவ்வரசனுக்கு அளித்தசெய்தி சோழர்களின் ஆற்றலையும் வீரத்தையும் கீழ்நாட்டினர் நன்கு அறிந்திருந்தமையைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துவதாகும். இந் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டு வணிகர்கள் கீழ் நாடுகளுக்கு அச்சமின்றிப் போய் வாணிகஞ் செய்து வருதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தன என்று கூறலாம்.

கி. பி. 1077-ஆம் ஆண்டில் எழுபத்திரண்டுபேர் அடங்கிய ஒரு குழுவினர் சோழ நாட்டிலிருந்து சீன தேயத்திற்குத் தூது சென்ற செய்தி அத்தேய வரலாற்றினுல் அறியக் கிடக்கின்றது. அவ்வாண்டை நோக்குமிடத்து, அக்குழுவினர் முதல் குலோத்துங்க சோழனுல் அந்நாட்டிற்கு அனுப்பப் பெற்றவராதல் வேண்டும். முதல் குலோத்துங்க சோழன் சோழ நாட்டின் ஆட்சியை முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய மகள் வயிற்றுப்பேரன் என்ற உரிமையினுல் புதிதாகப் பெற்றவனுதலின், சோழ இராச்சியத்திற்கும் சீன இராச்சியத்திற்கும் ஓர் உறுதியான வாணிகத் தொடர்பைத் தன் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அத்தூதர் குழுவினைச் சீன தேயத்திற்கு அனுப்பியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அம்முயற்சியில் அவன் வெற்றி பெற்றிருத்தல் கூடும். ஆனுல் அந் நிகழ்ச்சிகளை நன்கு விளக்கக்கூடிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து சீனதேயம், மலேயா, சுமத்ரா முதலானவற்றிற்கு முத்து, யானைத்தந்தம், பவழம், கண்ணுடிக்கல், பாக்கு, சந்தனக்கட்டை, ஏலம், பளிங்குக்கல், பருத்திநூல் துணி, சாயந்தோய்த்த பட்டு நூல் கலந்த துணி ஆகிய பொருள்களும் பிறவும் ஏற்றுமதி செய்யப்பெற்றுவந்தன என்பது 'சௌ - ஜீ - குவா' என்ற சீன தேயத்து நூலொன்ருல் அறியப்படுகின்றது.

கீழ் நாடுகளிலிருந்து சீனச்சூடம், சூடம், அகில், சந்தனம், அம்பர், தக்கோலம், இலவங்கம், குங்குமம், தமாலம் (பச்சிலை), நிரியாசம் முதலான பொருள்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டன என்று தெரிகிறது. சீனச்சூடம் என்பது சீன தேயத்திலிருந்தும், சூடம் என்பது சுமத்ரா முதலான இடங்களிலிருந்தும் வந்தவை; இந்தச் சூட வகைகள் உலக முழுதும் புகழப்பெற்ற சிறப்பு வாய்ந்தவை என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். அகில் வகைகளில் அருமணவன், தக்கோலி, கிடாரவன் முதலான் பெயர்களைச் சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் குறித்திருப்பது ஈண்டு உணரத்தக்கதாகும். இவற்றுள், அருமணவன் என்பது கீழ்

பர்மா தேயத்திலிருந்தும், தக்கோலி என்பது மலேயாவின் மேல் கரையிலுள்ள தகோபா என்ற தக்கோலத்திலிருந்தும், கிடாரவன் என்பது அதற்குத் தெற்கேயுள்ள கடாரத்திலிருந்தும் ஏற்றுமதி செய்யப்பெற்ற வகைகளாதலின், அப்பெயர்களை எய்தின என்று தெரிகிறது. இலவங்க (மோலக்கஸ்) தீவிலிருந்து இலவங்கப்பட்டையும் தமாலிங்கத்திலிருந்து தமாலம் என்ற பச்சிலையும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டமை பற்றி அப்பெயர்களால் வழங்கி வந்தன. அரேபியாவிலிருந்து ஆண்டுதோறும் மிகுதியான குதிரைகள் கப்பல் மூலமாகத் தமிழகத்திற்கு வந்தன. சோழர், பாண்டியர் முதலான தமிழ் வேந்தர்கள் குதிரைப்படைகள் வைத்திருந்தமையின் பெரும் பொருள் கொடுத்து அவற்றை விலைக்கு வாங்குவது வழக்கம்.

சோழ இராச்சியத்தின் துறைமுகப் பட்டினங்களில் ஏற்றுமதி இறக்குமதிகள் மிகுதியாக நடைபெற்று வந்தமையின் சோழ மன்னர்களுக்குச் சுங்க வருவாயாக ஆண்டு தோறும் பெரும்பொருள் கிடைத்து வந்தது என்பது திண்ணம். முதற் குலோத்துங்க சோழன் கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டில் முடிசூடிய பிறகு சோழ இராச்சியத்திலுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவில் நலம்புரியக் கருதிச் சுங்க வரியை நீக்கிவிட்டான். அதுபற்றி மக்கள் எல்லோரும் அவனை வாயார வாழ்த்திச் 'சுங்கந்தவிர்த்த சோழன்'[1] எனவும் 'சுங்கந் தவிர்த்திருள் நீக்கி உலகாண்ட ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்'[2] எனவும் பாராட்டி வழங்கிவந்தனர். கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தரும், 'புவிராச ராசர் மனு முதலோர் நாளில் – தவிராத சுங்கந் தவிர்த்தோன்'[3] எனவும் தம் உலாவில் புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர். முதற் குலோத்துங்க சோழன் புரிந்த இவ்வருஞ் செயல் காரணமாகச்

---

1. இவ்வேந்தன் எய்திய இச்சிறப்புப் பெயரால் சில ஊர்கள் 'சுங்கந்தவிர்த்த சோழ நல்லூர்' எனவும், ஓர் ஆறு 'சுங்கந்தவிர்த்த சோழப் பேராறு' எனவும் வழங்கப்பெற்று வந்தமை அறியத் தக்கது. Ins 231 and 233 of 1916; Ins. 363 of 1907.

2. Ins. 408 of 1912.

3. குலோத்துங்க சோழன் உலா, வரிகள் 51, 52.

சோழ நாடும் 'சுங்க மில்லாச் சோழ நாடு' என வழங்கப் பெற்று வந்தமை மூன்ருங் குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்ருல் அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்குப் பிறகு ஆட்சிபுரிந்த சோழ மன்னர்களின் காலத்திலும் சோழ நாட்டில் சுங்கம் வாங்கப் படவில்லை என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. சுங்கவரி வாங்கப்படாத நாட்டில் புறநாட்டுப் பொருள்கள் எல்லாம் வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்து குவியும். எனவே, அவை எல்லாம் நாட்டு மக்களுக்குச் சொற்ப விலைக்கு எளிதிற் கிடைக்கும் என்பது திண்ணம்.

கடைச்சங்க காலத்தில் நிலவிய ஆசிரியர் திருவள்ளுவ ஞர், அரசற்குக் கிடைத்தற்குரிய வருவாய்களுள் ஒன்ருக விதந்து கூறியுள்ள சுங்கத்தை (உல்கு) முதற் குலோத்துங்க சோழன் நீக்கிய பின்னர், அரசாங்கத்தின் வருவாய் ஓரளவிற் குறைந்து போயிருத்தல் வேண்டும். அக்குறைபாட்டை அவ்வேந்தனும் அவனுக்குப் பிறகு வந்த மன்னர்களும் எவ் வாறு போக்கிக்கொண்டார்கள் என்பது புலப்படவில்லை.

இனி, உள் நாட்டில் நடைபெற்ற வாணிகத்தில் பெரும் பகுதி பண்டமாற்று முறையில் நிகழ்ந்தது என்று தெரிகிறது. இம்முறையில் வாணிகஞ் செய்தோர், தலைநகரத்திற்காதல், துறைமுகப் பட்டினங்களுக்காதல் சென்று அங்கு வந்து தங்கியிருந்த வணிகர் பெருமக்களிடம் தம் வாணிகத்திற்கு வேண்டிய பண்டங்களை உரியவிலை கொடுத்துப் பெற்று, வண்டிகள், பொதிமாடுகள் இவற்றின் மூலமாகத் தம்தம் இருப்பிடங்களுக்குக் கொணர்ந்து தொழிலை முட்டுப்பாடின்றி நடத்தி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வாணிகத் துறை யில் ஈடுபட்டோர் இன்றியமையாத சமயங்களில் செல்வர் களிடம் கடனுகப் பொருள் பெற்றுத் தம் தொழிலை நடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படுதலும் இயல்பேயாம். அவ்வாறு கடன் வாங்கும் தொகைக்கு எவ்வளவு வட்டி கொடுத்து வந்தனர் என்பது தெரியவில்லை. எனினும், தஞ்சைப் பெரிய கோயில் கல்வெட்டுக்களால் நூற்றுக்குப் பன்னிரண்டரை வீதம் வட்டி வாங்கப்பெற்ற செய்தி வெளியாகின்றது. சில கல்வெட்டுக்களில் நூற்றுக்குப் பதினைந்து வீதப்படியும்

காணப்படுகிறது. இவை அமைதியான காலங்களில் நடை பெற்று வந்தமுறையாகும். அன்னியர் படையெடுப்பாலும் போர் நிகழ்ச்சியாலும் இன்னல்கள் நேர்ந்தபோது வட்டி வீதம் உயர்ந்துபோயிருந்தமையும் கல்வெட்டுக்களால் உணரக்கிடக்கின்றது. திருக்கோயில்களுக்கு அறங்கள் புரிந் தோர் தாம் நிவந்தமாகக் கொடுக்கும் பொருளை அவ்வூரி லுள்ள கிராமசபையாரிடம் வாடாக்கடனாகக் கொடுத்து அதன் வட்டித்தொகையைக் கொண்டு தம்தம் அறங்களை நாள் தோறுமாதல் திங்கள்தோறுமாதல் ஆண்டுதோறுமாதல் நடத்திவருமாறு ஏற்பாடு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க தாகும். ஊர்ச்சபையாரிடம் சில அறங்களுக்கு நிவந்தமாக வைக்கப்பெற்ற பொருளுக்கு நெல்லையே வட்டியாகப் பெற்று வந்தசெய்திகளும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படு கின்றன. திருக்கோயில்களில் சீகாரியஞ்செய்வோர் வட்டி யாகக்கிடைக்கும் அந்நெல்லைக் கொண்டு பண்டமாற்று முறையில் கோயில் வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் வாங்கிவந்தனர் என்று தெரிகிறது. அவ்வாறு வாங்கப்பெற்ற நெல் வட்டியிலும் இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்பப் பல பல வேறுபாடுகள் இருத்தலைக் காணலாம். ஆகவே, யாண்டும் ஒரே நிலையில் அமைந்த வட்டிவீதத்தைக் காண்டல் அரிது. ஒரு கழஞ்சுப் பொன் னுக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒரு கலம் முதல் மூன்று நான்கு கலம் வரையில் நெல் வட்டியாக வாங்கப்பட்டுள்ளது என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது. வட்டியைப் பொலிசை எனவும் பலிசை எனவும் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளனர். சில கல்வெட்டுக்கள் அதனைத் தர்மப்பொலிசை என்று கூறுவது அறியத்தக்கதாகும்.

9. நாணயங்களும் அளவைகளும்

சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலங்களில் பொன்னுலும் வெள்ளியாலும் செம்பாலும் செய்யப்பெற்ற நாணயங்கள் வழங்கிவந்தன என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. அவற்றுள் சில, இக்காலத்தும் ஆங்காங்கு அகப்படுகின்றன. செப்புக்காசுகளே யாண்டும் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன. பொற்காசுகள் கிடைப்பின் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் அவற்றை உருக்கி அணிகலன்களாகச்செய்து அணிந்து கொள்வது நம் நாட்டு மக்களின் இயற்கைக் குணமாயிருத்தலால், அவை வரலாற்றுராய்ச்சிக்குக் கிட்டுவது மிகமிக அருமையாகப் போய்விட்டது. வெள்ளிக்காசுகள் மிக அருகியே கிடைக்கின்றன. எனினும், அந்நாளில் வழங்கிய நாணயங்களின் பெயர்கள் பல கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றைக்கொண்டு உறுதியான முடிவிற்குவர இயலவில்லை.

இதுகாறும் கிடைத்துள்ள சோழ வேந்தர் நாணயங்களுள் உத்தமசோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் வெளியிடப்பெற்றுள்ள பொற்காசுதான் மிக்க பழமைவாய்ந்தது என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தாகும்.

சோழர்களின் ஆட்சிக்காலங்களில் வெளியிடப் பெற்ற நாணயங்கள் எல்லாவற்றிலும் அன்னேரின் இயற்பெயராதல் சிறப்புப் பெயராதல் அமைக்கப்பெற்று அப்பெயர்களால் அவை நாடு முழுவதும் வழங்கிவந்தன என்பது கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

இப்போது கிடைத்துள்ளவற்றுள் மிக்க பழமையுடையதாகச் சொல்லப்படும் உத்தமசோழன் காலத்து நாணயம், நடுவில் புலியுருவமும் அதன் வலப்பக்கத்தில் மீன் உருவமும் பொறிக்கப்பெற்றது. ஓரத்தில் கிரந்த எழுத்தில் வரையப்பெற்ற உத்தமசோழன் என்ற அன்னுள் கோவின் பெயரையுடையது ; வட்டமான வடிவத்தையுடையது ; இரு

புறங்களிலும் ஒரே தன்மை வாய்ந்த அமைப்புடையது. அஃது ஐம்பது அல்லது அறுபதுகிரெயின் எடையுள்ளதா யிருத்தல் வேண்டும் என்று சர் வால்டர் எலியட் என்ற அறிஞர் 'தென்னிந்திய நாணயங்கள்' என்னும் நூலில் கூறியிருப்பது ஈண்டு அறியற்பாலதாம். அவ்வாசிரியருக்குக் கிடைத்த அந்த நாணயம் பின்னர்க் காணுமற் போய்விட்ட மையால் அதன் எடையை ஒருதலையாகத் துணிந்து அவர் கூற முடியவில்லை.

இனி, மதுராந்தகதேவன் மாடை என்ற பொற்காசு ஒன்று, முதல் இராசராசசோழன் காலத்திற்கு முன்னரே வழங்கியுள்ளது என்று தெரிகிறது. எனவே, அஃது உத்தம சோழன் என்று வழங்கும் மதுராந்தக சோழன் காலத்தில் நிலவிய பொற்காசு என்பது தெள்ளிது.

இராசராசன்மாடை எனவும் இராசராசன்காசு எனவும், இராசேந்திர சோழன் மாடை எனவும் இராசேந்திர சோழன் காசு எனவும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் நாணயங்களின் பெயர்களைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, ஒருவேந்தன் ஆட்சியிலேயே மாடை, காசு என்ற இரு வகை நாணயங்கள் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகப்புலப்படுதல் காணலாம். இவ்விருவகை நாண யங்களும் முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்கு முன் ஆட்சி புரிந்த எல்லாச் சோழமன்னர்களின் காலங்களிலும் வழக்கில் இருந்தன என்று தெரிகிறது.

ஒரு வேந்தன் காலத்தில் வெளியிடப்பெற்று அவன் ஆட்சியில் வழங்கி வந்த காசு 'அன்றாடு நற்காசு' எனவும், அவனுக்கு முன் ஆட்சிபுரிந்த அரசர்களின் காசு 'பழங்காசு' எனவும் வழங்கி வந்தன என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகிறது. பழங்காசுகளுள் நாட்டில் வழங்கிவந்த நாணயங் களை 'அன்றாடு நற்பழங்காசு' என்றும் கூறிவந்தனர் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் உணரக் கிடக்கின்றது. மாடை, காசு, பழங்காசு ஆகிய நாணயங்கள் எல்லாம் பொதுவாகப் பொன் என்றே வழங்கியுள்ளன.

மாடை என்பது ஒரு கழஞ்சு எடையுள்ளதும் ஒன்பதரை மாற்றுடையதும் ஆகிய செம்பொன்னால் அமைந்த நாணயம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். இரண்டு குன்றி மணிகள் கொண்டது ஒரு மஞ்சாடி எனவும், இருபது மஞ் சாடிகள் கொண்டது ஒரு கழஞ்சு எனவும் நம் தமிழகத்தில் நீண்டகாலமாக வழங்கி வருதல் அறியத்தக்கது. எனவே, மாடை என்பது நாற்பது குன்றிமணி எடையுடைய பொன் நாணயம் ஆகும்.

இனி, மைசூர் நாட்டில் கோலாரிலுள்ள முதற்குலோத் துங்க சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்றில் 'மாடை ஒன் றுக்குக் காசு இரண்டாக' என்ற தொடர் காணப்படுவதால், இரண்டு காசு கொண்டது ஒரு மாடை என்பது தெளிவாகப் புலனாதல் காணலாம். ஒரு மாடை ஒரு கழஞ்சு எடையுடைய தாதலின், ஒரு காசு என்பது அரைக்கழஞ்சு எடையுடையது என்பது நன்கு தெளியப்படும். எனவே, காசு என்பது இருபது குன்றிமணி எடையுடைய பொன் நாணயம் ஆகும்.

திருப்புகலூரிலுள்ள முதற்குலோத்துங்கசோழன் காலத் துக் கல்வெட்டொன்று, ஒன்பதரை மாற்றும் ஒரு கழஞ்சு எடையுமுடைய மதுராந்தகன் மாடை என்னும் நாணயம் இரண்டு காசுகளுக்குச் சமமானது என்று கூறுகின்றது. இதுவும் மேலே குறிப்பிட்ட செய்திகளை உறுதிப்படுத்துதல் காணலாம். கழஞ்சு என்பது வடமொழியில் நிஷ்கா என்று வழங்கப்பெற்றுள்ளமை, திருவொற்றியூரிலுள்ள முதற் பராந்தக சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்றால் அறியப் படுகின்றது.

1946-ஆம் ஆண்டில் கிழக்குக் கோதாவரி ஜில்லாவி லுள்ள தவளேசுவரத்திலிருந்து நூற்றிருபத்தேழு பொன் நாணயங்கள் புதைபொருளாயிருந்து கிடைத்தன. அவை, செம்பொன்னாலாய நாணயங்கள் ஆகும். அவற்றுள், முதற் குலோத்துங்க சோழன் தந்தையும் கீழைச்சளுக்கிய வேந் தனுமாகிய இராசராசநரேந்திரனுடைய நாணயங்கள் நாற் பத்தொன்பது உள்ளன. எனவே, அவை, கீழைச்சளுக்கிய

நாடாகிய வேங்கிநாட்டில் கி. பி. பதினொன்றும் நூற்றுண்டில் வழங்கிய பொன் நாணயங்கள் எனலாம். அன்றியும் இரண்டு முடிவேந்தர்களின் பெயர்கள் தனியாயமைந்த இரு வகை நாணயங்களும் அத்தொகுதியில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள், முப்பத்திரண்டு பொன் நாணயங்களில் 'கங்கை கொண்ட சோழன்' என்ற பெயர் கிரந்த எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது. அவை, அவ்வேந்தனது ஆட்சியின் 28-ஆம் ஆண்டுமுதல் 33-ஆம் ஆண்டு முடிய வெளியிடப்பெற்றவை என்று தெரிகிறது. எனவே, அவை பேரரசனுகிய முதல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1040-க்கும் 1045-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வெளியிடப்பெற்ற பொன் நாணயங்கள் என்பது நன்கு தெளியப்படும். அந்த நாணயங்களில் அரசனது ஆட்சி யாண்டிற்கு மேலே சில இலக்கங்களும், நடுவிலுள்ள இலச்சினையோடு சில எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்ருல் அறியப்படுவன யாவை என்பதை இன்னும் ஆராய்ந்துணர இயலவில்லை.

எஞ்சியுள்ள நாற்பத்தாறு பொன் நாணயங்களில் 'மலை நாடு கொண்ட சோழன்' என்ற பெயர் கிரந்த எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது, அவை அவ்வரசனது ஆட்சியின் 34-ஆம் ஆண்டு முதல் 36-ஆம் ஆண்டு முடிய வெளியிடப்பெற்ற நாணயங்கள் ஆகும். அவற்றில் குறிக்கப்பெற்ற சோழ மன்னன், முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய முதல் மகனுகிய முதல் இராசாதிராச சோழன் ஆவன். அவன் கி. பி. 1018-ல் இளவரசுப் பட்டம் பெற்று, கி. பி. 1044 முதல் சோழ இராச்சியத்தின் சக்கரவர்த்தியாக இருந்து ஆட்சி புரிந்து, கி. பி. 1054ல் மேலைச்சளுக்கிய மன்னனுகிய ஆகவமல்லனுடன் நிகழ்த்திய கொப்பத்துப் பெரும்போரில் உயிர் துறந்த பேரரசன். அவன், தன் தந்தையின் ஆட்சிக்காலத்தில் இளவரசனுயிருந்தபோது சேரநாடாகிய மலை நாட்டை வென்று தன்னடிப்படுத்திய செய்திகளை அவன் மெய்க்கீர்த்தியில் காணலாம். மேல்குறிப்பிட்ட அவனுடைய நாணயங்கள் கி. பி. 1052-க்கும் 1054-க்கும் இடையில் வெளியிடப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

கீழைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய இராசராச நரேந்திரன் என்பான், கங்கைகொண்ட சோழன் மகளாகிய அம்மங்கை தேவியை மணந்து, சோழர்களின் பேராதரவினால் தன் நாட்டைப் பெற்று, அவர்களுடைய துணைகொண்டு ஆட்சி புரிந்து வந்தான் என்பது வரலாற்றாராய்ச்சியால் அறியப் படும் உண்மையாகும். எனவே, அவ்வரசனது ஆளுகைக்குட் பட்ட தவளேசுவரத்தில் அவன் நாணயங்களோடு முதல் இராசேந்திர சோழன், முதல் இராசாதிராச சோழன் ஆகிய பேரரசர்களின் பொன் நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளமை வியப்பிற்குரியதன்று.

ஈழக்காசு என்ற ஒருவகைப் பொற்காசு சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் வழங்கியுள்ளமை கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. ஈழம் என்பது பொன் என்று பொருள் படுதலின் அது சோழ மன்னர்களின் பொற்காசாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு சாரார் கருத்தாகும். நாணய ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர்கள், அஃது ஈழ நாடாகிய சிங்கள நாட்டில் அரசாண்ட வேந்தர்கள் தம் தம் ஆட்சிக் காலங்களில் வெளியிட்ட நாணயமாயிருத்தல் வேண்டுமென்று கருதுகின்றனர். ஈழக்காசு பொன் நாணய மாயிருந்தமை பற்றி ஈழம் என்ற சொல்லுக்குப் பொன் என்று திவாகரமுடையார் பொருள் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் பழைய தமிழ் நூல்களில் இச்சொல்லுக்கு இப் பொருள் காணப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முதற் பராந்தக சோழன், முதல் இராசராச சோழன், கங்கைகொண்ட சோழன் முதலான மன்னர்கள், தம் ஆட்சிக் காலங்களில் ஈழ நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று பொன்னும் மணியும் அணிகலன்களும் கொணர்ந்த செய்தி கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது. எனவே, சோழ இராச்சியத்தில் வழங்கிய ஈழக்காசுகள் எல்லாம் அப்பெரு வேந்தர்கள் ஈழ நாட்டை வென்று திறைப் பொருளாகப் பெற்ற பொன் நாணயங்களாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுவதற்கு இடமுளது. ஈழக்காசுகள் எல்லாம் அரைக்கழஞ்சு எடையும் மாடையைப் போன்ற மாற்றும் உடையனவாயிருந்தமை அறியத்தக்கது.

ஈழக் கருங்காசு என்ற நாணயமும் அந்நாளில் வழங்கியமை கல்வெட்டுக்களால் உணரப்படுகின்றது. அந் நாணயம் வெள்ளிக்காசாக இருத்தல் கூடுமென்று ஆராய்ச்சி யாளருள் சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால், அது செப்புக் காசாக இருத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணுவதற்கும் இடந் தருகின்றது. அதன் எடையும் தெரியவில்லை.

ஒரு கழஞ்சு எடையுள்ளதும் அதில் பாதி எடையுள்ளது மான வெள்ளி நாணயங்கள் சோழர் ஆட்சியில் வழங்கின என்று சர் வால்டர் எலியட், டாக்டர் ஹூல்ட்ஷ் முதலான அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். 'சோழ நாராயணன்' என்ற பெயருடன் காணப்படும் வெள்ளி நாணயம் முதல் இராசராச சோழன் காலத்தில் வழங்கியதாதல் வேண்டும் என்பது அன்னோர் கருத்து.

இனி, சோழர் காலத்துச் செப்பேடுகளில் கண்ணாலக் காணம், குசக்காணம் என்ற வரிகள் குறிக்கப்பட்டிருத்தலை நோக்குமிடத்து, அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் காணம் என்ற நாணயம் ஒன்று வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. இச்செய்தியைத் தொண்டை மண்ட லத்தில் காஞ்சிபுரத்திலும் சீயமங்கலத்திலுமுள்ள சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. எனினும், இந்நாணயம் சோழர்களின் கல்வெட்டுக்களில் மிக அருகியே காணப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

கடைச் சங்க காலத்தில் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார்க்கு நூறாயிரங்காணமும், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர்க்கு நூறாயிரம் காண மும், தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை அரிசில் கிழார்க்கு ஒன்பது நூறாயிரங் காணமும், இளஞ்சேரல் இரும் பொறை பெருங்குன்றூர் கிழார்க்கு முப்பத்தீராயிரம் காண மும் பரிசிலாக வழங்கிப் பாராட்டினர் என்று பதிற்றுப் பத்தி லுள்ள பதிகங்கள் உணர்த்துகின்றன. எனவே, முற்காலத் தில் காணம் என்ற நாணயம் சேர நாட்டில் பெருவழக்கில் இருந்தமை தெள்ளிது. அது பொன்னாலாகிய நாணயம் என்பது அந்நாட்டுக் கல்வெட்டொன்றால் அறியக் கிடக்கின் றது. பல்லவர்கள் ஆட்சியில் தொண்டை நாட்டில் காணம்

என்ற நாணயம் வழங்கியுள்ளமை அவர்கள் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் நிலவிய சைவ சமய குரவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்தம் கச்சித் திருவோணகாந்தன் தளிப் பதிகத்தில் ‘கையிலொன்றுங் காணமில்லைக் கழலடிதொழு துய்யினல்லால்’ என்ற அடியில் காணம் என்னும் நாணயத்தைக் கூறியிருப்பது அறியத்தக்கது.

இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து ஆராயுமிடத்து, கடைச் சங்க நாளில் சேர நாட்டில் வழங்கிய காணம் என்ற நாணயம் கி. பி. ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுகளில் தொண்டை நாட்டில் நடைபெற்ற பல்லவர் ஆட்சியில் பெருக வழங்கியுள்ளது என்பதும், பிறகு அங்கு நிகழ்ந்த சோழர் ஆட்சியிலும் அந்நாணயம் தொடர்ந்து வழக்கிலிருந்ததாயினும் மிக அருகியே வழங்கியுள்ளது என்பதும் நன்கு புலப்படுதல் காணலாம்.

சோழர்களின் கல்வெட்டுக்களில் கச்சாணம், அக்கம், திரமம், புசபாலன்மாடை, கண்டகோபாலன்மாடை ஆகிய வேறு நாணயங்களின் பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், கச்சாணம் என்பது வீரராசேந்திர சோழனுடைய திருமுக்கூடல் கல்வெட்டில் குமாரக்கச்சாணம் என்ற வரியின் பெயராகவும் உளது. எனவே, அது பழைய நாணயங்களுள் ஒன்றின் பெயராக இருத்தல் வேண்டுமென்று கருதற்கு இடம் உளது. இரட்டபாடி நாட்டில் மேலைச்சளுக்கியர் ஆட்சியில் வழங்கி வந்த கத்யாணமே அது. அதன் உண்மை வரலாறு தெரியவில்லை.

இனி, அக்கம் என்பது முதற் பராந்தக சோழனது ஆனைமலைக் கல்வெட்டில் கி. பி. 939-ஆம் ஆண்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது. அக்கல்வெட்டிலுள்ள ‘ஒரு ஈழக்காசுக்குப் புத்தக்கம் ஏழரையாக’ என்ற தொடரால் ஏழரைப் புதிய அக்கம் கொண்டது ஓர் ஈழக்காசு என்ற செய்தி புலப்படுகின்றது. தஞ்சை இராசராசேச்சுரக் கல்வெட்டுக்களில் அக்கம் என்ற நாணயத்தின் பெயர் மிகுதியாகப் பயின்று வருதல் காணலாம். எனவே, முதல் இராச

ராச சோழன் ஆட்சியில் அந்நாணயம் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலி லுள்ள அவ்வேந்தன் கல்வெட்டொன்று ' திருப்பள்ளித் தாமத்துக்கு நிசதம் அக்கம் அரையாக ஓராட்டைக்கு அக்கம் நூற்று எண்பது. இவை காசு ஒன்றுக்கு அக்கம் பன்னிரண் டாக வந்த காசு பதினேஞ்சும் ' என்றுணர்த்துகின்றது. இதனல் பன்னிரண்டு அக்கம் கொண்டது இராசராசன் காசு என்பது தெளிவாகப் புலனுகின்றது. முதற் பராந்தக சோழன் காலத்துப் புத்தக்கமும் முதல் இராசராச சோழன் காலத்து அக்கமும் எடையிலும் மதிப்பிலும் சமமானவையா அன்றி ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றத் தாழ்வுடையனவா என்பது தெரியவில்லை. இராசராசன் காசு இருபது குன்றுமணி எடையுடையதாதலின் ஓர் அக்கம் $1\frac{2}{3}$ குன்றிமணி எடை யுடைய ஒரு சிறு பொற்காசாக இருத்தல் வேண்டும். அன் றேல் அத்துணை மதிப்பு வாய்ந்த எடையுள்ள வெள்ளி நாணயமாக இருத்தலும் கூடும் ; ஒருதலையாகத் துணிய இயலவில்லை.

சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் மற்ருெரு நாணயத்தின் பெயர் திரமம் என்பது. காஞ்சிபுரம், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள உடையார்குடி, திருப்புகலூர் ஆகிய ஊர்களில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களில் இந் நாணயத்தின் பெயர் மிக அருகியே வந்துள்ளது. சேர மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களிலும் இதன் பெயர் காணப்படு கிறது. இது கிரேக்க நாணயத்தின் பெயராகவும் இருத்த லால் அந்நாட்டிற்கும் நம் தமிழ் நாட்டிற்கும் வாணிகத் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்த கி. மு. முதல் நூற்ருண்டிலேயே இந்நாணயம் தமிழகத்தில் வழங்கியதாதல் வேண்டுமென்பது அறிஞர் சிலருடைய கருத்தாகும். அங்ஙனமாயின் இது பிற் காலத்திலும் தொடர்ந்து வழங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

பிற்சேர்க்கை

உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டு - I

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரி வன்மர்க்கு யாண்டு பனிரண்டாவது உத்திரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்கள் ஊர் ஸ்ரீமுகப்படி ஆணை.

2. இதனுல் தத்தனூர் மூவேந்த வேளான் இருந்து வாரியம் ஆக ஆட்டொருக் காலும் சம்வத்சர வாரியமும் தோட்ட வாரியமும் ஏரி வாரியமும் இடுவதற்கு வியவஸ்தை செய்

3. த பரிசாவது குடும்பு முப்பதாய் முப்பது குடும்பிலும் அவ்வக் குடும்பிலாரேய் கூடி கானிலத்துக்கு மேல் இறை நிலம் உடையான் தன் மனையிலே அ

4. கம் எடுத்துக் கொண்டு இருப்பானை அறுபது பிராயத் துக்கு உள் முப்பது பிராயத்துக்கு மேல் பட்டார் வேதத் திலும் சாஸ்திரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுணர் என்னப் பட்டி

5. ருப்பாரை அர்த்த செளசமும் ஆத்ம செளசமும் உடை யாராய் மூவாட்டின் இப்புறம் வாரியம் செய்திலாதார் வாரியம் செய் தொழிந்த பெரு மக்களுக்கு

6. அணைய பந்துக்கள் அல்லாதாராய் குடவோலைக்கு பேர் தீட்டி சேரி வழியே திரட்டி பன்னிரண்டு சேரி யிலும் சேரியால் ஒரு பேராம் ஆறு ஏதும் உருவறி யாதான் ஒரு

7. பாலனைக் கொண்டு குடவோலை வாங்குவித்து பன்னிரு வரும் சம்வத்ஸர வாரியம் ஆவதாகவும் அதன் பின்பே தோட்ட வாரியத்துக்கு மேல்படி குடவோ

8. லை வாங்கி பன்னிருவரும் தோட்டவாரியம் ஆவதாகவும் நின்ற அறுகுடவோலையும் ஏரிவாரியம் ஆ

9. வதாகவும் முப்பது குடவோலை பறிச்சு வாரியம் செய் கின்ற மூன்று திறத்து வாரியமும் முந்நூற்று அறுபது நாளும் நிரம்ப வாரியம் ஒழிந்த அனந்தரம் இடும் வாரியங்கள் இவ்வியவஸ்தை ஓலைப்படியே குடும்புக்கு குடவோலையிட்டு குடவோலை பறிச்சுக் கொண்டேய் வாரியம் இடுவதாகவும் வாரியம் செய்தார்க்கு பந்துக் களும் சேரிகளில் அனேன்யமே அவரு

10. ம் குடவோலையில் பேர் எழுதி இடப்படாதார் ஆகவும் பஞ்சவார வாரியத்துக்கும் பொன்வாரியத்துக்கும் முப்பது குடும்பிலும் முப்பது குடவோலையிட்டு சேரி யால் ஒருத்தரை குடவோலை பறித்து பன்னிருவரிலும் அறுவர் பஞ்சவாரவாரியம் ஆவதாகவும் அறுவர் பொன் வாரியம் ஆவதாகவும் சம்வத்சர வாரியம் அல்லாத

11. வாரியங்கள் ஒருகால் செய்தாரை பின்னை அவ்வாரியத் துக்கு குடவோலை இடப் பெருதாகவும் இப்பரிசேய் இவ் வாண்டு முதல் சந்திராதித்தவத் என்றும் குடவோலை வாரியமேய் இடுவதாக தேவேந்திரன் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ வீரநாராயணன் ஸ்ரீ பராந்தக தேவர் ஆகிய பரகேசரிவர்மர் ஸ்ரீமுகம் அருளிச் செய்து வரக்காட்ட

12. ஸ்ரீ ஆக்ஞையினல் தத்தனூர் மூவேந்த வேளான் உடன் இருக்க நம் கிராமத்து துஷ்டர் கெட்டு சிஷ்டர்வர்த்தித் திடுவாராக வியவஸ்தை செய்தோம் உத்திரமேரு சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையோம்.

Archaeological Survey of India Annual Report 1904 - 1905 pp. 136 - 138.

உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டு - II

1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ மதிரைகொண்ட கோப்பரகேசரி வன்மர்க்கு யாண்டு பதினாலாவது நாள் பதினாறு, காலியூர்க் கோட்டத்து தன் கூற்று உத்தரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்களுக்கு பெருமானடிகள் எம்பெருமான் ஸ்ரீ வீரநாராயணன் ஸ்ரீ பராந்தகதேவன் ஸ்ரீ பரகேசரிவன்மருடைய ஸ்ரீமுகம் வரக்காட்ட, ஸ்ரீ முகப்படி ஆ

2. க்ஞையினால் சோழநாட்டு புறங்கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீ வங்க நகர்க் கரஞ்சை கொண்ட யக்ரமவித்த பட்டனாகிய சோமாசிப் பெருமான் இருந்து வாரியமாக ஆட்டொருக் காலும் சம்வத்ஸரவாரியமும் தோட்டவாரியமும், ஏரி வாரியமும் இடுவார்க்கு வியவஸ்தைசெய்த பரிசாவது, குடும்பு முப்பதா முப்பது குடும்பிலும் அவ்வவ் குடும்பிலா

3. ரே கூடி கானிலத்துக்கு மேல் இறைநில முடையான் தன் மனையிலே அகம் எடுத்துக்கொண்டிருப்பானை எழுபது பிராயத்தின் கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்படாதார் மந்திரப் பிராமணம் வல்லான் ஓதுவித்து அறிவானை குடவோலை இடுவிதாகவும் அரைக்கானில மேயுடையான் ஆயினும் ஒருவேதம் வல்லான் ஆய் நாலுபாஷ்யத்திலும் ஒரு பா

4. ஷ்யம் வக்கணித்து அறிவான் அவனையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடுவதாகவும் அவர்களிலும் காரியத்தில் நிபுணராய், ஆசாரம் உடையாரானாரையே கொள்விதாக வும் அர்த்தசௌஸமும் ஆன்மசௌஸமும் உடையாராய் மூவாட்டின் இப்புறம் வாரியஞ்செய்திலாதாராய் கொள்வ தாகவும் எப்பேர்பட்ட வாரியமுஞ்செய்து கணக்குக் காட் டாதே இருந்தாரும் இவர்க்கு சிற்றவ்வை, பேரவ்வை ம

5. க்களையும் இவர்க்கு அத்தை மாமன் மக்களையும் இவர் களுக்கு தாயோடு உடப்பிறந்தானையும் இவர்கள் தமப்ப னோடு உடப் பிறந்தானையும் தன்னோடுடப்பிறந்தானை

யும் இவர்களுக்குப் பிள்ளை கொடுத்த மாமனையும் இவர்கள் பிராமணியோடு உடப்பிறந்தானையும் தன்னோடு உடப்பிறந்தாளை வேட்டானையும் உடப்பிறந்தாள் மக்களையும் தன் மகளை வேட்ட மருகனையும் தன் தமப்பனையும்

6. தன் மகனையுமாக இச்சுட்(டப்பட்ட இத்தினை) பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப் புகஇடப் பெருதாராகவும், அகம்மியா கமனத்திலும், மகா பாதகங்களில் முன்படைந்த மகா பாதகத்திலும் எழுத்துப்பட்டாரையும் இவர்களுக்கும் முன் சுட்டப்பட்ட இத்தினை பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெருதாராகவும் சம்ஸர்க்கபதிதரை பிராயச்சித்தம் செய்யும் அளவும்

7. குடவோலை இடாதாதாகவும் ....தியும் சாகஸ்யராய் இருப்பாரையும் குடவோலை எழுதிப் புகவிடப்பெருதாராகவும் பரதிரவியம் அபகரித்தானையும் குடவோலை எழுதிப் புகவிடப் பெருதாராகவும் எப்பேர்ப்பட்ட கையூட்டும் கொண்டான் கிருதப் பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தரானுரையும் அவ்வவர் பிராணுந்திகம்

8. வாரியத்துக்கு குடவோலை எழுதி புக(விடப்பெருததாகவும்) பாதகஞ் செய்து பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தரானுரையும் கிராம கண்டகராய் பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தரானுரையும் அகம்மியாகமனம் செய்து பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தரானுரையும் ஆக இச்சுட்டப்பட்ட அனைவரையும் பிராணுந்திகம் வாரியத்துக்கு குடவோலை எழுதிப் புகவிடப் பெருததாக

9. வுமாக இச்சுட்டப்பட்ட இத்தனைவரையும் நீக்கி முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்கு பேர்தீட்டி இப்பன்னிரண்டு சேரியிலுமாக இக்குடும்பும் வெவ்வேறே வாய்ஓலை பூட்டி முப்பது குடும்பும் வெவ்வேறே காட்டி குடம்புக இடுவதாகவும் குடவோலை பறிக்கும் (போ)து மகாசபைத் திருவடியாரை சபால விருத்தம் நிரம்ப கூட்டிக்கொண்டு அன்றுள்ளூரில் இருந்த நம்பிமார் ஒருவரையும் ஒழியா

10. மே மகாசபையிலே உள்மண்டகத்திலே இருத்திக் கொண்டு அந்நம்பிமார் நடுவே அக்குடத்தை நம்பி

மாரில் விருத்தராயிருப்பார் ஒரு நம்பி மேல் நோக்கி எல்லா ஜனமும் காணுமாற்ருல் எடுத்துக்கொண்டு நிற்க பகலே அந்தரம் அறியாதான் ஒரு பாலனைக்கொண்டு ஒரு குடும்புவாங்கி மற்றெருகுடத்துக்கே புகவிட்டுக் குலைத்து அக்குடத்தில் ஓர் ஓலை வாங்கி மத்தியஸ்தன் கையிலே

11. குடுப்பதாகவும் அக்குடுத்த அவ்வோலை மத்தியஸ்தன் வாங்கும்போது அஞ்சுவிரலும் அகலவைத்து உள்ளங் கையிலே ஏற்றுக்கொள்வானுகவும் அவ்வேற்று வாங் கின ஓலை வாசிப்பானுகவும் வாசித்த அவ்வோலை அங்கு உள்மண்டகத்திருந்த நம்பிமார் எல்லாரும் வாசிப்பா ராகவும் வாசித்த அப்பேர் தீட்டுவதாகவும் இப்பரிசே முப்பது குடும்பிலும் ஓரோர் பேர் கொள்வதாகவும் இக் கொண்ட முப்பது பேரிலும் தோட்ட வாரியமும் ஏரி வாரியமும் செய்தாரையும் வித்யா விருத்தர்களையும்

12. வயோவிருத்தர்களையும் சம்வத்ஸரவாரியரையும் கொள் வதாகவும் மிக்கு நின்ருருள் பன்னிருவரையும் தோட்ட வாரியங் கொள்விப்பதாகவும் நின்ற அறுவரையும் ஏரி வாரியமாகக் கொள்வதாகவும் இவ்விரண்டு திறத்து வாரியமும் கரைகாட்டிக் கொள்வதாகவும் இவ்வாரியம் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியப் பெருமக்களும் முந்நூற்று அறுபது நாளும் நிரம்பச் செய்து ஒழிவ தாகவும் வாரியஞ் செய்யாநின்ருரை அபராதங்

13. கண்டபோது அவனையொழித்து விடுவதாகவும் இவர் கள் ஒழிந்த அனந்தரம் இடும் வாரியங்களும் பன்னி ரண்டு சேரியிலும் தன்ம கிருத்தியம் கடைக்காணும் வாரியரே மத்தியஸ்தரைக்கொண்டு குறிகூட்டிக் குடுப் பாராகவும் இவ்வியவஸ்தை ஓலைப்படியே ....க்குக் குடவோலை பறித்துக்கொண்டே வாரியம் இடுவதாகவும் பஞ்சவார வாரியத்துக்கும் பொன்வாரியத்து

14. க்கு முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப் பேர்தீட்டி முப்பது வாயோலைக்கட்டும் புகஇட்டு முப்பதுகுட

வோலே பறித்து முப்பதிலும் பன்னிரண்டுபேர் பறித்துக் கொள்வதாகவும் பறித்த பன்னிரண்டிலும் அறுவர் பொன்வாரியம் அறுவர் பஞ்சவாரவாரியமும் ஆவராக வும் பிற்றையாண்டும் இவ்வாரியங்கள் குடவோலே பறிக்கும்போது இவ்வாரியங்களுக்கு முன்னம் செ

15. ய்த குடும்பன்றிக்கே நின்ற குடும்பிலே கரைபறித்துக் கொள்வதாகவும் கழுதை ஏறினுரையும் கூடலேகை செய்தானேயும் குடவோலே எழுதிப்புக இடப்பெருதாக வும் மத்தியஸ்தரும் அர்த்தசௌஸமும் உடையானே கணக்கு எழுதுவானுகவும் கணக்கு எழுதினுன் கணக் குப் பெருங்குறி பெருமக்களோடுகூட கணக்குக் காட்டி சுத்தன் ஆகிடின் பின்னன்றி மற்றுக்கண

16. க்குப் புகப்பெருதானுகவும் தான் எழுதின கணக்குத் தானே காட்டுவானுகவும் மற்று கணக்கர்புக்கு ஒடுக்கப் பெருதாராகவும் இப்பரிசே இவ்வாண்டுமுதல் சந்திரா தித்தவல் என்றும் குடவோலே வாரியமே இடுவதாக தேவேந்திரன் சக்ரவர்த்தி பண்டித வத்ஸலன் குஞ்சர மல்லன் சூர சூளாமணி கல்பகசரிதை ஸ்ரீபரகேசரி வன்மர்(டைய) ஸ்ரீமுகம் அருளிச்செய்து வரக்காட்ட ஸ்ரீ ஆக்ஞையா

17. சோழ நாட்டு புறங்கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீவங்கநகர்க் கரஞ்சை கொண்ட யக்ரமவித்தபட்டனுகிய சோமாசிப் பெருமான் உடன் இருந்து இப்பரிசு செய்விக்க நம் கிராமத்திற்கு அ(ப்யுதயமாக) துஷ்டர்கெட்டு விசிஷ்டர் வர்த்திப்பதாக வியவஸ்தை செய்தோம் உத்தரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச்சபையோம் இப்பரிசு குறியுள் ளிருந்து• பெருமக்கள் பணித்த வியவஸ்தை யெழுதி னேன் மத்தியஸ்தன்

18. காடடிப்போத்தன் சிவக்குறி இராஜமல்ல மங்கலப் பிரியனேன்

Archaeological Survey of India Annual Report 1904-05 pp. 139-42.

SAW. GANESAN,
MEMBER, LEGISLATIVE COUNCIL.

மூன்றும் இராசராசசோழனது திருச்சேய்ஞலூர்க் கல்வெட்டு

(1245, செப்டம்பர். 23 சனிக்கிழமை.)

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீ இராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு முப்பதாவது கன்னி நாயற்று பூர்வ பக்ஷத்து பிரதமையும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற சித்திரை நாள் விருதராஜ பயங்கர வளநாட்டு மிழலைநாட்டு சேய் ஞலூர் உடையார் விஸ்வேஸ்வரதேவர் கோயில்

2. மூலபருஷையர் கூட்டங் குறைவறக் கூடியிருந்து கிராம காரியம் வியவஸ்தை பண்ணினபடி || நம்மூர்க் கூட்டம் இடுமிடத்து ஒரு ஸம்வத்ஸரஞ் செய்தார் அஞ்சாம் வத்ஸரஞ் செய்யவும் புத்ரர்கள் நாலாம் வத்ஸரஞ் செய்யவும் ப்ராதாக்கள் மூன்றும் வத்ஸர

3. ஞ் செய்யக்கட்வதாகவும் || அறுதியாக வியவஸ்தை யுண்டாகையில் இந்த வியவஸ்தைப்படியே செய்யவும். இப்படி செய்யுமிடத்து நாற்பது வயஸ்ஸில் தாழா தாரைப் பார்த்து இடவும். இப்படி கூட்டமிடுமிடத்து ஊராகத்திரண்டிருந்து இராஜகீய

4. மான நாளில் பூர்வ புருஷர்கள் செய்தபடிக்கீடாக ஆமென்ன இடக்கடவதாகவும் (||) இப்படி தவி(ரமு) தலிகள்ளுடனே கூடிநின்று உள்வரிக் கூட்டம் புகுதல் வியவஸ்தைப்படியைத் தவிரப் புகுதல் செய்தா ருண்டாகில் கிராமதுரோகிகளாயிவர்களை ஸர்வஸ்வஹ ரணம்

5. பண்ணக் கடவதாகவும் || இப்படி கூட்டஞ் செய்யு மிடத்து ஸம்வத்ஸர வரணமாகச் செய்யவும் மேற்பட நின்றுருண்டாகில் கிராம துரோகிகளாய் இப்படி தண்டிதராகக்கடவர்களாகவும் இப்படி வியவஸ்தைப்படி கூட்டஞ் செய்யுமிவர்கள் நம்மூர்க் கடமை குடிமையும்

6. சபா வி(னி)யோகமும் வரிக்கொள்ளுமிடத்து ப்ராப்த மானபடிக்கு மேற்பட்ட வரிக்கொள்ளா தொழியக் கடவார்களாகவும் || சபாவினியோகம் குடிமையுடன் கூட்டாதே தனியே வரிக்கொண்டு கணக்கனுக்கு (நி)யோகமெழுதிக்குடுத்து நியோகப்படியே செலவழிக் கக் கடவ

7. தாகவும் || செலவழிக்கு மி(டத்து ?)க்கு ஒரு பொருளுக்கு இரண்டாயிரங் காசுக்கு மேற்பட்டது-ண்டாகில் மஹா சபா நியோக மெழுதிக்கொண்டு செலவீழிக்கக் கடவர் களாகவும் இப்படி தவிரச் செலவழிந்ததுண்டாகிலும் ஏறவரிக்கொண்டதுண்டாகிலும் வரிக்கோளுக்கு

8. நியோகம் எழுதின சபை...........க வாசறுதியாக ஒன் றுக்கு அஞ்சாக வந்த காசும் பேர்வழிசிகை கிடந்(த) பேர்க(ளி)ரட்டியாக வந்த காசும் தண்டி சபா வினியோ கத்துக்குச் செலவழிக்கக்-கடவதாகவும் ஊர்க்கணக்கும் வாரியமும் குடு(ம்பும்) ஆண்டுமாறி நியோகப்படி நிற்கக் -கட

9. வதாகவும் || மூல பருஷையார்........மூரின் வியவஸ்தை இவ்வரு உடையார் திருவிரவீஸ்வரம் உடையார் கோயில் திருநடை மாளிகையிலே இப்படிக் கல்வெட்டக் கடவதாக நிச்சயித்து இப்படி வியவஸ்தை பண்ணினோம் பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு சாத்தனூருடையான் பண்டித

10. பிரியன் எழுத்து. இவை பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு சேய்ஞலூருடையான் அலங்காரப்பிரியன் எழுத்து. இவை பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு இலங்கூருடை யான் மூல பரிஷைபிரியன் எழுத்து. இவை பணிப் பணியால் ஊர்க்கணக்குக்காட்டுடையனூர் பட்டப்பிரி

11. யன் எழுத்து—ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ||

பொருட் குறிப்பு அகராதி

[எண் - பக்கவெண்]

சீ

சு

செ

சே

சோ

சௌ

த

தா

தி

SAW. GANESAN,
MEMBER, LEGISLATIVE COUNCIL.

